

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
ПРИНЦЕСАТА И КРАЛИЦАТА
ИЛИ ЧЕРНИТЕ И ЗЕЛЕНИТЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ЧАСТ I

Танцът на Драконите е цветистото име, зад което стоят свирепите междусобни войни за Железния трон на Вестерос, които се водят от два съпернически клона на дома Таргариен през годините 129–131 след Завоеванието на Егон (сл. 3. Е.).

Да се характеризират тъмните, бурни и кървави дела през този период като „танц“, ни се струва гротескно и неуместно. Без съмнение това название е било измислено от певците. „Гибелта на Драконите“ би било много по-подходящо, но традицията и времето са жигосали по страниците на историята поетичното название, така че ние ще трябва да потанцуваме заедно с останалите.

След смъртта на крал Визерис I Таргариен основните претенденти за Железния трон били двама: дъщерята на Визерис — Ренира, единственото живо дете от първия му брак, и Егон, неговият най-голям син от втората му съпруга. Сред хаоса и кръвопролитията, породени от тяхното съперничество и други крале-самозванци заявявали свои права; перчели се като глумци на сцена за седмица или лунен кръг, за да залязат толкова бързо, колкото и изгрявали.

Танцът разделил Седемте кралства на две: лордове, рицари и обикновени хора обявявали подкрепата си за едната или за другата страна и вдигали оръжие едни срещу други. Дори домът Таргариен бил разделен, защото всеки от претендентите въвлякъл във войната роднини, деца и приятели. За двете години на противоборства била платена ужасна цена от великите лордове на Вестерос, както и от техните знаменосци, рицари и поданици. Макар династията да оцеляла по време на сраженията, мощта на Таргариен била отслабена, а броят на последните в света дракони бил значително намален.

Танцът се оказал война различаваща се от всяка друга в цялата дълга история на Седемте кралства. Да, войските тръгвали в поход и водели яростни битки, но много от сблъсъците били по вода и... във въздуха, когато дракон влизал в схватка с дракон със зъби, нокти и пламък. Това била война белязана с коварство, убийство и

предателство; война водена в сенките на ъглите, в сумрака на стълбищата, в залите на съветниците и дворовете на замъците, с кинжали, лъжи и отрова.

Отдавна тлеещата вражда, избухнала с ярки пламъци на третия ден от третата луна на 129 година сл. З. Е., когато в Червената цитадела на Кралски чертог, прикованият на легло от болестта си Визерис I Таргариен затворил очи за дрямка и умрял в съня си. Тялото му било открито от слуга в Часа на прилепа, когато кралят имал обичай да пие чаша греяно вино. Слугата изтичал при кралица Алисънт, чиито покои се намирили под кралските.

Той съобщил скръбната вест само и единствено на кралицата. Смъртта на краля била очаквана от известно време, и кралица Алисънт и нейните поддръжници, така наречените „зелени“^[1], отрано били разяснили на всички стражи и слуги на Визерис, какво трябва да правят, когато денят настъпи.

Кралица Алисънт незабавно се отправила към покоите на краля, придружена от сър Кристън Коул, лорд-командира на Кралската гвардия. След като се убедила, че Визерис е мъртъв, Нейно величество заповядала да се запечатат покоите и им поставила охрана. Слугата, който намерил краля мъртъв, също бил задържан, за да бъдат сигурни, че няма да разпространи мълвата. Сър Кристън се върнал в Кулата на Белия меч и изпратил своите братя от Кралската гвардия да призват членовете на Малкия съвет. Това се случило в Часа на совата.

В онези времена, както и сега, заклетото братство на Кралската гвардия, се е състояло от седем рицари, мъже с доказана вярност и несъмнена доблест, тържествено заклели се да посветят живота си в защита на краля и неговите близки. Само пет бели плаща били в Кралски чертог, когато Визерис починал: самият сър Кристън, сър Арик Каргил, сър Рикард Торн, сър Стефон Дарклин и сър Уилис Фел. Сър Ерик Каргил (близък на сър Арик) и сър Лорънт Марбранд били заедно с принцеса Ренира на Драконов камък и не участвали, нито знаели, че техните братя по оръжие са отишли да събудят членовете на Малкия съвет посред нощ.

Тези, които се събрали в покоите на кралицата, докато горе изстивало тялото на нейния повелител и съпруг били: самата кралица Алисънт; баща ѝ сър Ото Хайтауър, Ръка на краля; сър Кристън Коул, лорд-командир на Кралската гвардия; Великият майстер Орвил; лорд

Лиман Бисбъри, надзорник на хазната, старец на осемдесет години; сър Тиланд Ланистър, надзорник на корабите, роден брат на лорда на Скалата на Кастърли; Ларис Стронг по прякор Ларис Кривото стъпало, лорд на Харънхъл и надзорник на слухарите; и лорд Джаспър Уайлд, по прякор Железния Прът, юстициар^[2].

Великият майстер Орвил открил заседанието спазвайки обичайните задължения и процедури, които се изисквало да бъдат изпълнени при смърт на краля. Той обявил:

— Трябва да бъде повикан септон Юстас, да извърши последните тайнства и да се помоли за покой на душата на краля. А също и незабавно да се изпрати гарван на Драконов камък, с който да се извести принцеса Ренира за кончината на баща ѝ. Може би, Нейно величество кралицата ще предпочете да напише посланието, за да смекчи тъжната вест с няколко съчувствени думи? Смъртта на краля винаги се обявява с камбанен звън, някой трябва да се погрижи за това, а ние разбира се трябва да започнем приготовленията за коронацията на кралица Ренира...

Сър Ото Хайтауър го прекъснал:

— Всичко това ще се наложи да почака, — заявил той, — докато не бъде разрешен въпросът с наследяването на престола.

Бидейки Ръка, сър Ото бил упълномощен да говори от името на краля, дори да седи на Железния трон в негово отсъствие. Визерис, му бил предоставил правото да управлява Седемте кралства, и тази власт щяла да продължи „до момента, в който бъде коронован нов крал“.

— Докато не бъде коронована нашата нова кралица, — казал язвително лорд Бисбъри.

— Крал, — настояла кралица Алисънт. — Железният трон по право трябва да премине в ръцете на най-възрастния законороден син на Негово величество.

Последвалият спор продължил до разсъмване. Лорд Бисбъри говорел от името на принцеса Ренира. Престарелият надзорник на хазната, който бил служил на крал Визерис по време на цялото му управление, бил служил и на дядо му, Старият крал Джеерис, напомнил на Съвета, че Ренира е по-голяма от братята си; че в нея има повече от кръвта на Таргариен, че покойният крал я е избрал за своя наследница, че Визерис неведнъж е отказвал да промени реда на наследяването, въпреки молбите на кралица Алисънт и нейните

„зелени“; че стотици лордове и оземлени рицари през 105 година сл. З. Е. преклонили глава пред принцесата и тържествено са се заклели да защитават правата ѝ.

Но ушите им били глухи за доводите му.

Сър Тиланд отбелязал, че много от лордовете, които са се заклели да защитават наследственото право на принцеса Ренира, вече отдавна не са между живите.

— Минали са двадесет и четири години, — казал той. — Самият аз не съм давал клетва — тогава съм бил дете.

Железния прът, юстициарят, се позовал на Великия съвет от 101 година, и изборът на Стария крал в полза на Бейлон, а не на Ренис през 92 година, и след това надълго и нашироко обсъдил Егон Завоевателя и неговите сестри, както и свещената андалска традиция, според която правото на законороден син е винаги над правата на дъщерите. Сър Ото им напомнил, че съпруг на Ренира е не друг, а принц Демън.

— Ние всички познаваме неговата природа. Несъмнено, ако Ренира някога седне на Железния трон, нас ще ни управлява Демън, крал-консорт толкова неумолим и жесток, колкото е бил Мегор. Моята глава ще бъде отсечена първа без съмнение, а вашата кралица и моя дъщеря скоро ще ме последва.

Кралица Алисънт продължила като ехо:

— Те няма да пощадят и моите деца, — обявила тя. — Егон и братята му — законородени синове на краля, имащи по-големи права върху трона, от нейните копелета. Демън ще намери повод да ги убие всички. Дори Хелена и нейните момчета. Никога не забравяйте, че един от тези Стронг лиши от око Емонд. Вярно, тогава е бил момче, но момчетата порастват и стават мъже, а копелетата по своята природа са чудовища.

Заговорил и сър Кристън Коул:

— Ако принцесата вземе властта — напомнил той на съвета, — Джекерис Веларион ще управлява след нея. Нека Седемте опазят това кралство, ако ние поставим копеле на Железния трон!

Той заговорил и за разпуснатостта на Ренира и покварата на съпруга ѝ:

— Те ще превърнат Червената цитадела в бордей. Ничия дъщеря няма да бъде в безопасност, ничия жена. Дори момчетата... ние знаем, какъв беше Ленор.

Не е записана нито една дума на лорд Ларис Стронг в този спор, но това не било необичайно. Макар и многословен, когато се налага, надзорникът на слухарите пестял думите си, както скъперник монетите си и предпочитал да слуша, вместо да говори.

— Ако вземем такова решение, — предупредил съвета Великият майстер Орвил, — това със сигурност ще доведе до война. Принцесата няма покорно да се отдръпне, а и тя има дракони.

— И приятели, — обявил лорд Бисбъри, — хора на честта, които няма да забравят клетвите, дадени пред нея и нейния баща. Аз съм стар, но не толкова, че да седя тук кротко, докато заговорниците да откраднете короната ѝ.

Казвайки това, той станал да си върви.

Но сър Кристън Коул го блъснал обратно в креслото и прерязал гърлото му с кинжал.

Това била първата кръв пролята в Танца на драконите, кръвта на лорд Лиман Бисбъри, надзорник на хазната и лорд-ковчежник на Седемте кралства.

След смъртта на Лорд Бисбъри не били чути повече възражения. И остатъкът на нощта преминал в обмисляне на коронацията на новия крал (всички се съгласили, че трябва да бъде извършена бързо) и в съставяне на списъци с възможните съюзници и предполагаемите противници, ако принцеса Ренира откажела да признае издигането на крал Егон. Ренира се била уединила на Драконов камък, подготвяйки се за предстоящо раждане и това давало преимущество на „зелените“ на кралица Алисънт; колкото по-дълго принцесата била в неведение за смъртта на краля, толкова по-късно щяла да започне да действа.

— Може би курвата ще умре при раждането — казала кралица Алисънт.

Нито един гарван не бил изпратен тази нощ. Нито една камбана не забила. Слугите, които знаели за смъртта на краля, били хвърлени в подземията. На сър Кристън Коул възложили да арестува лордовете и рицарите, които биха застанали на страната на Ренира; всички „черни“, които са в двора.

— Не ги наранявайте, освен ако не окажат съпротива, — заповядал сър Ото Хайтауър. — Тези, които коленичат и се закълнат във вярност на крал Егон, няма да пострадат от нашите ръце.

— А тези, които не го направят? — попитал Великият майстер Орвил.

— Предатели, — казал Железния прът, — и трябва да умрат като предатели.

И тогава лорд Ларис Стронг надзорник на слухарите, заговорил за пръв и единствен път.

— Нека ние сме първите, които се закълнем, — казал той, — нека няма изменници между нас.

Кривото стъпало извадил своя кинжал и го прекарал през дланта си.

— Кръвна клетва, — изискал той — която ще свърже всички ни заедно, братя до смърт.

Всеки от заговорниците порязал своята длан и се ръкувал с останалите, заклевайки братството. Единствено кралица Алисънт освободили от полагането на клетва, защото била жена.

Над града пуквала зората, когато Алисънт изпратила кралските гвардейци, да доведат синовете ѝ на съвета. Принц Дерон, най-кроткият от децата ѝ, оплаквал смъртта на своя родител. Деветнадесетгодишният принц Емонд Едноокия, бил намерен в оръжейната. Той се обличал в ризница и броня за сутрешните си занятия на двора на замъка.

— Егон ли е вече нашия крал? — попитал той сър Уилис Фел. — Или ще ни се наложи да коленичим и да целунем бузите на старата курва?

Принцеса Хелена закусвала с децата си, когато гвардейците отишли при тях... но на въпроса за местонахождението на принц Егон, нейният брат и съпруг, тя отговорила само:

— Той не е в моето легло, уверявам ви. Ако искате, можете да го потърсите под завивките.

Принц Егон бил с любовница, когато го намерили. В началото принцът отказвал да стане част от плановете на майка си.

— Наследница е моята сестра, не аз, — казал той. — Що за брат ще открадне от сестра си рожденото ѝ право?

Едва след като сър Кристън убедил наследника, че принцесата, със сигурност ще екзекутира него и братята му, Егон се разколебал.

— Докато е жив дори един законороден Таргариен, нито един Стронг не може да се надява да седне на Железния трон, — казал Коул. — Ако Ренира иска да предаде след себе си властта на своите копелета, ще ѝ се наложи да ви обезглави.

Само и единствено това, накарало Егон да приеме предложената от Малкия съвет корона.

Сър Тиланд Ланистър, бил обявен за надзорник на хазната на мястото на покойния лорд Бисбъри и незабавно започнал да действа. Златото на короната било разделено на четири части. Едната от тях поверили на грижите на Желязната банка на Браавос, друга със силна охрана била изпратена в Скалата на Кастърли, трета изпратили в Староград. Остатъкът от богатствата бил предназначен за подкупи и дарове, а също и за наемници, ако потрябват. За да запълни мястото на сър Тиланд на поста надзорник на корабите, сир Ото изпратил гарван до Железните острови при шестнадесетгодишния дързък и кръвожаден лорд-жрец на Пайк, Далтон Грейджой по прякор Червения Кракен, предлагайки за неговата преданост адмиралско звание и място в съвета.

* * *

Минал ден, след него друг. Нито септони, нито мълчаливи сестри били повикани в покоите, където лежало подутото и гниещо тяло на крал Визерис. Не забила нито една камбана. Излетели гарвани, но не към Драконов камък. Вместо натам, те се отправили към Староград и Скалата на Кастърли, към Речен пад и Планински рай, и към много други лордове и рицари, които кралица Алисънт имала причини да смята за поддръжници на своя син.

Записите от Великия съвет през 101 година били извадени и щателно изучени. Взели предвид, кои лордове са поддържали тогава Визерис, а кои — Ренис, Лена или Ленора. Лордовете, които предпочели тогава наследник мъж пред наследница жена, били двадесет към един, но имало и несъгласни. Тези домове най-вероятно щели да подкрепят Ренира, ако се стигнело до война. Сър Ото пресметнал, че принцесата би получила помощта на Морския змей и неговите кораби и вероятно на другите лордове от източното

крайбрежие: лордовете Бар Емон, Маси, Селтигар и Краб. Може би, дори на Вечерната звезда Тарт. Тези лордове не разполагали с голяма сила, с изключение на Веларион. Северняците предизвиквали повече опасения: в Харънхъл Зимен хребет се е изказал в полза на Ренис, а също и знаменосците на лорд Старк — Дъстин от Бароутън и Мандърли от Бял пристан. На Арин също не можело да се разчита, защото в Орлово гнездо сега управлявала жена — лейди Джейн, Девата на Долината, чиито права също щели да станат съмнителни, ако се отхвърлели тези на принцеса Ренира.

Най-сериозната опасност смятали, че е Бурен край, защото домът Баратеон винаги бил привърженик на претенциите на принцеса Ренис и нейните деца. Въпреки, че старият лорд Бормунд бил мъртъв, неговият син Борос бил още по-войнствен от баща си и дребните лордове от Бурен край, със сигурност щели да го последват.

— Тогава трябва да го убедим да поведе хората си за нашия крал, — обявила кралица Алисънт, след което изпратила да повикат втория ѝ син.

Така към Бурен край в този ден полетял не гарван, а Вхагар, най-старата и най-огромната от всички дракони във Вестерос. На нейния гръб яздел принц Емонд Таргариен, поставил сапфир на мястото на липсващото си око.

— Твоята цел е да получиш ръката на една от дъщерите на лорд Баратеон, — така казал на принца преди излитането дядо му сър Ото. — Те са четири, всяка от четирите ще ни свърши работа. Очаровай момичето и склучи брак, и лорд Борос ще доведе Бурен край на страната на брат ти. А ако се провалиш...

— Няма да се проваля, — заканил се Емонд. — Егон ще получи Бурен край, а аз — момичето.

* * *

По време на отпътуването на принц Емонд смрадта от кралската спалня се разнесла по цялата крепост на Мегор и множество сплетни и слухове плъзнали из замъка и кралския двор. Подземията под Червената цитадела погълнали толкова хора, заподозрени в измяна, че от изчезванията се заинтересувал лично Върховния септон. В писмото,

което той изпратил от Звездната септа на Староград, се задавали въпроси за някои от изчезналите. Сър Ото Хайтауър, най-методичният човек, служил някога като Ръка, искал още известно време за подготовка, но кралица Алисънт разбирала, че не трябва повече да се отлага.

Принц Егон се уморил от тайнственост.

— Крал ли съм аз или не? — питал той майка си. — Ако съм крал, коронясай ме.

Биенето на камбаните, отбелязващо края на управлението, се раздало на десетия ден на третата луна на 129 година сл. З. Е. На Великият майстер Орвил най-накрая било позволено да изпрати гарвани и черните птици се вдигнали във въздуха със стотици, носейки известието за възцаряването на Егон дори и в най-отдалечените части на кралството. Повикали и мълчаливите сестри, за да подготвят тялото за изгаряне. Ездачи на светли коне разнесли новината на жителите на Кралски чертог, викайки:

— Крал Визерис е мъртъв, да живее крал Егон!

Чувайки виковете, едни плакали, други се радвали, но по-голямата част от простолюдието гледала мълчаливо, объркано и предпазливо. А понякога се дочували виковете:

— Да живее кралицата!

* * *

В това време вървели спешни приготовления за коронацията. За място на провеждане на церемонията избрали Драконова яма, защото на нейните каменни стъпала под грамадния купол, можели да се вместят осемдесет хиляди души. Дебелите стени на ямата, здравият покрив и яките бронзови врати били надеждна защита срещу възможен опит изменници да провалят тържеството.

В определения ден сър Кристън Коул положил желязната, украсена с рубини корона на Егон Завоевателя на челото на най-големия син на крал Визерис и кралица Алисънт, провъзгласявайки го за Егон от дома Таргариен, втори с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите, повелител на Седемте кралства и пазител на владенията. Неговата майка, кралица Алисънт, любимката на народа,

сложила своята собствена корона на главата на Хелена, съпругата и сестра на Егон. След като я целунала по двете страни, майката коленичила пред дъщеря си и промълвила, навеждайки глава:

— Моя кралице!

Тъй като Върховния септон в Староград бил вече твърде стар и немощен, за да пътува до Кралски чертог, честта да помаже челото на крал Егон със свещените масла и да го благослови със Седемте имена на бога, се паднала на септон Юстас. Някои от присъстващите, чиито очи били по-силни, можели да забележат, че редом с краля се намирили само четири бели плаща, а не пет, както по-рано. Предишната нощ поддръжниците на Егон II понесли първата измяна: сър Стефон Дарклин от Кралската гвардия се измъкнал от града заедно със скуайъра си, двама стюарди и четирима стражи. Под прикритието на тъмнината се добрали до странична врата, където ги очаквала рибарска лодка, за да ги отведе на Драконов камък. Те носели със себе си откраднатата корона: обръч от жълто злато, украсен със седем скъпоценни камъка в различни цветове, която носил крал Визерис, а преди него Старият крал Джеерис. Когато принц Егон предпочел да носи желязната корона с рубини на Завоевателя, с чието име бил назован, кралица Алисънт заповядала короната на Визерис да бъде заключена, но стюардът, който получил заповедта, избягал с нея.

След коронацията кралските гвардейци съпроводици Егон до неговия боен дракон, великолепно създание със златисти люспи, и нежнорозови мембрани на крилете. Драконът на златната зора се наричал Слънчев огън. Мункун свидетелства, че кралят три пъти обиколил града, а след това се спуснал зад стените на Червената цитадела. Сър Арик Каргил повел Негово величество в осветената от светлината на факли тронна зала, където Егон II се изкачил по стъпалата към Железния трон пред погледите на хиляда лордове и рицари. Наздравниците гърмели из цялата зала.

* * *

На Драконов камък не чули поздравленията. Вместо това, крясъци ехтели из коридорите и стълбищата на Кулата на Морския дракон, където изтръпнала и изтощена Ренира Таргариен мъчително

раждала вече трети ден. Детето трябвало да се роди след още един лунен кръг, но новините от Кралски чертог довели принцесата до дива ярост и това изглежда предизвикало раждането, като че ли и бебето също било ядосано и се борело да излезе. Принцесата проклинала през цялото време докато ражда, призовавала яростта на боговете да се стовари върху природените ѝ братя и тяхната майка — кралицата. Тя описвала подробно мъченията, на които щяла да ги подложи, преди да ги остави да умрат. Проклинала и детето в себе си.

— Излез! — крещяла, дращейки издутия си корем, докато майстерът и акушерката ѝ се опитвали да я обуздаят. — Чудовище, чудовище, излизай, излизай, ИЗЛИЗАЙ!!!

Когато бебето най-после излязло, то наистина се оказало чудовище: мъртвородено момиченце, изкривено и уродливо, с дупка в гърдите, където трябвало да бъде сърцето и къса, люспеста опашка. Мъртвото момиченце било наречено Висения. Принцеса Ренира оповестила тъжната новина на следващия ден, когато млякото на мака притъпило болката ѝ.

— Тя беше единствената ми дъщеря, а те я убиха. Откраднаха ми короната, убиха дъщеря ми и ще поемат отговорността си за това.

* * *

И така, Танцът започнал, когато принцесата свикала свой собствен съвет. „Черният съвет“, заседавал срещу „зеления съвет“ на Кралски чертог. Ренира оглавявала съвета, съвместно със своя чичо и съпруг, принц Демън. Тримата ѝ сина също присъствали, въпреки че нито един от тях не бил пълнолетен (Джек бил на петнадесет, Люк на четиринадесет и Джофри на дванадесет). Двама кралски гвардейци били с тях: сър Ерик Каргил, брат-близък на сър Арик и сър Лорънт Марбранд от Западните земи. Тридесет рицари, стотина стрелци и триста войници съставлявали гарнизона на Драконов камък. Тази войска се смятала за достатъчна, за внушителните размери на крепостта.

— Има какво да се желае от армията, обаче, ако ще я използваме за завоюване — кисело отбелязал принц Демън.

Участие в черния съвет взели още дузина от по-малките лордове, знаменосци и васали на Драконов камък, като сред тях били: Селтигар от остров Нокът, Стаунтън от Гарванов покой, Маси от Каменен танц, Бар Емон от Остронос и Дарклин от Дъскъндейл. Но най-великият лорд, който се закле в служба на принцесата бил Корлис Веларион от Дрифтмарк. Макар Морския змей да бил остарял, той обичал да казва, че е сграбчил живота, „както давец се моряк се вкопчава в отломка от потънал кораб. Вероятно Седемте са ме закриляли за тази последна битка“. С лорд Корлис пристигнала и неговата съпруга, принцеса Ренис на петдесет и пет години. Лицето ѝ било мършаво и набраздено, сребърната ѝ коса била прошарена с бяло, но все още била свирепа и безстрашна, както когато била на двадесет и две. Жена, която понякога народът наричал „Почти кралицата“.

Присъстващите на черния съвет смятали себе си за лоялни, но им било пределно ясно, че крал Егон II ще ги нарече изменници. Всеки от тях вече бил призоваван от Кралски чертог, с настояване да се явят в Червената цитадела и да се закълнат във вярност на новия крал. Всички техни войски взети заедно, не можели да се сравнят с мощта на Хайтауър. Зеленият съвет на Егон се радвал и на други предимства. Староград, Кралски чертог и Ланиспорт били най-големите и най-богатите градове в областта — и трите верни на зелените. Егон разполагал с всички видими символи на властта. Той седял на Железния трон. Той живеел в Червената Цитадела. Той носел короната на Завоевателя, притежавал меч на Завоевателя и бил помазан от септон на Вярата пред очите на десетки хиляди. Великият майстер Орвил седял сред неговите съветници, а лорд-командира на Кралската гвардия бил поставил корона върху царствената му глава. Освен това бил мъж, а това го правело в очите на много хора законен крал, а неговата сестра — узурпаторка.

Срещу всичко това Ренира нямала много предимства. Някои от по-старите лордове може би щели да подновят клетвите, които положили, когато била обявена за принцеса на Драконов камък и посочена за наследница на баща си. Имало времена, когато била дълбоко уважавана и обичана от благородници и простолюдие, когато била наричана Радостта на кралството. Много от младите лордове и благородни рицари ѝ били предлагали услугите си... Въпреки че колко от тях все още биха се сражавали за нея, сега, когато била омъжена

жена, състарена и наедряла след шестте раждания — това бил въпросът, на който никой не можел да отговори. Макар брат ѝ да бил разграбил кралската хазна, на нейно разположение били богатствата на дома Веларион, а корабите на Морския змей ѝ давали превъзходство по море. Нейният съпруг, принц Демън бил изпитан и кален в битката при Каменни стъпала и имал повече военен опит, от всички техни врагове взети заедно. И накрая, но не на последно място, Ренира имала дракони.

— Както и Егон — отбелязал лорд Стаунтън.

— Ние имаме повече — казала принцеса Ренис Почти кралицата, която била драконов ездач много преди всички тях. — И нашите са по-големи и по-силни от неговите, с изключение на Вхагар. Драконите се развиват най-добре на Драконов камък.

Тя ги изброила пред съвета. Крал Егон имал своя Слънчев огън, млад и великолепен звяр. Емонд Едноокия командвал Вхагар и опасността, която представлявал драконът язден някога от кралица Висения, не можела да бъде отречена. Любимецът на кралица Хелена бил Мечтан огън, женският дракон, който веднъж понесъл сестрата на стария крал Рена сред облаците. Драконът на принц Дерон бил Тесарион, крилете ѝ били тъмни като кобалт, а ноктите, гребенът и корема ѝ блестящи като кована мед.

— Това прави четири дракона, достатъчно големи за битка — казала Ренис.

Близнаците на кралица Хелена имали също свои дракони, но те били новоизлюпени; а най-младият син на узурпатора, Мелор, притежавал само едно яйце.

Срещу тях принц Демън имал Караксес, а принцеса Ренира — Сиракс. И двата дракона били огромни и страховити зверове. Караксес бил особено ужасяващ и вече бил опознал кръвта и опустошението при Каменни стъпала. И тримата сина на Ренира от Ленор Веларион били драконови ездачи; Вермакс, Аракс и Тираксес избуявали и ставали по-големи с всяка изминала година. Егон Младия, по-големият от двамата сина на Ренира от принц Демън, командвал млад дракон на име Буреносен облак, макар и да не го бил обзидил още; малкият му брат Визерис не се разделял със своето яйце. Личният дракон на Ренира — Мелеис Червената кралица, била израснала ленива, но ставала ужасяваща, щом се разгневи. Близнаците на принц Демън от Лена

Веларион можело вече да станат ездачи. Драконът на Бела, стройният бледозелен Лунен танц щял скоро да бъде достатъчно голям да носи момичето на гърба си... но за жалост от яйцето на сестра й Рена се излюпило недоразвито нещо, което умряло няколко часа, след като излязло от яйцето. Сиракс скоро снесла други яйца. Едно от тях било дадено на Рена и се говорело, че момичето спи с него всяка нощ и се моли за дракон, подобен на този на сестра й.

Освен това, още шест други дракона си били направили леговища в задимените пещери на Драконов връх над замъка. Там били Среброкрила, яздена преди от Добрата кралица Алисан, Морски дим — бледосив звяр, който бил гордостта и страстта на сир Ленор Веларион и престарелия Вермитор, който не бил язден след смъртта на крал Джеерис. Другата страна на планината обитавали три диви дракона, които никой никога не бил опитвал да обязди. Народът ги бил нарекъл Овцекрад, Сив дух и Канибал.

— Намерете ездачи да яхнат Среброкрила, Вермитор и Морски дим и ще разполагаме с девет дракона срещу четирите на Егон. Обяздете и полетете с техните диви родственици и ще разполагаме с дванадесет, дори без Буреносен облак — отбелязала принцеса Ренис. — Ето така трябва да спечелим войната.

Лорд Селтигар и Лорд Стаунтън се съгласили. Егон Завоевателя и неговите сестри били доказали, че рицарите и армиите не могат да устоят срещу драконовия огън. Селтигар убеждавал принцесата да отлетят към Кралски чертог всички заедно и да превърнат града в прах и кости.

— И от какво полза ще ни е това, милорд? — попитал го Морския змей. — Ние искаме да управляваме града, а не да го изпепелим до основи.

— Никога няма да се стигне до там — настоял Селтигар. — Узурпаторът няма да има друг избор, освен да ни се противопостави със своите дракони. Нашите девет със сигурност биха размазали неговите четири.

— Но на каква цена? — учудила се принцеса Ренира. — Напомням ти, че моите синове ще яздят три от тези дракони. И няма да са девет срещу четири. Аз няма да стана бързо достатъчно силна, за да яздя. А кой ще язди Среброкрила, Вермитор и Морски дим? Вие ли

милорд? Силно се съмнявам. Ще са пет срещу четири, а един от тези четири ще бъде Вхагар. Така че, нямаме никакво предимство.

Изненадващо принц Демън се съгласил със съпругата си.

— При Каменни стъпала враговете ми се научиха да бягат и да се крият, когато видеха крилете на Караксес или чуеха рева му... Но те нямаха свои дракони. Не е лесно човек да убие дракон. Но дракони могат да убиват дракони и го правят. Всеки майстер, който е учил история на Валирия може да ти каже същото. Няма да хвърля драконите ни срещу тези на узурпатора, освен ако нямам друг избор. Има и други, много по-добри начини да ги използваме.

Тогава принцът изложил стратегиите си пред черния съвет. Ренира трябвало да има своя собствена коронация в отговор на коронацията на Егон. След това, трябвало да изпратят гарвани до лордовете на Седемте кралства призовавайки ги да се явят и закълнат във вярност към истинската кралица.

— Първо трябва да водим войната с думи, преди да излезем на бойното поле — казал принцът.

Демън подчертал, че лордовете на великите домове държат ключа към победата; техните знаменосци и васали щели да ги последват там, накъдето ги поведат. Егон Узурпаторът бил спечелил за съюзници Ланистър от Скалата на Кастърли, а Лорд Тирел от Планински рай бил все още едно хленчецо бебе, чиято майка като негов регент, най-вероятно щяла да иска да обедини Предела с нейните могъщи знаменосци Хайтауър... но останалата част от великите лордове все още не се били заклели във вярност.

— Бурен край ще застане зад нас — съобщила им принцеса Ренис.

Тя самата била наполовина оттам по майчина линия, а покойният лорд Бормунд винаги бил най-верният от приятелите ѝ. Принц Демън имал основания да се надява, че Девата на Долината ще присъедини силите на Орлово гнездо към техните. Преценил, че Егон със сигурност ще търси подкрепа от Пайк — само Железните острови можели да се мерят със силите на Веларион по море. Но железнородените били известни с непостоянството си, а Далтон Грейджой обичал кръвта и битките и много лесно можел да бъде убеден да подкрепи принцесата.

Съветът отсъдил, че Северът е твърде далеч, за да окаже голямо влияние върху войната; докато Старк съберели знаменосците си и тръгнали на юг, войната можела да приключи. Останали само речните владетели, които се управлявали, поне на думи, от пословично свадливите Тъли от Речен пад.

— Ние имаме приятели в Речните земи — казал принцът — въпреки че не всички биха посмели да заявят цвета си все още. Имаме нужда от място, в което да можем да ги съберем, опорна точка на материка, достатъчно голяма, за да побере значителен брой хора и достатъчно укрепена, да удържи, срещу каквато и да е сила, изпратена от узурпатора срещу нас.

Принцът посочил на картата.

— Тук. Харънхъл.

И така било решено. Принц Демън щял да поведе нападението над Харънхъл, яздейки Караксес. Принцеса Ренира щяла да остане в Драконов камък докато възвърне силите си. Флотът на Веларион щял да затвори Гърлото, отплавайки от Драконов камък и Дрифтмарк, за да блокира всички кораби, влизащи или излизащи от залива на Черна вода.

— Нямаме силата да превземем Кралски чертог, щурмувайки го — казал принц Демън, — както и нашите врагове не бива да се надяват, че могат да превземат Драконов камък. Но Егон е зелено момче, а зелените момчета лесно могат да се провокират. Може би ще успеем да го подтикнем към някоя безразсъдна атака.

Морския змей щял да командва флота, а принцеса Ренис трябвало да лети пред тях, за да попречи на враговете да атакуват с дракони корабите им. Междувременно гарвани щели да пристигнат в Речен пад, Орлово гнездо, Пайк и Бурен край, за да спечелят предаността на техните лордове.

Тогава заговорил най-големият син на кралицата, Джекерис:

— Ние трябва да занесем тези писма — казал той. — Драконите ще спечелят лордовете по-бързо от гарваните.

Брат му Лусерис се съгласил, настоявайки, че той и Джек са вече мъже или поне почти достигнали възрастта.

— Чичо ни ни нарича Стронг и твърди, че сме копелета, но когато лордовете ни видят на гърбовете на дракони, те ще разберат, че това е лъжа. Само Таргариен яздят дракони.

Дори младият Джофри се намесил, предлагайки да яхне своя дракон Тираксес и да се присъедини към братята си.

Принцеса Ренира забранила; Джоф бил само на дванадесет. Но Джекерис бил на петнадесет Лусерис на четиринадесет; силни и едри младежи, добре тренирани и служили дълго като скуайъри.

— Ако ще ходите, ще отидете като вестоносци, а не като рицари — наредила им тя. — Не трябва да взимате участие в никакви битки.

Нейно величество не се съгласила да ги използва като нейни пратеници, докато двете момчета не се заклели тържествено над копие на Седемлъчката звезда. Било решено, че Джек като по-голям, ще поеме по-дългата и опасна задача първо да отлети до Орлово гнездо, за да се договори с Девата на Долината, след това до Бял пристан, за да спечели лорд Мандърли и най-накрая до Зимен хребет, за да се срещне с лорд Старк. Задачата на Люк щяла да бъде по-кратка и безопасна; той трябвало да лети до Бурен край, където се очаквало, че Борос Баратеон ще го посрещне радушно.

Прибързаната коронация на Ренира се провела на следващия ден. Пристигането на сър Стефон Дарклин, бивш рицар от Кралската гвардия на Егон, било повод за голяма радост на Драконов камък, още повече, когато се разбрало, че той и неговите приближени („обърни-плащове“, както сър Ото щял да ги нарече, когато обявявал награда за залавянето им) са донесли откраднатата корона на крал Джеерис Миротворецът. Триста чифта очи гледали към принц Демън Таргариен, когато поставял короната на Стария крал върху главата на съпругата си, провъзгласявайки я за Ренира Таргариен, първа с това име, кралица на андалите, ройнарите и Първите хора. Принцът се провъзгласил за протектор на кралството, а Ренира посочила най-големия си син Джекерис за принц на Драконов камък и наследник на Железния трон.

Първото нещо, което Ренира предприела като кралица, било да обяви сър Ото Хайтауър и кралица Алисънт за предатели и бунтовници.

— Колкото до моите братя и моята сладка сестра Хелена — заявила тя — те са били подведени от съветите на зли хора. Нека да дойдат в Драконов камък, да прегънат коляно и да помолят за прошка, и аз с удоволствие ще пощадя живота им и ще ги допусна обратно в

сърцето си, защото те са моята кръв, а никой човек не е по-прокълнат от родоубиеца.

* * *

Мълвата за коронацията на Ренира достигнала Червената цитадела на следващия ден, за огромно неудоволствие на Егон II.

— Моята сестра и чичо ми са обвинени в измяна — заявил младият крал. — Искам ги осъдени, искам ги арестувани, искам ги мъртви.

По-разумните членове на зеления съвет поискали преговори.

— Трябва да накараме принцесата да разбере, че каузата ѝ е обречена — казал Великият майстер Орвил. — Брат не бива да воюва срещу сестра си. Изпратете ме при нея, за да можем да разговаряме и да постигнем някакво приемливо споразумение.

Егон не искал и да чуе. Септон Юстас разказва, че Негово величество обвинил Великият майстер в предателство и заплашил да го хвърли в черните килии при „неговите черни приятели“. Но когато двете кралици — майка му кралица Алисънт и жена му кралица Хелена, се застъпили за Орвил, кралят неохотно отстъпил.

И тъй, Великият майстер Орвил поел през залива Черна вода под мирно знаме, водейки със себе си свита, в която били включени сър Арик Каргил от Кралската гвардия и сър Гудейн Хайтауър от Златните плащове, както и няколко писари и септони.

Предложените от краля условия, били щедри. Ако принцесата го признаела за крал и коленичала пред Железния трон, Егон II щял да я утвърди като владетелка на Драконов камък и да позволи на сина ѝ Джекерис да наследи острова и замъка след нейната смърт. Нейният втори син, Лусерис, да бъде признат за законен наследник на Дрифтмарк, както и на земите и владенията на дома Веларион; на момчетата ѝ от принц Демън, младия Егон и Визерис, да бъде осигурено почетно място в двора — първият щял да служи като скуайър на краля, а вторият като негов виночерпец. Всички лордове и рицари, заговорничили с нея срещу своя истински крал, щели да бъдат помилвани.

Ренира изслушала условията в пълно мълчание, след което попитала Орвил дали помни баща ѝ, крал Визерис.

— Разбира се, Ваша милост, — отговорил майстерът.

— Тогава може би ще ни кажете кого посочи той като свой наследник и правоприемник? — казала кралицата, а короната била на главата ѝ.

— Вас, Ваша милост — отговорил Орвил.

А Ренира кимнала и казала:

— Със собствената си уста признахте, че аз съм законната кралица. Защо тогава служите на този самозванец, моят брат? Предайте му, че аз ще получа трона си или ще получа главата му — казала тя, отправяйки преговарящите.

* * *

Егон II бил на двадесет и две, бързо се палел и трудно прощавал. Отказът на Ренира да приеме условията му, направо го вбесил.

— Предложих ѝ щедри условия, а курвата се изплю в лицето ми — отсякъл той. — Това, което ще се случи, е изцяло по нейна вина.

Още докато говорел, Танцът започнал. Корабите на Морския змей тръгнали от град Корпус и Града на Подправките, за да блокират Гърлото, пресичайки търговията от и към Кралски чертог. Скоро след това Джекерис Веларион вече летял на север на гърба на своя дракон Вермакс, брат му Лусерис се отправил на юг върху Аракс, докато принц Демън яздел Караксес към Тризъбеца.

Харънхъл веднъж вече бил доказал, че е уязвим откъм небето, когато Егон Дракона го бил превзел. Възрастният кастелан на замъка сър Саймън Стронг побързал да свали знамената си, когато Караксес запалил върха на Кулата на Кралската клада. Освен върху Харънхъл, принц Демън с един замах сложил ръка и върху значителното богатство на дома Стронг и на дузина ценни заложници, сред които сър Саймън и внуците му.

Междувременно, принц Джекерис полетял на север, да призове лейди Арин от Долината, Лорд Мандърли от Бял пристан, лорд Борел и лорд Съндърленд от Систъртън и Крегън Старк от Зимен хребет.

Толкова чаровен бил принцът и така страховит неговият дракон, че всеки от лордовете, които посетил, се заклел да подкрепи майка му.

Ако и брат му бе имал такова „кратко и спокойно“ пътуване, много кръвопролития и скръб можело да бъдат избегнати.

Трагедията, сполетяла Лусерис Веларион при Бурен край не била планирана, по този въпрос всички наши източници са единодушни. Първите битки в Танца на дракони се водели с пера и гарвани, с обещания и заплахи, с укази и ласкателства. Убийството на лорд Бисбъри на зеления съвет все още не било широко известно; повечето вярвали, че Негова светлост гние в някоя тъмница. Докато нямало изчезнали познати лица от кралския двор, докато не се появявали нови глави над градската порта, мнозина вярвали, че въпросът с наследяването на престола може да бъде разрешен по мирен път.

Странникът обаче имал други планове. Несъмнено неговата ужасяваща намеса била причина за злощастната случайност, събрала двамата принцове в Бурен край. Лусерис Веларион на гърба на Аракс бързал да се прибере на сигурно място зад стените на замъка, състезавайки се с настъпващата буря, само за да разбере, че Емонд Таргариен е вече там.

Могъщата Вхагар на принц Емонд първа усетила неговото пристигане. Стражите, обхождащи бойниците по яките външни стени на замъка, се вкопчили в копията си с ужас, когато тя се събудила с рев, който разтърсил самите основи на Предизвикателството на Дъран. Казват, че дори Аракс потреперил от този звук, а Люк трябвало да използва камшика си, за да го насочи надолу.

Светкавици проблясвали на изток и се изливал дъжд като из ведро, когато Лусерис скочил от гърба на своя дракон, стискайки здраво писмото на майка си. Той със сигурност си е давал сметка какво означава присъствието на Вхагар, така че едва ли се е изненадал, когато Емонд Таргариен го посрещнал в Кръглата зала, пред погледите на лорд Борос, четирите му дъщери, септон, майстер, четиридесетина рицари, стражи и слуги.

— Погледнете това окаяно същество, милорд — извикал принц Емонд. — Малкият Люк Стронг, копелето.

После се обърнал към Люк:

— Мокър си, копеле. От дъжда ли е, или се подмокри от страх?

Лусерис Веларион се обърнал само към лорд Баратеон:

— Лорд Борос, нося ви съобщение от моята майка, кралицата.

— Иска да каже, курвата на Драконов камък.

Принц Емонд пристъпил напред и опитал да грабне писмото от ръката на Лусерис, но лорд Борос изревал заповед и рицарите му се намесили, разтървавайки принцовете. Един от тях поднесъл писмото към подиума, където Негова светлост седял на трона на някогашните крале на Бурята.

Никой не знае как се е чувствал Борос Баратеон в този момент. Разказите на онези, които били там, се различават значително. Някои казват, че Негова светлост бил почервенял и смутен като човек, който е хванат от законната си съпруга в леглото с друга жена. Други заявяват, че Борос изглеждало, че се наслаждава на момента, защото суетата му била погалена от крал и кралица, и двамата борещи се за неговата подкрепа.

И все пак, всички свидетели са единодушни за това, което лорд Борос казал и направил после. Като необразован човек, той подал писмото от кралицата на своя майстер, който счупил восъчния печат и прошепнал съобщението в ухото на Негова светлост. Сянка преминала през лицето на лорд Борос. Той погладил брадата си, погледнал навъсено към Лусерис Веларион и казал:

— И ако направя каквото майка ти нарежда, коя от дъщерите ми ще вземеш за жена, момче? — той посочил към четирите момичета. — Избери си!

Принц Лусерис можел само да се изчерви.

— Не съм свободен за женитба, милорд, — отговорил той. — Сгоден съм за братовчедка ми Рена.

— Така си и мислех — казал лорд Борос. — Върви си вкъщи, пале, и кажи на онази кучка майка си, че лордът на Бурен край не е куче, на което може да свирне и да го насъска срещу враговете си при нужда.

И принц Лусерис се обърнал, за да напусне на Кръглата зала.

Но принц Емонд измъкнал мечата си и казал:

— Почакай, Стронг!

Принц Лусерис си припомнил обещанието, което дал на майка си.

— Няма да се бия с теб. Дойдох тук като пратеник, не като рицар.

— Дойде тук като страхливец и предател — отговорил принц Емонд. — Ще взема главата ти, Стронг.

При тези думи лорд Борос се размърдал неспокойно.

— Не тук — промърморил той. — Той дойде като пратеник. Не желая да се пролива кръв под моя покрив.

Стражите му застанали между принцовете и съпроводили Лусерис Веларион от Кръглата зала до двора на замъка, където неговият дракон Аракс, свит под дъжда, очаквал завръщането му.

Устата на Емонд Таргариен се свила от ярост и той се обърнал още веднъж към лорд Борос, молейки за неговото разрешение. Лордът на Бурен край само свил рамене и отговорил:

— Аз ли трябва да ви казвам какво да правите, когато не сте под моя покрив?

И рицарите му се отдръпнали встрани, когато принц Емонд се втурнал през портите.

Навън бурята бушувала. Замъкът ехтял от гръмотевиците, дъждът падал като непрогледна пелена, а от време на време ярки синьо-бели светкавици проблясвали, осветявайки наоколо като ден. Било лошо време за летене, дори за дракон и Аракс се борел да се задържи във въздуха, когато принц Емонд се метнал на гърба на Вхагар и се спуснал след него. При спокойно небе принц Лусерис може би щял да бъде в състояние да се измъкне от преследвача си, защото Аракс бил по-млад и по-бърз... но денят бил мрачен и станало така, че драконите се сблъскали над залива Коработрошача. Зрителите по стените на замъка видели далечни взривове от пламъци и чули писъци, заглушаващи гръмотевиците. После зверовете се вкопчили един в друг, а около тях святкало и трещяло. Вхагар била пет пъти по-голяма от своя враг и закалена в стотици боеве. Битката не можела да продължи дълго.

Аракс паднал прекършен и бил погълнат от бурните разпенени води на залива. Главата и вратът му били изхвърлени при скалите в подножието на Бурен край три дни по-късно, за да станат угощение за раци и чайки. Същото се случило и с трупа на принц Лусерис.

И с неговата смърт дошъл краят на войната, водена с гарвани, пратеници и уредени бракове, а войната на огън и кръв избухнала с пълна сила.

В Драконов камък кралица Ренира рухнала, когато научила за смъртта на Люк. Неговият по-млад брат Джофри (Джек все още бил далеч, зает със своята мисия на север) произнесъл ужасяваща клетва за отмъщение към принц Емонд и лорд Борос. Само намесата на Морския змей и принцеса Ренис възпрели момчето да се метне на гърба на дракона си още в същия миг. Докато в черния съвет се обсъждало как да отвърнат на удара, пристигнал гарван от Харънхъл.

„Око за око, син за син“, пишел принц Демън. „Трябва да бъде отмъстено за Лусерис!!!“

Когато бил млад, лицето и смехът на принц Демън били познати на всички джебчии, курви и комарджии в Квартала на бълхите. Принцът все още имал приятели в бедняшките квартали на Кралски чертог, както и поддръжници сред Златните плащове. Без знанието на Крал Егон, Ръката или на овдовялата кралица, той имал съюзници в двора, дори в зеления съвет... както и един посредник, специален и много доверен приятел, който познавал помийните ями и мишите дупки, намиращи се в тъмните кътчета на Червената цитадела, така добре, както самият Демън навремето. И се движел с лекота в сенките на града. До този незнаен приятел се добрал принцът, използвайки тайни пътеки, за да приведе ужасната си клетва в действие.

Из вертепите в Квартала на бълхите, посредникът на принц Демън намерил подходящите инструменти. Единият, бивш сержант от Градската стража; грамаден и жесток, бил изгубил златният си плащ, когато изпадайки в пиянска ярост, пребил една курва до смърт. Другият, бил ловец на плъхове в Червената цитадела. Истинските им имена са загубени за историята. Познати са като Кървавия и Сиренето.

Скритите врати и тайните тунели, построени от Мегор Жестокия, били така познати на ловеца на плъхове, както на самите плъхове, които ловувал. Като използвал отдавна забравени проходи, Сиренето завел Кървавия в самото сърце на замъка, незабелязани от стражите. Някои казват, че тяхната цел бил самият крал, но Егон бил пазен от Кралската гвардия, където и да отидел, а дори и Сиренето не знаел, вход или изход от Стегата на Мегор, освен подвижния мост спускащ се над сухия ров и неговите огромни железни шипове.

Кулата на Ръката била по-слабо охранявана. Двамата мъже се прокраднали през стените, заобикаляйки копиеносците, охраняващи входа. Стаите на сър Ото не представлявали интерес за тях. Вместо това те се спуснали до покоите на дъщеря му, един етаж по-надолу. Кралица Алисънт се била настанила там след смъртта на крал Визерис, когато нейният син Егон се преместил в Стегата на Мегор с младата си кралица. Щом проникнали в покоите, Сиренето завързал овдовялата кралица и запушил устата ѝ, а Кървавия удушил нейната камериерка. След това седнали и зачакали, защото знаели, че кралица Хелена всяка вечер преди лягане, води децата си при баба им.

Неподозираща за опасността, кралицата се появила с трите си деца, когато здрачът се спускал над замъка. Джеерис и Джеера били на шест, Мелор на две. Влизайки в покоите, Хелена държала малката му ръчица и викала името на майка си. Кървавия препречил вратата и убил стража охраняващ на кралицата, докато Сиренето се спуснал и сграбчил Мелор.

— Само звук и всички сте мъртви — казал Кървавия на Нейно величество.

Казват, че Хелена запазила спокойствие.

— Кои сте вие? — попитала тя двамата мъже.

— Събирачи на дългове, — отговорил Сиренето. — Око за око, син за син. Искаме само единия, з'да уредим сметките. Ням'да нараним останалите от вас, знатни люде, хич даже. С кой ш'се разделите, Ваша светлост?

Осъзнала какво има предвид, кралица Хелена замолила мъжете да убият нея, вместо някой от синовете ѝ.

— Съпругата не е син, — казал Кървавия — трябва да е момче.

Сиренето подканил кралицата да побърза с избора си, преди Кървавия да се е отегчил и да е изнасиллил малкото ѝ момиченце.

— Избирай, — казал той, — или ще избием всичките.

На колене, хлипайки, Хелена назовала по-малкия, Мелор. Може би си мислела, че момчето е твърде малко да разбере, а може би избрала него, защото по-голямото, Джеерис, било първороден син на крал Егон и негов наследник, следващият, който щял да се възкачи на Железния трон.

— Чу ли това, момченце? — прошепнал Сиренето на Мелор. — Майчето ти те иска мъртъв.

След това се ухилил на Кървавия и едрият мъж убил принц Джеерис, отсичайки главата му с един-единствен замах на меч. Кралицата запищяла.

Учудващо ловецът на плъхове и касапинът удържали на думата си. Те не наранили нито кралица Хелена, нито някое от оцелелите ѝ деца, а избягали отнасяйки главата на принца.

Въпреки, че Кървавия и Сиренето пощадили живота ѝ, не може да се каже, че кралица Хелена преживяла тази съдбовна вечер. След този случай, тя отказвала да яде, да се къпе и да напуска покоите си, не можела да продължи да се грижи за сина си Мелор, знаейки, че е пожелала той да умре. Кралят нямал друг избор, освен да вземе детето от нея и да го предаде на грижите на майка си, овдовялата кралица Алисънт, за да го отгледа като свое собствено дете. От този момент нататък Егон и съпругата му спели отделно, а кралица Хелена затъвала все по-дълбоко в своята лудост, докато кралят беснеел, и пиел, и пак беснеел.

* * *

И от този ден потекоха реки от кръв.

Падането на Харънхъл в ръцете на принц Демън било тежък удар за Негово величество. До този момент Егон II смятал каузата на сестра си за обречена, но Харънхъл за пръв път го накарал да се почувства уязвим. Последвалите мълниеносни поражения при Горящата мелница и Каменна ограда, също били сериозен удар, и кралят осъзнал, че положението било значително по-опасно, отколкото изглеждало. Страховете му се задълбочили, когато се върнали гарваните от Планински рай, където зелените се смятали за най-силни. Да, домът Хайтауър и Староград твърдо поддържали Егон, на негова страна бил също и Арбор... Но останалите южни лордове се обявявали за Ренира, включително лорд Костейн от Трите кули, лорд Мълендор от Горните земи, лорд Тарли от Рогов хълм, лорд Роуан от Златна дъбрава и лорд Грим от Сив щит.

Последвали и други удари: Долината, Бял пристан, Зимен хребет. Блекууд и други речни лордове се стичали в Харънхъл под знамената на принц Демън. Корабите на Морския змей затворили залива на Черна вода, и всяка сутрин търговците се жалвали на крал Егон. Негово величество нямал решение на техните оплаквания, освен поредния бокал със силно вино.

— Направи нещо — изисквал краля от сър Ото.

Ръката го уверявал, че нещо ще бъде направено: имал план как да пробие блокадата на Веларион. Основната опора на Ренира в претенциите ѝ за трона, била съпругът ѝ принц Демън, но той бил също и една от най-големите ѝ слабости. По времето на своите приключения, принцът бил натрупал повече врагове, отколкото приятели. Един и може би най-големият сред тях бил сър Ото Хайтауър. Той изпратил писма през Тясното море до други врагове на принца — в Кралството на Трите дъщери, с надеждата да ги убеди да излязат срещу Морския змей.

Забавянето не устройвало младия крал. Егон II не искал повече търпеливо да слуша увъртанията на дядо си. Въпреки, че майка му, овдовялата кралица Алисънт, се изказала в защита на сър Ото, кралят останал глух за молбите ѝ. Той повикал лорд Хайтауър в Тронната зала, свалил от врата му веригата на Ръката и я метнал на сър Кристън Коул.

— Моята нова Ръка е стоманен юмрук, — похвалил се краля. — С писането на писма е приключено.

Сър Кристън, без да губи време показал характера си:

— Не трябва да молите от вашите лордове подкрепа, както просяк милостиня, — казал той на Егон. — Вие сте законният крал на Вестерос, и всички, които го отричат са изменници. Време е да научат цената на тази измяна.

Ларис Стронг Кривото стъпало, надзорник на слухарите на крал Егон, съставил списък на всички лордове, присъствали на коронацията на Ренира в Драконов камък и взели участие в черния съвет. Лордовете Селтигар и Веларион владеели острови и не можело да бъдат застигнати от кралския гняв, тъй като Егон не разполагал с морска сила. Но тези черни лордове, чиито земи били на материка, нямали такава защита.

Дъскъндейл паднал лесно, завзет с изненада от войските на краля. Градът бил плячкосан, корабите в пристанището изгорени, а лорд Дарклин обезглавен. Следващата цел на сир Кристън станал Гарванов покой. Навреме предупреден за настъплението, лорд Стаунтън отказал да предаде замъка, залостил портите си и устоял на атаките. Скрит зад стените си лордът можел да наблюдава как полята, горите и селата му били подпалени, а добитъкът и селяните изклани. Когато провизиите в замъка започнали да привършват, лорд Стаунтън изпратил на Драконов камък гарван с молба за помощ.

[1] През 111 г. сл. З. Е. в Кралски чертог се състоял голям турнир в чест на петата годишнина от брака между кралица Алисънт и краля. На откриването на тържествата, кралицата била облечена е зелено, а принцесата демонстративно била в черно и червено — цветовете на Таргариен. Всички били впечатлени от това, а после започнали да наричат „черни“ и „зелени“ поддръжниците на принцесата и кралицата. На турнира доминирали „черните“, когато сър Кристън Коул, носещ почетния знак на принцеса Ренира избил от седлата им всички защитници на кралицата, в това число нейният по-малък брат сър Гуйейн Хайтауър и още двама по-далечни родственика. ↑

[2] Кралски чиновник в средновековна Англия и други феодални държави, назначаван от краля за изпълнение на съдебни и административни функции в неговите владения. Термина „юстициар“ произлиза от латинското *justiciarius* или *justitiarius*, означаващо „човек на справедливостта“. — Б.ред. ↑

ЧАСТ II

Девет дни, след като лордът изпратил своята молба, откъм морето се дочул шум на кожени криле. Над Гарванов покой се появила Мелеис Червената Кралица, наречена така, заради червените люспи, които я покривали. Гребенът, рогата и ноктите на женския дракон били ярки като мед, а мембраните на крилете ѝ били розови. На гърба на Мелеис, в блестяща от слънцето стоманено-медна броня, яздела Почти кралицата, Ренис Таргариен.

Сър Кристън Коул не се разтревожил, защото разчитал точно на това. Барабаните забили, стрелците пристъпили напред с лъкове и арбалети и напълнили въздуха със стрели. Изведените балисти изстреляли железни болтове, като тези, които някога сразили Мераксес в Дорн. Мелеис получила десетки рани, но стрелите само я разярили. Тя се устремила надолу, бълвайки огън на всички страни. Рицарите горели в седлата си, гривите и сбруите на конете им били в пламъци. Въоръжените мъже хвърлили копията си и се разпръснали. Някои се опитали да се скрият зад щитовете си, но нито дъбът, нито желязото можели да устоят на драконовия дъх. Сър Кристън от седлото на белия си кон крещял през дим и пламък:

— Целете се в ездача!

А Мелеис изревала, от ноздрите ѝ излизал дим, а в челюстите ѝ се гърчел жребец, обхванат от пламъци.

Тогава се раздал отведен рев. Появили се още две крилати фигури: кралят, яздец златния Слънчев огън, и брат му Емонд на Вхагар. Кристън Коул бил подготвил капана си и уловена на стръвта, в него попаднала Ренис. Сега, челюстите на капана се затворили зад нея.

Принцеса Ренис не направила никакъв опит да се спаси с бягство. С радостен вик и с удар на камшика си, тя обърнала Мелеис към противниците си. Ако се бе изправила само срещу Вхагар, принцесата можела да се надява на победа. Червената кралица била стара, коварна и опитна в битките. В битка срещу Вхагар и Слънчев огън обаче, била обречена. Драконите яростно се сблъскали на хиляда

стъпки над бойното поле. Във въздуха изригвали и се взривявали толкова ярки огнени кълба, че по-късно хората се кълнели, че небето било обсипано с множество слънца. Алените челюсти на Мелеис се затворили около златната шия на Слънчев огън, но само за миг, защото върху тях се спуснала Вхагар. Вкопчени заедно трите звяра понесли надолу. Те се ударили в земята толкова силно, че от бойниците на Гарванов покой се разхвърчали камъни на разстояние половин левга.

Тези, които били най-близо до драконите, не оцелели, за да разкажат. А тези, които стояли по-далеч, можели да видят само пелена от дим и огън. Минали часове, преди да загасне пожара. От пепелта, невредима се издигнала само Вхагар. Мелеис била мъртва, смазана при падането и разпръсната на парчета върху земята. А Слънчев огън, великолепия златен звяр, останал с наполовина откъснато крило. Неговият царствен ездач бил с изпочупени ребра и бедро, а половината му тяло било покрито с изгаряния. Най-силно била пострадала лявата му ръка. Драконовият огън бил толкова силен, че металът на кралската броня се разтопил в плътта.

Тялото, което решили, че е Ренис Таргариен, било намерено по-късно редом с останките на дракона й, но то било дотолкова почерняло, че нямало никакъв начин да бъде разпознато със сигурност. Любимата дъщеря на лейди Джослин Баратеон и принц Емон Таргариен, вярната жена на лорд Корлис Веларион, майка и баба, Почти кралицата без страх живяла и умряла сред огън и кръв. Тя била на петдесет и пет години.

Осемстотин рицари, оръженосци и обикновени войници също изгубили живота си в този ден. Още стотина загинали по-късно, когато принц Емонд и сър Кристън Коул превзели Гарванов покой и изклали гарнизона му. Главата на лорд Стаунтън изпратили в Кралски чертог и я набучили над Старата порта... но именно главата на Мелеис, закарана през града в каруца, оставила безмълвни тълпите от хора. Хиляди избягали от Кралски чертог в този ден, докато овдовялата кралица Алисънт не заповядала да затворят и залостят градските порти.

Крал Егон II не загинал, въпреки, че изгарянията му причинили толкова силни болки, че някои разказват, как се молел за смъртта си.

Докарали го в Кралски чертог на закрыта носилка, която да запази в тайна тежките му рани. Негово величество не станал от леглото до края на годината. Септони се молели за него, майстери му давали отвари и маково мляко, но Егон спял девет часа от десет, събуждайки се само за да поеме оскъдна храна и да заспи отново. На никого не позволявали да тревожи покоя на краля, с изключение на майка му и Ръката, сър Кристън Коул. Съпругата му нито веднъж не го посетила, дотолкова Хелена била погълната от своята собствена мъка и безумие.

Драконът на краля, Слънчев огън, бил твърде голям и тежък, за да бъде преместен, а сам не можел да излети заради раненото си крило и останал на полетата край Гарванов покой. Там пълзял из пепелищата подобно на огромна златна змия. В началото се хранел с изгорелите тела на загиналите, но когато те свършили, мъжете, оставени от сър Кристън за охрана, започнали да му носят телета и овце.

— Вие трябва да управлявате кралството, докато вашия брат бъде отново достатъчно силен, за да поеме короната, — казал Ръката на принц Емонд.

Не се наложило на сър Кристън да повтаря. Едноокият Емонд Рододубиеца поел украсената с рубини желязна корона на Егон Завоевателя.

— На мен ми стои по-добре, отколкото някога е стояла на него, — заявил принцът.

Впрочем, Емонд не присвоил кралската титла, а само се обявил за Защитник на кралството и принц-регент. Сър Кристън Коул останал кралска Ръка.

* * *

В това време семената, които Джекерис Веларион посял по време на полета си на север, започнали да дават плодове: в Бароутън и в Бял пристан, в Зимен хребет, в Систъртън, в Града на Гларуса и в Лунната порта се събирали войски. Ако те се присъединели в Харънхъл със силите на речните лордове и принц Демън, даже яките стени на Кралски чертог вероятно нямало да устоят, предупредил сър Кристън новия принц-регент.

Безкрайно уверен в своята войнска храброст и в мощта на Вхагар, Емонд жадувал да срещне враговете си в битка.

— Курвата на Драконов камък не е голяма заплаха, — казал той. — Не по-голяма, от Роуан и останалите предатели в Планински рай. Истинската опасност е чичо ми. Когато Демън загине, всички глупаци, развяващи знамената на нашата сестра, ще се разбягат по замъците си и няма да ни тревожат повече.

* * *

На изток от залива на Черна вода, кралица Ренира също не се справяла добре. Смъртта на сина ѝ Лусерис била опустошителен удар за жена, която вече била пречупена от бременността, родилните мъки и мъртвороденото дете. Когато вестта за гибелта на принцеса Ренис достигнала до Драконов камък, били разменени тежки думи между кралицата и лорд Веларион, който обвинявал нея за смъртта на жена си.

— Трябваше да си ти! — изкрещял ѝ Морския змей. — Стаунтън изпрати молба до теб, но ти остави жена ми да се справя с това и забрани на синовете си да ѝ помогнат!

Всички в замъка знаели, че Джек и Джоф имали силно желание да отлетят с принцеса Ренис до Гарванов покой с техните собствени дракони.

И тогава, в края на 129 година сл. З. Е., Джек бил този, който взел нещата в свои ръце. Първото нещо, което сторил, било да върне лорда на Приливите обратно в техните редици, посочвайки го за Ръка на кралицата. Заедно с лорд Корлис започнали да планират нападение над Кралски чертог.

Загрижен за обещанието, което бил дал на Девата от Долината, Джек наредил на принц Джофри да отлети към Града на Гларуса с Тираксес. Мункун предполага, че желанието на Джек да държи брат си далеч от сраженията, било от първостепенно значение в това решение. Това съвсем не устройвало Джофри, който бил решен да докаже себе си в битка. Едва когато му казали, че трябва да отиде да защити Долината от драконите на крал Егон, неохотно се съгласил. Рена — тринадесетгодишната дъщеря на принц Демън от Лена Веларион била

избрана да го придружи. Известна като Рена от Пентос, от името града, в който била родена, тя не била драконов ездач. Нейният дракон умрял преди няколко години, още докато бил съвсем малък. Но Рена била взела три драконови яйца в Долината и всяка нощ се молела да се излюпят.

Принцът на Драконов камък се погрижил също и за безопасността на братята си — Егон Младия и Визерис, на девет и на седем години. Принц Демън, техния баща бил създал много приятелства в Свободния град Пентос по време на посещенията си там, така че Джекерис се свързал през Тясното море с пентоския принц, който се съгласил да приюти двете момчета, докато Ренира си осигури Железния трон. В последните дни на 129 година сл. З. Е., младите принцове — Егон с Буреносен облак, а Визерис стиснал яйцето си, се качили на рибарската лодка Весело увлечение, за да отплават към Есос. Морския змей им бил изпратил ескорт от седем бойни кораба, за да е сигурен, че са стигнали безопасно до Пентос.

* * *

Тъй като раненият и неспособен да лети Слънчев огън, се намирал в Гарванов покой, а Тесарион и принц Дерон били в Староград, за защита на Кралски чертог били останали само два възрастни дракона... а ездачът на единия от тях — Мечтан огън, била кралица Хелена, която прекарвала дните си в тъмнина и ридания и не можела да се счита за някаква заплаха. Така оставала само Вхагар. Нито един жив дракон не можел да се мери с големината или свирепостта на Вхагар, но Джек заключил, че ако Вермакс, Сиракс и Караксес се спуснат едновременно към Кралски чертог, дори „тази дърта кучка“ няма да е в състояние да им се противопостави. Но репутацията на Вхагар била толкова страховита, че принцът се колебаел и обмислял как да намери още дракони за атаката.

Домът Таргариен управлявал Драконов камък повече от 200 години, от времето, когато лорд Енар Таргариен пристигнал от Валирия с драконите си. Макар да имали обичай, да се женят брат за сестра и братовчед за братовчедка, младата кръв е гореща и било известно, че мъжете от семейството търсели удоволствия сред

дъщерите (и дори жените) на своите поданици, жителите на селата в подножието на Драконов връх — фермери и рибари. Освен това, до управлението на Стария крал Джеерис и Добрата кралица Алисан, на Драконов камък, а и в цял Вестерос се практикувал древният обичай за право на първата нощ. Този обичай позволявал на лорда да вземе в леглото си всяка девойка от своите владения в нейната брачна нощ.

Въпреки, че в Седемте кралства този обичай предизвиквал силно негодувание у ревнивите мъже, които не разбирали оказваната им чест, на Драконов камък не изпитвали такива чувства, тъй като там Таргариен били смятани за по-близки до боговете, отколкото до обикновените хора. Тук завиждали на булките, които получавали тази благословия в брачната си нощ, а децата родени от подобни връзки били почитани повече от другите, още повече, че лордовете на Драконов камък често празнували раждането на извънбрачното си дете, поднасяйки щедри дарове във вид на злато, коприна и земи за майка му. Тези щастливи копелета били наричани „драконови семена“, а с времето станали известни просто като „семената“.

Дори след отмяната на правото на първата нощ, някои Таргариен продължавали да се развличат с дъщерите на кръчмарите и жените на рибарите, така че семената и синовете на семената били в изобилие на Драконов камък.

Именно към тях се обърнал принц Джекерис, който имал нужда от повече дракони, както и от ездачи за тях. Обещал им, че на всеки, който успее да овладее дракон, ще му бъдат предоставени земи и богатства и ще бъде помазан в рицарство. Синовете му щели да получат благородническа титла, дъщерите да бъдат омъжени за лордове, а самият драконов ездач, щял да има честта да се сражава редом с принца на Драконов камък срещу самозванец Егон II Таргариен и неговите поддръжници — предатели.

Не всички, които се отзовали в отговор на принца били драконови семена, нито дори синове или внуци на семена.

Двадесет от придворните рицари на кралицата пожелали да станат драконови ездачи, сред тях и лорд-командира на Кралската гвардия сър Стефон Дарклин, както и много скуайъри, кухненски слуги, моряци, наемници, глумци и две девойки.

Драконите не са коне. Те не приемат лесно хора на гърбовете си, а когато са разгневени или усещат заплаха, атакуват. Шестнадесет

мъже загубили живота си, опитвайки се да станат драконови ездаци, а още три пъти по толкова били обгорените и осакатените. Стефон Дарклин бил изгорен жив, докато се опитвал да яхне Морски дим. Лорд Гормън Маси имал същата участ, когато се доближил до Вермитор. Овцекрад откъснал ръката на мъж наричан Сребърния Денис, чиято коса и очи почти доказвали твърдението му, че е копеле на крал Мегор Жестокия. И докато синовете на Денис се опитвали да спрат кръвотечението от раната, към тях се спуснал Канибал и отпъждайки Овцекрад погълнал и бащата, и синовете.

Морски дим, Вермитор и Среброкрила вече били свикнали с хората и били по-търпеливи към тяхното присъствие. След като веднъж вече били яздени, те по-лесно приемали нови ездаци. Вермитор, личният дракон на Стария крал, свел врата си пред копелето на един ковач, висок мъж, наричан Коравия Хю Чука или Коравия Хю, докато един светлокос наемник наричан Улф Белия (заради косата) или Улф Пияндето (заради пиенето) обзядил Среброкрила — любимката на Добрата кралица Алисан.

А Морски дим, който бил язден веднъж от Ленор Веларион, понесъл на гърба си петнадесетгодишно момче, известно като Адам от град Корпус, чиито произход е предмет на спорове сред историците и до днес. Скоро след като Адам от Корпус доказал себе си, яхвайки Морски дим, лорд Корлис стигнал до там, да отправи молба до кралица Ренира, да премахне от него и брат му, клеймото на незаконното рождение. След като и принц Джекерис подкрепил идеята, кралицата се съгласила. Адам от Корпус, драконово семе и копеле, се превърнал в Адам Веларион, наследник на Дрифтмарк.

Трите диви дракона от Драконов камък били по-трудни за укротяване от тези, които били вече обзядвани, но все пак опитите за това не преставали. Овцекрад, забележително грозен дракон с тинесто-кафяв цвят, който бил излюпен, още когато Стария крал бил млад, обичал овнешко и нападал често овчите стада от Дрифтмарк чак до Отприщена вода. Той рядко наранявал овчарите — само когато се опитвали да му попречат, но понякога изяждал овчарските кучета. Сив дух, обитаващ един димящ кратер, високо в източната част на Драконов връх, предпочитал риба и доста често бил забелязван да лети ниско над Тясното море, сграбчил плячката си от водата. Този блед,

сиво-бял звяр, с цвят на утринна мъгла, бил особено предпазлив и от години избягвал хората и техните дела.

Най-големият и най-старият от дивите дракони бил Канибал, наречен така, защото било известно, че се храни с труповете на мъртви дракони и се спускал към люпилните на Драконов камък, за да се натъпче с яйца и току-що излюпени дракончета. Желатели да станат драконови ездаци били правили опити да го обзядят дузина пъти; бърлогата му била осеяна с техните кости.

Никой от драконовите семена не бил толкова глупав, че да закача Канибал (всеки, който бил опитал, не се върнал, за да разкаже историята си). Някои търсели Сив дух, но не можели да го намерят, той бил неуловимо създание. Овцекрад бил по-лесен за подмамване, но си оставал зъл и раздразнителен дракон, който бил убил повече семена от трите „дворцови дракона“ взети заедно.

Един от тези, които се надявали да го укротят (след като търсенето на Сив призрак се оказало безрезултатно) бил Алин от Корпус. Овцекрад го отхвърлил. Когато Алин се запрепъвал, бягайки от драконовата бърлога с подпален плащ, животът му бил спасен единствено от бързите действия на брат му. Морски Дим пропъдил дивия дракон, докато Адам гасял пламъците със собствения си плащ. До края на дългия си живот, Алин Веларион щял да носи по гърба и краката си белезите на тази схватка. Той се смятал за късметлия, защото бил оживял. Много други семена и обикновени кандидати за ездаци, опитвали да яхнат Овцекрад, но вместо това свършвали в търбуха му.

Най-накрая, кафявият дракон бил подчинен от хитростта и упорството на „малко кафяво момиче“ на шестнадесет, на име Нети (наричано от всички Коприва), което всяка сутрин му носело прясно заклана овца, докато Овцекрад не привикнал да я приема и очаква. Тя била с черна коса, кафяви очи, със смугла кожа, кльоцава, устата, мърлява и безстрашна... и станала първият и последен ездач на дракона Овцекрад.

Така принц Джекерис постигнал целта си. С цената на причинените смърт и болка, с всичките овдовели жени и обгорени мъже, които щели да носят белезите до края на дните си, били намерени четирима нови ездаци на дракони. Когато наближил краят на 129 година сл. З. Е., принцът бил готов да отлети към Кралски чертог.

Датата, която избрал за атаката, била по време на първото пълнолуние от новата година.

* * *

Но плановете на хората са забавление за боговете. И докато Джек чертаел плановете си, нова заплаха се задавала от изток. Усилията на Ото Хайтауър били възнаградени. На среща в Тирош, Висшият съвет на Триархията приел предложението му за съдружие. Деветдесет бойни кораба тръгнали от Каменни стъпала под знамената на Трите Сестри, държейки курс към Гърлото... а по волята на случая и боговете, пентоската лодка Весело увлечение, с двамата принцове Таргариен на борда, плавал право към устата им. Корабите изпратени да ескортират лодката, били потопени или превзети, а Весело увлечение пленена.

Историята за случая достигнала Драконов камък едва когато принц Егон пристигнал отчаяно вкопчен във врата на дракона си — Буреносен облак. Момчето било пребледняло, тресящо се като лист и вонящо на урина. Едва на девет, той никога не бил летял преди... и никога нямало да лети отново. Буреносен облак бил тежко ранен при бягството, безброй остатъци от стрели били забити в корема му, а стрела от балиста пронизвала врата му. Драконът съскал, а от раните му бликала и димяла гореща черна кръв; Буреносен облак умрял в рамките на час. По-малкият брат на Егон, принц Визерис, нямало начин да избяга от лодката. Но той бил умно момче — скрил драконовото си яйце и облякъл дрипави и опръскани с морска сол дрехи, преструвайки се, че е само обикновен юнга на лодката, но един от истинските юнги го предал и Визерис бил взет за заложник.

Първият, който осъзнал кого са заловили бил тирошкия капитан, но адмиралът на флотата, лисенецът Шарако Лоар скоро му измъкнал плячката.

* * *

Когато принц Джекерис на гърба на Вермакс се спуснал да помете флотилията лисенски галери, дъжд от копия и стрели се изсипал върху него. Моряците на Триархията и преди се били изправяли срещу дракони, по време на войната с принц Демън при Каменни стъпала. Никой не можело да ги обвини в липса на смелост; те били подготвени да се изправят срещу драконовия огън с всички налични средства, с които разполагали.

— Убийте ездача и драконът ще си тръгне, — казвали на моряците техните капитани и командири.

Един кораб бил подпален, след него втори. Но хората от Свободните градове продължавали битката... докато прокътял вик и те погледнали нагоре, за да видят, че още крилати фигури се появили откъм Драконов връх и се насочвали към тях.

Едно е да се изправиш срещу един дракон, а съвсем друго срещу пет. Щом Среброкрила, Овцекрад, Морски дим и Вермитор се спуснали над тях, хората на Триархията почувствали как куражът им ги напуска. Строят на бойните кораби се разпаднал, след като една по една галерите обръщали курса. Драконите се стрелкали като мълнии от небето, бълвайки огнени кълба — сини и оранжеви, червени и златни, всяко следващо по-ярко от предишното. Кораб след кораб се пръскали на парчета или били поглъщани от огъня. Крещящи мъже, обвити в пламъци се хвърляли в морето.

Високи стълбове от черен дим се издигали от водата.

Всичко изглеждало загубено... всичко било загубено...

... докато Вермакс не полетял прекалено ниско и се разбил в морето.

Няколко различни истории били разказани за това как и защо е паднал драконът. Някои твърдели, че желязна стрела от арбалет е пронизала животното между очите, но тази версия подозрително напомняла смъртта на Мераксес преди много време в Дорн. Друг разказ твърдял, че моряк, хвърлил от марса на мирска галера кука за абордаж по Вермакс, точно когато той прелитал между корабите. Един от върховете на куката попаднал между две люспи и се забил дълбоко поради високата скорост на дракона. Морякът навил другия край на веригата за мачтата, и с помощта на теглото на кораба и мощта на крилете на Вермакс, куката разкъсала дълга, назъбена рана в корема на

дракона. Яростният писък на дракона бил чул дори през грохота на битката чак в Града на Подправките.

Полетът му бил рязко прекъснат и Вермакс полетял надолу димейки и пищейки, драскайки с нокти по водата. Оцелелите казват, че се опитвал да се издигне, но само за да рухне с главата напред в горяща галера. Дървото се разцепило, мачтата се сринала отгоре му и борещият се дракон се оплел в такелажа. Когато корабът се наклонил и потънал, Вермакс потънал с него.

Говори се, че Джекерис Веларион успял да се измъкне и за няколко мига се бил вкопчил в една от димящите отломки, докато няколко арбалетчика от близкия мирски кораб не започнали да го обстрелват. Принцът бил улучен веднъж, след това отново. Все повече и повече арбалетчици се включвали в стрелбата. Накрая една стрела го пронизала в шията и Джек бил погълнат от морето.

Битката при Гърлото бушувала цяла нощ на север и на юг от Драконов камък, станала една от най-кървавите морски битки в историята. Адмиралът на Триархията Шарако Лохар повел от Каменни стъпала обединена флота от деветдесет бойни кораба от Мир, Лис и Тирош, от които само двадесет и осем се добрали до вкъщи.

Въпреки, че атаките подминали Драконов камък — несъмнено нападателите са счели древната крепост на Таргариен за твърде силна, за да бъде щурмувана, те взели от Дрифтмарк страшната си дан. Градът на Подправките бил зверски плячкосан; телата на изкланите мъже, жени и деца били оставени по улиците за храна на чайки, плъхове и врани. Сградите били изгорени и градът никога повече не бил построен.

Висок прилив също бил изгорен. Всички съкровища, които Морския змей бил донесъл от изток били погълнати от огъня, а слугите му посечени, докато се опитвали да се спасят от пожара. Флотата на Веларион загубила почти една трета от силата си. Хиляди умрели. Но нито една загуба не се усещала толкова остро, колкото загубата на Джекерис Веларион, принц на Драконов камък и наследник на Железния трон.

* * *

Две седмици по-късно, в Предела, Ормунд Хайтауър се оказал притиснат между две армии. Тадеус Роуан, лорд на Златна дъбрава и Том Цветята, копелето на Горчив мост, напредвали към него от североизток с огромна рицарска войска, а сър Алън Бисбъри, лорд Алън Тарли и лорд Оуен Костейн обединили силите си, за да отрежат пътят му за отстъпление към Староград. Когато армиите им обкръжили лорд Ормунд на бреговете на Медовината и нападнали от двете страни едновременно, редиците на лорд Хайтауър били разбити пред очите му. Поражението изглеждало неизбежно, когато над бойното поле преминала сянка и страшен рев отекнал над главите им, заглушавайки грохота на стоманата. Долетял дракон.

Драконът бил Тесарион Синята кралица с цвят на кобалт и мед, а ездачът на гърба ѝ бил най-младият от тримата синове на кралица Алисънт, петнадесетгодишния Дерон Таргариен, оръженосец на лорд Ормунд.

Появата на принц Дерон и неговия дракон обърнала хода на битката. Сега мъжете на лорд Ормунд атакували, сипейки проклетия върху врага, а мъжете на кралицата побягнали. Преди да залезе слънцето, лорд Роуан се оттеглил на север с войските си, Том Цветята лежал мъртъв и обгорен сред тръстиките, двамата Алън били пленени, а лорд Костейн бавно умираше от раните си, нанесени от черния меч на Храбрия Джон Рокстън, на име Оставящият сираци.

Докато вълците и гарваните пирували с телата на мъртвите, лорд Хайтауър гощавал принц Дерон с месо от зубър и силно вино и го посветил в рицарство с прочутия си дълъг меч от валирианска стомана наречен Бдителност. Дал му прозвището Дерон Дръзкия, но принцът скромно отвърнал:

— Ваше благородие е много любезен, но победата принадлежи на Тесарион.

* * *

Когато на Драконов камък узнали какво нещастие ги е сполетяло при Медовината, дух на отчаяние и провал надвиснал над двора на черните. Лорд Бар Емон дори стигнал дотам да допусне, че вероятно е дошло време да се преклонят пред Егон II. Но кралицата не искала и

да чуе за подобно нещо. Само боговете знаят какво се случва в сърцата на хората, а жените са още по-необясними. Сломена от загубата на своя първороден син, Ренира Таргариен сякаш намерила нова сила след смъртта на втория. Смъртта на Джек закалила и изпепелила страховете ѝ и всичко, което ѝ останало били омраза и ярост.

Тъй като притежавала повече дракони от брат си, решила да ги използва с цената на всичко.

Заявила пред черния съвет, че ще сипе огън и смърт върху Егон и поддръжниците му докато го свали от Железния трон, или ще умре в борбата си.

* * *

Отвъд през залива, Емонд Таргариен също бил твърдо решен да управлява от името на брат си, докато Егон бил на легло.

Емонд Едноокия изпитвал презрение към природената си сестра и виждал много по-голяма заплаха в лицето на принц Демън и армиите му събрани в Харънхъл. След като свикал знаменосците и съвета си, принцът обявил своето намерение да нападне чичо си и даде урок на лордовете от Речните земи.

Не всички членове на зеления съвет одобрили смелият ход на принца. Емонд получил подкрепата на сър Кристън Коул, Ръката, и на сър Тиланд Ланистър, но архимайстер Орвил го подтикнал да извести Бурен край, за да получи подкрепата на рода Баратеон, а Железният прът, лорд Джаспър Уайлд го посъветвал да повика лорд Хайтауър и принц Дерон от юг, защото „два дракона са по-добре от един“. Овдовялата кралица се изказала в полза на предпазливостта и съветвала сина си да почака, докато брат му кралят и неговия дракон, златния Слънчев огън се възстановят, за да се присъединят към битката.

Ала отлагането не било по вкуса на Емонд. Рекъл им, че няма нужда нито от братята си, нито от драконите им. Егон бил тежко ранен, а Дерон твърде млад. Да, Караксес бил ужасен звяр — див, лукав, изпитан в битка... обаче Вхагар била по-стара, още по-свирепа и два пъти по-голяма.

Септон Юстас пише, че Родоубиецът бил решен победата да бъде изцяло негова. Няма намерение да дели слава нито с братята си, нито с когото и да било.

Никой не могъл да отмени решението му. Докато Егон II не се възстановял и не хванел отново меч, регентството и властта били в ръцете на Емонд. Верен на решението си, две седмици по-късно принцът преминал през Портата на Боговете начело на четири хилядна конница.

* * *

Демън Таргариен бил стар и достатъчно опитен боец, за да бездейства между четири стени, дори да били масивни като стените на Харънхъл. Принцът все още имал приятели в Кралски чертог и узнал плановете на племенника си, още преди Емонд да тръгне към него. Когато му казали, че Емонд и сър Кристън Коул напуснали Кралски чертог, казват, че Демън се засмял и възкликнал: „Най-сетне!“, защото дълго чакал този момент да настъпи. Ято гарвани хвъркнало над изкривените кули на Харънхъл.

На друго място в кралството, лорд Уолис Мутън извел сто конни рицари от Девиче езеро, за да се присъедини към полудивите Краб и Брун от нос Краклоу и Селтигар от остров Нокът. Препускали към Гарванов покой през борови гори и хълмове обгърнати в мъгла, а внезапната им поява изненадала гарнизона. След като превзели замъка, лорд Мутън повел най-храбрите мъже към полето от пепел на запад от замъка, за да довършат дракона Слънчев огън.

Самозваните драконоубийци лесно отблъснали кордона от стражи, на които било поверено да хранят, пазят и охраняват дракона, но Слънчев огън се оказал много по-ужасяващ, отколкото очаквали. Драконите са тромави създания на суша, а разкъсаното му крило не позволило на огромния златен звяр да излети. Мъжете очаквали да го намерят полумъртъв. Вместо това го намерили спящ, но звънът от мечове и доспехи и тропотът на конски копита го разсънил. Първото копие, което го проболо го изпълнило с ярост.

Хлъзгав от калта, Слънчев огън се плъзнал между костите на безброй овце, започнал да се извива и намотава като змия, пляскал с опашка и бълвал кълба златен огън към врага, в опитите си да полети. Три пъти се вдигнал и три пъти паднал на земята. Хората на Мутън го обкръжили с мечове, копия и брадви, нанасяйки му тежки рани... но с всяка рана драконът побеснявал още повече. Оцелелите побягнаха преди жертвите да станат шестдесет.

Между загиналите бил Уолис Мутън, лорд на Девиче езеро. Когато брат му Манфрид намерил тялото му две седмици по-късно, от него била останало само овъглена плът в разтопена броня пълна с червеи. Но в изпепеленото поле осеяно с телата на храбри мъже и стотина подути конски трупа, лорд Манфрид не намерил дракона на крал Егон. Слънчев огън бил изчезнал. Няколко дори следи, които би трябвало да останат, ако драконът се е завлякъл някъде недалеч. Изглеждало, че Слънчев огън, Златният дракон е отлетял отново. Накъде обаче, никой не знаел.

* * *

В същото време принц Демън Таргариен се отправил на юг на крилете на своя дракон Караксес. Летял високо над западния бряг на Божие око, далеч от позициите на пехотата на сър Кристън. Избягвайки вражеските войски прекосил Черна вода и поел на изток по течението на реката към Кралски чертог. А на Драконов камък, Ренира Таргариен облякла блестящи черни доспехи, яхнала Сиракс и полетяла, докато буря бушувала над залива Черна вода. Принцесата и нейният принц консорт се срещнали над града и закръжили над Високия хълм на Егон.

Появата им предизвикала ужас по градските улици, когато хората от града проумели, че е настъпил часът на нападението, от което така се страхували. Принц Емонд и сър Кристън лишили Кралски чертог от защитници, когато тръгнали да завземат Харънхъл... а Родоубиецът взел със себе си Вхагар, страшния звяр, оставяйки само Мечтан огън и шепа недорасли палета, да се противопоставят на драконите на кралицата. Малките дракони още не били обзядени, а тъй като ездачът

на Мечтан огън — кралица Хелена била сломена жена, градът все едно останал без дракони.

Бегълците с хиляди се стичали към портите на града, носещи деца и покъщнина, с надеждата да намерят убежище в близките околности. Други копаели дупки и тунели под колибите си, тъмни и влажни ями, в които да се скрият докато градът гори. В Квартала на бълхите избухнали размирици. Когато в залива Черна вода били забелязани платната от корабите на Морския змей, които приближавали реката от изток, камбаните на всеки храм започнали да бият, а тълпите се втурнали по улиците, грабейки по пътя си. Десетки загинали, преди златните плащове да успеят да възстановят реда.

В отсъствието на принца регент и Ръката на краля, самият крал Егон обгорен, на легло и упоен от млякото на мака, се паднало на майка му, овдовялата кралица, да се погрижи за отбраната на града.

Кралица Алисънт приела предизвикателството като затворила портите на замъка и на града, наредила на златните плащове да пазят градските стени и изпратила ездачи на бързи коне да доведат обратно принц Емонд.

Също наредила на Великият майстер Орвил да прати гарвани на всички верни лордове, призовавайки ги да защитят своят истински крал. Когато Орвил се прибрал в покоите си, там го чакали златните плащове. Докато един му запушил устата, за да не вика, друг го пребил и завързал. Сложили му чувал на главата и го отвели в черните килии.

Ездачите на кралица Алисънт били задържани недалеч от градските порти, където били арестувани от други златни плащове. Без знанието на Нейна милост, седемте капитана командири на портите, избрани за своята вярност към крал Егон били арестувани или убити в момента, в който Караксес се появил в небето над Червената цитадела... защото в редиците на Градската стража все още обичали Демън Таргариен, който някога бил техен командир.

Братът на кралицата, сър Гуйн Хайтауър, вице командир на златните плащове се втурнал към конюшните с намерението да вдигне тревога. Там бил заловен, обезоръжен, и завлечен пред командир Лутор Ларджънт. Когато Хайтауър го обявил за обърни-плащ, сър Лутор се изсмял:

— Демън ни даде тези плащове, — рекъл. — Както и да ги обърнеш, остават все златни.

Тогава пронизал сър Гуйн в корема и заповядал да отворят градските порти пред мъжете, които прииждали от корабите на Морския змей.

Въпреки, че градските стени се славели с мощта си, Кралски чертог паднал в същия ден. Кратка и кървава схватка започнала при Речните порти, където тринадесет рицари на Хайтауър и стотина въоръжени мъже отблъснали златните плащове и бранили портата почти осем часа срещу атаки от двете страни, ала геройството им било напразно. Войниците на Ренира преминали през останалите шест порти, без да им бъде оказана съпротива.

Появата на драконите високо в небето накарала защитниците да изгубят кураж и останалите верни на крал Егон се изпокрили, побягнали, или подвили коляно.

Един след друг, драконите се приземили. Овцекрад кацнал на върха на Хълма на Висения, а Среброкрила и Вермитор на Хълма на Ренис пред Драконова яма. Принц Демън направил кръг над кулите на Червената цитадела, преди да приземи Караксес във външния двор. Когато бил напълно сигурен, че защитниците няма да го нападнат, дал сигнал на своята съпруга и кралица, да се снижи със Сиракс. Адам Веларион останал високо, кръжейки над градските стени на гърба на Морски дим, а биенето на кожени криле във въздуха служело като предупреждение за тези под него, че на всяко неподчинение ще бъде отвърнато с огън.

След като проумяла, че всякаква съпротива е вече безнадеждна, овдовялата кралица Алисънт излязла от Стегата на Мегор заедно с баща си сър Ото Хайтауър, сър Тиланд Ланистър и лорд Джаспър Уайлд, Железния прът. (Лорд Ларис Стронг не бил с тях. Началникът на слухарите някак успял да изчезне). Кралица Алисънт се опитала да преговаря със заварената си дъщеря.

— Нека свикаме голям съвет, както Старият крал някога — казала овдовялата кралица, — и да поставим въпросът с наследяването пред лордовете в кралството.

Но кралица Ренира с презрение отхвърлила предложението ѝ.

— И двете знаем какво ще реши съвета.

И накарала мащехата си да избира: да се предаде, или да изгори.

Победена, кралица Алисънт преклонила глава, предала ключовете от замъка и наредила на своите рицари и стражи да

предадат оръжията си.

— Градът е твой, принцесо — твърдят, че казала. — Но няма да е твой за дълго. Когато котката я няма, мишките танцуват, но синът ми Емонд ще се върне с огън и кръв.

* * *

Триумфът на Ренира далеч не бил пълен. Нейните хора намерили съпругата на съперника ѝ, полудялата кралица Хелена заключена в покоите си... но когато разбили вратите на кралските апартаменти, намерили единствено „празно легло и пълно гърне“. Крал Егон II бил избягал. Децата му също избягали — шестгодишната принцеса Джеера и двегодишният принц Мелор, заедно с рицарите Уилис Фел и Рикард Торн от Кралската гвардия. Изглеждало, че дори овдовялата кралица не знаела къде са отишли, а Лутор Ларджънт се закълел, че никой не е преминавал през градските порти.

Не могли обаче да отнесат и Железния трон, а кралица Ренира нямало да заспи, преди да заеме престола на баща си. И тъй, факлите в тронната зала били запалени, кралицата изкачила железните стъпала и седнала там, където преди нея седял крал Визерис, и Старият крал преди него, и Мегор, и Енис, и Егон в далечното минало. Със строго изражение и все още облечена в доспехи, Ренира седяла високо, докато водели при нея всички хора, които се намирали в Червената цитадела, за да я молят на колене за прошка и да положат клетви обричайки своя живот, мечове и чест на нея — законната кралица.

Церемонията продължила цяла нощ. Когато кралицата станала от трона, вече отдавна се било разсъмнало. И докато нейният лорд-съпруг Демън Таргариен я съпровождал на излизане от тронната зала, били видени порязвания по краката и лявата длан на Нейна милост. Капки кръв капели по пода докато крачела, а мъдрите мъже се споглеждали, макар никой да не се осмелил да каже истината на глас: Железният трон я отхвърлил и дните ѝ на престола били преброени.

* * *

Всичко това се случило докато принц Емонд и сър Кристън Коул напредвали към Речните земи. След деветнадесетдневен поход пристигнали в Харънхъл... за да намерят портите на замъка отворени, а от принц Демън и хората му нямало и следа.

По време на похода, принц Емонд държал Вхагар в основната колона, тъй като предполагал, че чичо му ще ги нападне с Караксес. Пристигнал в Харънхъл ден след Коул и в онази нощ била празнувана велика победа. Демън и „речната му сган“ предпочели да избягат, вместо да се изправят срещу гнева му, заявил Емонд. Нищо чудно, че като получил новините от Кралски чертог, принцът се почувствал като пълен глупак. Яростта му била страшна.

На запад от Харънхъл битката продължавала, където войските на Ланистър трудно напредвали. Заради възрастта и немоцта на техния командир, лорд Лефърд, походът им заприличал на пълзене, а когато наближили западния бряг на Божие око, огромна нова армия препречила пътя им.

Роди Разрушителя и неговите Зимни вълци се съюзили с Форест Фрей, лорд на Бродовете и Червения Роб Реките, известен като Стрелеца от Гарваново дърво. Северняците наброявали две хиляди, Фрей командвал двеста рицари и три пъти толкова пехотинци. Реките довел триста стрелци, готови за битка. И преди лорд Лефърд да успее да застане и да посрещне врага, още повече неприятели се появили от юг, където към Лонглийф Лъвоубиеца и дрипавата му банда оцелели от предишните битки, се присъединили лордовете Бигълстоун, Чембърс и Перин.

Притиснат между двама врагове, Лефърд не се решавал да се впусне в битка, с който и да е от тях, за да не бъде нападнат в тил от другия. Затова се разположил с гръб към езерото, заел позиции и пратил гарвани на принц Емонд в Харънхъл, с молба за помощ. Въпреки че дузина птици излетели, нито една не стигнала до принца. Червеният Роб Реките, признат за най-изкусния стрелец в цял Вестерос, ги покосил в полет.

На следващия ден се появили още мъже от Речните земи, водени от сър Гарибалд Грей, лорд Джон Чарлтън и новия лорд на Гарваново дърво, единадесетгодишният Бенджикот Блекууд. След като увеличили своите редици с новите попълнения, хората на кралицата решили, че е дошло време за нападение.

— Най-добре да приключим с лъвовете, преди драконите да се появят — казал Роди Разрушителя.

Най-кървавата битка от Танца на драконите започнала на следващия ден при изгрев-слънце. В анализите на Цитаделата е записана като Битката край езерния бряг, но в паметта на оцелелите, завинаги останала като Храненето на рибите.

Нападнати от три страни, западняците постепенно били изтласкани във водите на Божие око. Стотици загинали сражавайки се сред тръстиките и стотици се удавили, опитвайки се да избягат. До залез-слънце две хиляди мъже били мъртви, сред тях и много благородници, включително лорд Фрей, лорд Лефърд, лорд Бигълстоун, лорд Чарлтън, лорд Суифт, лорд Рейн, сър Кларънт Крейкхол и сър Тайлър Хил, Копелето от Ланиспорт. Армията на Ланистър била разбита и унищожена, но на толкова висока цена, че младият Бен Блекууд, момчето-лорд на Гарваново дърво, заплакало щом видяло купищата мъртъвци.

Най-големи загуби претърпели армиите на Севера, тъй като Зимните вълци поискали да им бъде оказана честта да поведат атаката и пет пъти били щурмували копията на Ланистър. Над две трети от мъжете поели на юг с лорд Дъстин били убити или ранени.

* * *

В Харънхъл, Емонд Таргариен и Кристън Коул обсъждали, как най-добре да отвърнат на удара на кралицата. Въпреки, че седалището на Черния Харън било твърде солидно, за да бъде превзето при внезапна атака, а и лордовете от Речните земи не посмели да го обсадят, защото се страхували от Вхагар, запасите от вода и фураж били на привършване и хора и коне умирали от глад и болести. Отвъд масивните стени на замъка били останали само черни поля и изгорени селища, а излезлите да търсят плячка, не се връщали. Сър Кристън настоял да се оттеглят на юг, където подкрепата за Егон били най-силна, но принцът отказал с думите: „Само страхливците бягат от предатели“. Загубата на Кралски чертог и Железния трон го вбесила, а когато бил осведомен за Храненето на рибите, принцът-регент едва не удушил скуайъра, който донесъл новините. Единствено намесата на

неговата любовница Алис Реките спасила живота на момчето. Принц Емонд настоял веднага да нападнат Кралски чертог. Според него, нито един от драконите на кралицата не можел да се мери с Вхагар.

Сър Кристън сметнал това за лудост.

— Един срещу шест е битка за глупци, принце мой — казал той.

И отново настоял да бъде оставен да поведе войските на юг, за да се присъедини към лорд Хайтауър. Посъветвал принц Емонд да се обедини с брат си Дерон и дракона му. Крал Егон успял да се изскубне от ноктите на кралицата, това го знаели, и сигурно щял да се присъедини към братята си със Слънчев огън. Дори било възможно приятелите им в Кралски чертог да намерят начин да освободят кралица Хелена и тя да долети с Мечтан огън. Тогава четири дракона биха могли да победят шест, щом един от тях е Вхагар.

Принц Емонд отказал дори да обсъжда такъв „страхлив ход“.

Сър Кристън и принц Емонд решили да се разделят. Коул щял да поведе войските на юг, за да се присъединят към Ормунд Хайтауър и принц Дерон, но принц-регентът нямало да тръгне с тях. Той бил решил да поведе собствена битка с изменниците сипейки от въздуха огън върху тях. Рано или късно, „кралицата кучка“ щяла да изпрати един-два дракона да го спрат, но Вхагар щяла да ги унищожи.

— Тя няма да се осмели да прати всичките си дракони — настоявал Емонд. — По този начин ще изложи Кралски чертог на опасност. Няма да рискува Сиракс или последният си скъпоценен син. Ренира може и да се мисли за кралица, но има женски части, плахо женско сърце и майчини страхове.

И така, Създателят на крале и Родоубиецът се разделили и всеки тръгнал към съдбата си. В същото време в Червената цитадела кралица Ренира Таргариен започнала да награждава своите приятели, а на онези, които служели на нейния брат да налага жестоки наказания.

Щедри награди били обявени за всички сведения, които могат да доведат до залавянето на „узурпатора наричащ себе си Егон II“, неговата дъщеря Джеера, синът му Мелор, „лъже-рицарите“ Уилис Фел и Рикард Торн, както и на Ларис Стронг, Кривото стъпало. Когато това не довело до желания резултат, Нейна милост изпратила отряди от „рицари — инквизитори“, които имали за задача да търсят онези „предатели и злодеи“, които избягали и да накажат всеки, за когото разберат, че им е помагал.

Оковали кралица Алисънт в златни вериги, но доведената ѝ дъщеря пощадила живота ѝ „заради нашия баща, който някога ви е обичал.“ Бащата на Алисънт обаче нямал това щастие. Сър Ото Хайтауър, служил като Ръка на трима крале, бил първият обезглавен предател. Железният прът го последвал на дръвника, все още настоявайки, че според закона синът на краля има предимство пред дъщерята. Сър Тиланд Ланистър бил подложен на мъчения, с надеждата да си възвърнат каквото е останало от кралската хазна.

Нито Егон, нито брат му Емонд били особено обичани от жителите на Кралски чертог и много от гражданите били приветствали завръщането на кралицата... но любовта и омразата са две страни на една и съща монета. Когато над градските порти ежедневно се появявали нови глави набучени на пики, а данъците ставали все по-високи, монетата се обърнала. Момчето, което народа някога с обич наричал „Радостта на кралството“ се превърнало в алчна и отмъстителна жена. Кралица, толкова жестока, както никой крал преди нея, казвали хората. Някакъв шегаджия нарекъл Ренира „Мегор с цици“ и през следващите сто години „циците на Мегор“ било популярна ругатня сред обитателите на Кралски чертог.

Сега, когато във властта на Ренира и под защитата на не по-малко от шест дракона се намирили града, замъка и престола, тя се почувствала в достатъчна безопасност и изпратила да повикат синовете ѝ.

От Драконов камък отплавали дузина кораби, на които били придворните дами на кралицата и синът ѝ — Егон Младия.

Ренира назначила момчето за свой виночерпец, за да го държи винаги редом с нея.

Друга флотилия напуснала Градът на Гларуса с принц Джофри, последния от тримата синове на Ренира от Ленор Веларион, както и с неговия дракон Тираксес.

Нейна милост започнала да обмисля пищни празненства в чест на провъзгласяването на Джофри за принц на Драконов камък и наследник на Железния трон.

Опиянена от победата Ренира Таргариен не подозирала колко малко дни са ѝ останали. И всеки път, когато сядала върху Железния трон, жестоките му остриета изтръгвали кръв от нейните ръце и крака — знак, който всеки можел да прочете.

* * *

Зад стените на града, навсякъде в Седемте кралства боевете продължавали.

В Речните земи сър Кристън Коул напуснал Харънхъл и се отправил на юг по западния бряг на Божие око. Следвали го три хиляди и шестстотин мъже (тъй като смъртта, болестите и дезертърството намалили редиците на войската тръгнала от Кралски чертог).

Принц Емонд бил напуснал по-рано на гърба на Вхагар. Сега едноокият принц не бил свързан нито със замък, нито с войска и бил свободен да лети, накъдето пожелае.

Вхагар отново и отново се спускала от есенното небе, опустошавайки земи, села и замъци. Това била война с драконов огън, същата, която някога била водена от Егон и сестрите му. Домът на Дари бил първия, който усетил гнева на принца; хората събиращи реколтата били изгорени живи или избягали още щом полетата били обхванати от пламъци, а самият замък бил погълнат от огнена буря. Лейди Дари и по-малките ѝ деца оцелели криейки се в подземията на крепостта, но нейният лорд-съпруг и техния наследник загинали на бойниците заедно с четиридесет от техните заклети мечове и стрелци.

Три дни по-късно градът на лорд Хароуей бил оставен димящ. Господарска мелница, Копчило и Черно копчило, Глинен вир, Омагъосан брод, Паяков лес — един по един падали под яростта на Вхагар, докато половината от Речните земи не изглеждали запалени.

С пожарите се сблъскал и сър Кристън Коул. Когато водел хората си на юг по Речните земи, димът се издигал пред него и зад него. Всяко село, към което се отправял се оказвало опожарено и изоставено. Войската му преминавала през мъртви гори, там, където само няколко дни по-рано имало живи дървета, тъй като речните лордове запалвали всичко, което било на пътя на Създателя на крале. Във всеки ручей, всяко езерце и във всеки селски кладенец намирали смърт: водата била отровена от труповете на коне, крави и хора, подути и смърдящи.

На друго място съгледвачите му се натъкнали на отвратителна сцена — под дърветата, в гротескно подобие на пир, седели мъртъвци в доспехи и гниещи дрехи. Пируващите били мъже паднали в битка:

под ръждясалите им шлемове се хилели черепи, а зелената им разложена плът се свличала от костите.

На четири дни път от Харънхъл започнали нападенията. Скрити сред дърветата стрелци с дълги лъкове покосявали мъжете от предните редици и изоставашите. Мъжете загивали. Тези, които оставали зад ариергарда, не били виждани повече. Някои бягали и захвърляйки щитовете и копията си изчезвали в гората, а някои преминавали към противника.

В пущинака край Кръстосани брястове съгледвачите на сър Кристън се натъкнали на още един мъртвешки пир. Това зрелище вече им било познато и те с гримаса го отминали, без да обръщат внимание на гниещите тела... когато труповете скочили и им се нахвърлили.

Дузина съгледвачи загинали, преди да разберат, че са попаднали в клопка.

Но това било само началото, тъй като лордовете на Тризъбеца още събирали силите си.

Когато сър Кристън оставил езерото зад гърба си и се придвижвал към Черна вода по суша, ги видял на върха на един каменист хребет: триста конни рицари в доспехи, толкова стрелци с дълги лъкове и три хиляди стрелци с обикновени. И още три хиляди дрипави копиеносеца от Речните земи, стотици северняци размахващи брадви, чукове, боздугани с шипове и древни железни мечове. Над главите им се развявали знамената на кралица Ренира.

Последвалата битка била толкова неравностойна, колкото никоя друга в Танца. Лорд Родрик Дастин поднесъл към устните си боен рог и дал сигнал за начало на щурма. Войниците на кралицата се спуснали с викове от хълма, водени от Зимните вълци на техните космати северни коне и рицарите на бронираните си дестриери.

Когато сър Кристън бил повален и паднал мъртъв на земята, мъжете, които го последвали от Харънхъл загубили бойния си дух. Те се разпръснали и побягнали захвърляйки щитовете си, а враговете им ги застигали и посекли стотици.

* * *

В Деня на Девата през 130 година сл. З. Е., Цитаделата в Староград разпратила триста бели гарвана да възвестят настъпването на зимата, но за кралица Ренира Таргариен това бил разгарът на лятото. Въпреки недоволството на жителите на Кралски чертог, градът и короната били нейни. Отвъд Тясното море, Триархията започвала да се разкъсва от междуособици. Домът Веларион владеел водните пътища. Макар проходите през Лунните планини да били затворени от снеговете, Девата от Долината удържала на думата си и изпратила по море хора, които да се присъединят към силите на кралицата. С други кораби пристигнали воители от Бял пристан, водени от синовете на лорд Мандърли, Медрик и Торен. Мощта на кралица Ренира растяла непрекъснато, докато тази на крал Егон се стопявала.

Но никоя война не бива да се счита за спечелена, докато враговете не бъдат покорени. Създателят на крале, сир Кристън Коул бил мъртъв, но някъде в кралството Егон II — кралят, когото създал, продължавал да е жив и свободен. Както и дъщерята на Егон — Джеера.

Ларис Стронг, Кривото стъпало — най-потайния и хитър член на зеления съвет бил изчезнал, а лорд Борос Баратеон все още държал Бурен край и не бил сред приятелите на кралицата. Ланистър също се числели към враговете на Ренира, въпреки че лорд Джейсън бил мъртъв, по-голямата част от войската на Запада била избита или разпръсната, а Скалата на Кастърли била оставена в хаос.

Принц Емонд се бил превърнал в ужаса на Тризъбеца, спускал се от небето сипейки огън и смърт върху Речните земи, после изчезвал, но само за да удари на следващия ден петдесет левги по-нататък. Пламъците на Вхагар превърнали Стара върба и Бяла върба в пепелища, а Хогхол в почернял камък. Във Весел дол тридесет мъже и триста овце загинали в драконовите пламъци. След това, Родоубиецът се върнал неочаквано в Харънхъл, където изгорил всичко що било направено от дърво в замъка. Шест рицаря и четиридесет въоръжени мъже загинали, опитвайки се да убият дракона му. Щом мълвата за тези атаки се понесла, останалите лордове се взирали със страх в небето, чудейки се кой може да е следващият. Лорд Мутън от Девиче езеро, Лейди Дарклин от Дъскъндейл и лорд Блекууд от Гарваново дърво изпратили спешни съобщения до кралицата, молейки я да прати дракони, които да защитят техните владения.

И все пак най-голямата заплаха за царуването на Ренира не бил Емонд Едноокия, а неговият по-малък брат, принц Дерон Дръзкия и огромната армия на Юга предвождана от лорд Ормунд Хайтауър.

Войските на Хайтауър прекосили Мандър и напредвали бавно към Кралски чертог, прегазвайки поддръжниците на кралицата, когато и където те се опитвали да им попречат и принуждавали всеки лорд превил коляно да присъедини силите си към тях. Летейки на Тесарион пред основната колона, принц Дерон се бил доказал като безценен съгледвач. Той предупреждавал лорд Ормунд за всяко вражеско движение или укрепление. В повечето случаи хората на кралицата предпочитали да изчезнат още щом съзрат крилата на Синята кралица, вместо да се изправят в битка срещу драконовия пламък.

Имайки предвид всички тези заплахи, Ръката на кралица Ренира, стария лорд Корлис Веларион, предложил на Нейно величество да започне мирни преговори. Той убеждавал кралицата да помилва лордовете Баратеон, Хайтауър и Ланистър, ако те подгънат коляно, закълнат се във вярност и предоставят заложенници на Железния трон. Морският змей предложил да се позволи на Вярата да приеме в лоното си кралица Алисънт и кралица Хелена, така че двете да могат да прекарат остатъка от живота си в молитва и съзерцание.

Дъщерята на Хелена, Джеера да станела негова възпитаница и след време да бъде омъжена за младия принц Егон, свързвайки отново заедно двете половини на рода Таргариен.

— А моите природени братя? — попитала Ренира, когато Морския змей изложил своя план пред нея. — Какво да правя с фалшивия крал Егон и родоубиеца Емонд? Нима трябва да простя на тези, които откраднаха трона ми и убиха синовете ми?

— Пощади ги и ги изпрати на Вала — отговорил лорд Корлис. — Позволи им да облекат черното и да изживеят дните си като мъже на Нощния страж, обвързани от свещени клетви.

— Какво са обетите за клетвопрестъпниците? — пожелала да узнае Ренира. — Техните обети не им попречиха, когато взеха трона ми.

Принц Демън повторил опасенията на кралицата. Настоял, че опрощаването на бунтовници и предатели само засява семената на нови бунтове.

— Войната ще свърши само тогава, когато главите на предателите бъдат набучени на пики над Кралската порта. Егон II ще бъде заловен рано или късно „скрит под някой камък“, но сега можем и трябва да поведем война срещу Емонд и Дерон. Ланистър и Баратеон също трябва да бъдат унищожени, а техните замъци и земи раздадени на хора, доказали верността си. Дайте Бурен край на Улф Белия, а Скалата на Кастърли на Коровия Хю Чука — предложил принцът... за ужас на Морския змей.

— Половината от лордовете на Вестерос ще се обърнат срещу нас, ако бъдем толкова жестоки да унищожим два толкова древни и благородни дома — казал лорд Корлис.

Наложило се кралицата да избира между позицията на своя консорт и мнението на Ръката си. Ренира решила да поеме среден курс. Нейни пратеници щели да заминат в Бурен край и Скалата на Кастърли, с предложение за „справедливи условия“ и помилване... след като приключи с братята на узурпатора.

— Когато паднат мъртви, останалите ще превият коляно. Убийте техните дракони, за да мога да поставя главите им на стените на моята тронна зала. Нека хората се взират в тях през следващите години и да научат каква е цената на измяната.

Естествено Кралски чертог не трябвало да бъде оставен без защита. Кралица Ренира щяла да остане в града със Сиракс и синовете си Егон и Джофри, които не бивало да бъдат излагани на риск. Джофри, почти тринайсетгодишен, бил нетърпелив да се докаже като воин, но когато му казали, че Тираксес е нужен, за да помогне на майка му да удържи Червената цитадела в случай на атака, момчето се заклело тържествено да остане. Адам Веларион, наследникът на Морския змей, също щял да остане в града с Морски дим. Три дракона би трябвало да бъдат достатъчна защита за града; останалите щели да влязат в битка.

Самият принц Демън отвел Караксес до Тризъбеца, заедно с момчето Коприва и Овцекрад, за да намерят принц Емонд и Вхагар и да приключат с тях. Улф Белия и Коровия Хю Чука отлетели до Тъмбълтън, намиращ се на около 50 левги югозападно от Кралски чертог, за да помогнат в отбраната и да унищожат принц Дерон и Тесарион. Градът бил останал последната лоялна крепост стояща между лорд Хайтауър и столицата.

Принц Демън Таргариен и малкото смугло момиче наречено Коприва дълго издирвали Емонд Едноокия, но без успех. Били се установили в Девиче езеро по покана на лорд Манфريد Мутън, който живеел в страх от нападенията на Вхагар. Принц Емонд обаче ударил при Каменна глава в подножието на Лунните планини; при Сладка върба на Зелената вилка и Салиданс на Червената вилка; той съборил Лъкометния мост до основи, изгорил Старата ладия и Мелницата на Старицата, разрушил манастира при Бечестър и винаги изчезвал в небето преди преследвачите да пристигнат. Вхагар никога не се задържала дълго и често оцелелите не могли да постигнат съгласие в каква посока е отлетяла.

Всеки ден на зазоряване Караксес и Овцекрад излитали от Девиче езеро, издигали се над Речните земи и кръжали над тях с надеждата да видят Вхагар... само за да се върнат по здрач, без да са постигнали успех. Лорд Мутън дръзко предложил драконовите ездачи да се разделят и така да претърсват два пъти повече площ. Принц Демън отказал. Вхагар била последният от трите дракона, които дошли във Вестерос с Егон Таргариен и сестрите му, напомнил той на лорда. Въпреки, че била станала по-бавна отколкото преди сто години, Вхагар била увеличила размерите си, достигайки тези на Черния Ужас в миналото. Пламъците ѝ били достатъчно горещи да разтопят камък, а нито Караксес, нито Овцекрад могли да се мерят с нейната свирепост. Само заедно могли да се надяват да ѝ устоят. И така, принцът държал Коприва до себе си и денем и нощем, в небето и в замъка.

* * *

Междувременно на юг битката започнала да се приближава към Тъмбълтън — процъфтяващ търговски град по бреговете на Мандър. Крепостта над града била яка, но малка. Нейният гарнизон обичайно бил не повече от четиридесет души, но още хиляди били дошли по реката от Горчив мост, Дълга маса и от по-далеч на юг. Пристигането на войските на речните лордове, увеличавало допълнително броя на поддръжниците на кралицата и усилвало тяхната решимост. Казват, че армията, която се събрала под знамената на кралица Ренира в

Тъмбълтън наброявала близо девет хиляди души. Хората на кралицата имали значително числено превъзходство пред тези на Хайтауър. Без съмнение пристигането на драконите Вермитор и Среброкрила и техните ездачи било горещо приветствано от защитниците на Тъмбълтън. Няма да знаят за ужаса, който ги очаквал.

Въпросите как, кога и защо са се случили събитията известни като Измяната от Тъмбълтън, са станали предмет на много спорове, а истината за всичко, което се е случило, вероятно никога няма да се узнае. Изглежда, че тези, които се стичали в града, бягайки от армията на Хайтауър, всъщност били част от тази армия и били изпратени, за да проникнат в редиците на защитниците. Но тяхното предателство няма да има толкова голямо значение, ако сър Улф Белия и сър Хю Чука също не били избрали в този момент да променят верността си.

Тъй като никой от двамата не можел да чете и пише, ние никога няма да узнаем какво е подтикнало Двамата изменници (както историята ги нарекла), да направят това, което са направили. За битката при Тъмбълтън, обаче знаем много повече. Шест хиляди от хората на кралицата срещнали лорд Хайтауър на бойното поле и се сражавали храбро за известно време, но смъртоносният дъжд от стрели, на който ги подложил лорд Ормунд разрешил линиите им, а унищожителния щурм на тежката му конница, накарал оцелелите да побегнат назад към градските стени. Когато повечето от тях били в безопасност зад портите, Родри Разрушителя и неговите Зимни вълци се втурнали през странична врата, надавайки ужасяващите бойни викове на Севера и помели левия фланг на атакуващите войски. В хаоса, който последвал, северняците си пробили път през превишаващ ги десет пъти числено враг, до мястото, където лорд Ормунд Хайтауър седял върху бойния си кон под златния дракон на крал Егон и знамената на Староград и Хайтауър. Певците разказват, че лорд Родрик бил в кръв от главата до петите, когато стигнал, щитът му бил разцепен, а шлемът спукан, но бил толкова опиянен от битката, че изглеждало дори не чувствал раните си. Братовчедът на лорд Ормунд, сър Бриндън Хайтауър застанал между северняка и своя сюзерен и отсякъл от рамото лявата ръка на Разрушителя с един ужасен удар на дългата си брадва... Въпреки това, освирепелият лорд на Бароутън не спрял да се сражава, посичайки сър Бриндън и лорд Ормунд, преди да умре. Знамената на лорд Хайтауър паднали и жителите на града надали

радостни възгласи, мислейки, че ходът на битката се е обърнал. Дори появата на Тесарион на бойното поле не ги уплашила, защото знаели, че имат два дракона на тяхна страна... но когато Вермитор и Среброкрила се издигнали в небето и избълвали пламъците си над Тъмбълтън, тези възгласи се превърнали в писъци.

Тъмбълтън потънал в огън: дюкяни, домове, септи, хора, всичко. Горящи хора падали от укрепленията и бойниците или се препъвали пищейки по улиците — стълпотворение от живи факли. Двамата изменници бичували града, от единия край до другия, с камшици от пламък.

Последвалото опустошение било толкова свирепо, колкото никое друго в историята на Вестерос.

ЧАСТ III

От процъфтяващ търговски град Тъмбълтън бил стопен до пепел и въглини, за да не бъде никога възстановен. Хиляди изгорели, а мнозина се удавили опитвайки се да преплуват реката. По-късно някои щели да кажат, че това били късметлии, защото към оцелелите не била проявена никаква милост. Мъжете на лорд Футли хвърлили мечовете си и се предали, само за да бъдат вързани и обезглавени. Жените, които преживели пожарите били изнасилвани многократно, дори съвсем младите момичета на по осем и девет години. Старците и момчетата били посечени, докато драконите се хранели със сгърчените, пушещи трупове на своите жертви.

Това било приблизително по същото време, когато очукан търговски кораб на име Несария доплавал в пристанището под Драконов камък за ремонт и продоволствия. Моряците разказвали, че буря ги отклонила от курса им, когато се връщали от Пентос към Стар Волантис... но към тази обичайна песен за опасностите в морето, волантинците добавили особена нотка. Когато Несария бил отклонен на запад, Драконов връх изникнал пред тях, огромен срещу залязващото слънце... и моряците съзрели битката на драконите, чиито рев отеквал в отвесните черни скали по източните склонове на Димящата планина. Във всеки хан, гостилница и бардак по крайбрежието, историята била разказвана, преразказвана и украсявана, докато всеки човек в Драконов камък не чул за нея.

Драконите били чудо за хората от Стар Волантис, а да видят два в битка, било нещо, което екипажът на Несария никога нямало да забрави. Хората живели на Драконов камък били отраснали с такива зверове... и все пак моряшката история възбудила интерес. На следващата сутрин няколко местни рибари обиколили с лодките си около Драконов връх и се върнали да разкажат, че видели изгорени и потрошени останки от мъртъв дракон в подножието на планината. По цвета на крилата и люспите му разбрали, че това бил трупът на Сив дух. Драконът бил разкъсан на две и частично изяден.

Чувайки тази новина сър Робърт Куинс, приветлив и доста дебел рицар, когото кралицата заминавайки била назначила за кастелан на Драконов камък, побързал да определи за убиец Канибал. Повечето се съгласили, защото за Канибал било известно, че е атакувал по-малки дракони в миналото, макар и рядко така свирепо. Някои от рибарите страхувайки се, че убиецът по-нататък може да се нахвърли върху тях, призовали Куинс да изпрати рицари в леговището на дракона, които да приключат с него, но кастеланът отказал.

— Ако ние не го безпокоим и Канибал няма да ни безпокои — заявил той.

За да бъде сигурен в това, Куинс забранил риболова покрай източния склон на Драконов връх, където лежало гниещото тяло на дракона.

* * *

Междувременно на западния бряг на залива Черна вода, мълвата за битката и предателството в Тъмбълтън достигнала Кралски чертог. Казват, че овдовялата кралица Алисънт се разсмяла, когато чула за това.

— Всичко, което са посели, сега ще пожънат — обещала тя.

На Железния трон, кралица Ренира бледа и отмаляла наредила да се затворят и залостят градските порти; от този момент на никого не било позволено да влезе или да напусне Кралски чертог.

— В моя град няма да се промъкнат обърни-плащове, които да отворят портите на бунтовниците — обявила тя.

Войските на лорд Ормунд можели да бъдат пред стените им утре или вдругиден, а Изменниците от кръвта на дракона можели да пристигнат още по-рано.

Тази перспектива развълнувала принц Джофри.

— Нека дойдат — обявило момчето. — Ще ги посрещна на Тираксес.

Тези думи разтревожили майка му.

— Няма да го направиш — заявила тя. — Ти си твърде млад за битка.

Все пак позволила на момчето да остане, докато Черния съвет обсъждал как най-добре да се справят с приближаващия враг.

Шест дракона били останали в Кралски чертог, но само един зад стените на Червената цитадела: личният дракон на кралицата, Сиракс. Конюшната във външния двор била опразнена и там драконът бил привързан с тежки вериги за пода, достатъчно дълги, за да може да се придвижва от конюшната до двора. Веригите предотвратявали възможността Сиракс да излети без ездач. Тя отдавна била свикнала с тях; бидейки добре хранена, не била ловувала от години.

Останалите дракони били държани в Драконова яма, колосална структура, която крал Мегор Жестокия построил за тази цел. Под нейния величествен купол четиридесет огромни ниши били изсечени в недрата на Хълма на Ренис образувайки гигантски пръстен. Дебели железни порти затваряли всеки край на тези създадени от човешка ръка пещери, вътрешните порти водели към пясъците на ямата, а външните се отваряли към хълма. Караксес, Вермитор, Среброкрила и Овцекрад били направили своите леговища там, преди да отлитат за битка. Пет дракона останали: Тираксес на принц Джофри, бледосивия Морски дим на Адам Веларион, младите дракони Моргул и Шрикос, обвързани с принцеса Джеера (избягала) и нейния близък принц Джеерис (мъртъв)... и Мечтан огън, любимецът на кралица Хелена. Според стария обичай, поне един драконов ездач трябвало да остане при ямата, за да може да се издигне в защита на града, ако възникне такава необходимост. Тъй като кралица Ренира предпочитала да държи синовете си покрай нея, задължението се паднало на Адам Веларион.

Но сега от Черния съвет бил повдигнат въпроса за лоялността на сир Адам. Ездачите на дракони Улф Белия и Хю Чукар били преминали към врага... но дали това били единствените изменници сред тях? А Адам от Корпус и момчето Коприва? Те също били родени копелета. Можело ли да им се доверят?

Лорд Бартимос Селтигар не смятал така.

— Копелетата са коварни по природа — казал той. — Това е в кръвта им. — Предателството е така естествено за копелетата, както лоялността за законородените.

Той увещавал Нейно величество веднага да арестува двамата драконови ездачи с ниско потекло, преди те да могат да се присъединят към врага заедно със своите дракони. И други подкрепили мнението

му, сред тях сър Лутор Ларджънт, командир на Градската стража и сър Лорънт Марбранд, лорд-командирът на Кралската гвардия. Дори двамата мъже от Бял пристан, страховитият рицар сър Медрик Мандърли и неговият умен, закръглен брат сър Торен призовавали кралицата да не се доверява.

— Най-добре не им давайте шанс — казал сър Торен. — Ако врагът спечели още два дракона, ние сме загубени.

Само лорд Корлис заговорил в защита на драконовите ездачи, твърдял, че сър Адам и неговият брат сър Алин били „истински Веларион“, достойни наследници на Дрифтмарк. Колкото до момичето, макар да била мърлява и грозновата, тя се била сражавала храбро в битката при Гърлото.

— Както и двамата изменници — контрирал лорд Селтигар.

Разпаленият протест на Ръката бил напразен. Всички страхове и подозрения на кралицата били събудени. Тя била предавана толкова често и от толкова много, че бързо повярвала в най-лошото. Предателството вече не можело да я изненада. То било нещо, което може да се очаква, дори и от тези, които ѝ били най-скъпи.

Кралица Ренира разпоредила на сър Лутор Ларджънт да вземе двадесет златни плаща и да арестува сър Адам Веларион при Драконова яма. И така предателството било последвано от друго предателство, което довело до гибелта на кралицата. Докато сър Лутор Ларджънт и неговите златни плащове яздели нагоре по Хълма на Ренис със заповедта на кралицата, вратите на Драконова яма се отворили, Морски дим разперил бледосивите си криле над тях и полетял, а дим се виел от ноздрите му. Сър Адам Веларион бил предупреден навреме, за да избяга. Стреснат и гневен, сър Лутор се върнал веднага в Червената цитадела, нахлул в Кулата на Ръката и грубо се нахвърлил върху възрастния лорд Корлис, обвинявайки го в предателство. Старецът не отрекъл. Завързан и пребит, но все още мълчалив, той бил свален в тъмниците и заключен в черна килия в очакване на процес и екзекуция.

* * *

През това време разказите за клането в Тъмбълтън се разпространявали из града... а с тях и ужасът. Кралски чертог ще бъде следващия, си казвали хората. Дракон ще воюва срещу дракон и този път градът със сигурност ще изгори. Страхувайки се от идващите врагове, стотици се опитали да избягат, но били върнати при портите от златните плащове. Хванати в капан между стените на града, някои потърсили убежище от очакваната огнената стихия в дълбоките изби, а други в молитвите, в пиянството и в удоволствията, които могат да бъдат намерени между краката на жена.

По залез градските гостилници, бардаци и септи били пълни до пръсване с мъже и жени търсеци утеха или бягство и споделящи си ужасяващи слухове.

По-различен вид хаос царял в Тъмбълтън, шестдесет левги на югозапад. Докато Кралски чертог треперел от страх пред враговете, които трябвало да са на крачка от града, поддръжниците на крал Егон, останали без водач, се разкъсвали от разногласия, спорове и съмнения. Ормунд Хайтауър бил мъртъв, както и неговият братовчед сър Бриндън, първият рицар на Староград. Синовете на Ормунд били останали в Хайтауър, на хиляда левги назад и били още зелени момчета. И макар лорд Ормунд да бил нарекъл Дерон Таргариен „Дерон Дръзкия“ и хвалел смелостта му в битка, принцът бил още момче. Най-младият от синовете на крал Егон бил пораснал в сянката на по-големите си братя и бил свикнал повече да следва заповеди, отколкото да ги дава. Най-старшият Хайтауър, който бил останал с войската бил сър Хобърт, друг братовчед на лорд Ормунд, на когото досега бил поверяван само обозът. Мъж „колкото силен, толкова и глупав“, Хобърт Хайтауър живял шестдесет години, без да се отличи с нищо, а сега, поради родството си с кралица Алисънт на него се падало командването на войските.

Рядко е имало друг град в историята на Седемте кралства, който да е бил обект на толкова дълго, безжалостно и свирепо опустошение, като Тъмбълтън след Измяната. Принц Дерон бил отвратен от всичко, което видял и заповядал на сир Хобърт Хайтауър да сложи край на това, но усилията на Хайтауър били безполезни като самия него.

Най-тежките престъпления били тези извършени от Двамата изменници, копелетата драконови ездачи Хю Чука и Улф Белия. Сър Улф се бил отдал на пиянство, давейки се във вино и похот. Тези, които

не успявали да му угодят ставали храна за дракона му. Рицарското звание, с което кралица Ренира го била удостоила, вече не било достатъчно. Не бил удовлетворен и когато принц Демън го посочил за лорд на Горчив мост. Белия си бил наумил по-голяма награда: той не искал нищо по-малко от Планински рай, заявявайки, че Тирел не са изиграли никаква роля в Танца и заради това трябвало да бъдат осъдени като предатели.

Амбициите на сър Улф, можели да се смятат за скромни, в сравнение с тези на неговия съучастник обърни-плащ, Хю Чука. Син на обикновен ковач, Чука бил огромен мъж с толкова силни ръце, че казват, че можел да огъва железни прътове в обръчи. Макар да не бил обучен в изкуството на войната, неговият размер и сила го правели страховит противник. Оръжието, което предпочитал да използва било боен чук, с който нанасял смъртоносни съкрушаващи удари. В битка той яздел Вермитор, който някога бил язден от самия крал. От всички дракони във Вестерос, само Вхагар бил по-голям и по-стар. Поради всичките тези причини, лорд Чука (както сам се титулувал сега), започнал да мечтае за корона.

— „Защо да си лорд, когато може да си крал?“ — казвал той на хората, които започвали да се събират около него.

Никой от Двамата изменници не бързал да помогне на принц Дерон да атакува Кралски чертог. Те имали голяма войска и три дракона също, но и кралицата имала три (както много добре знаели), и щяла да има пет, когато принц Демън се върнел с Коприва. Лорд Пийк предпочитал да забави настъплението, докато лорд Баратеон не присъединял силите си от Бурен край към тях. А сър Хобърт искал да се върне в Предела, за да могат да попълнят бързо намаляващите си припаси. Никой не изглеждал загрижен, че армията се смалявала всеки ден, изпарявала се като утринна роса, тъй като все повече мъже дезертирали, взимайки със себе си всичко, което можели да отнесат.

* * *

Много левги по-далеч на север, в замък издигнат над Рачешкия залив, друг лорд също се бил оказал между чука и наковалнята. От Кралски чертог долетял гарван носещ послание от кралицата за

Манфрид Мутън, лорд на Девиче езеро. В него тя му заповядвала, да ѝ донесе главата на копелдачката Коприва, за която се говорело, че е любовница на принц Демън и затова била осъдена от кралицата за измяна към трона.

„Съпругът ми лорд Демън от дома Таргариен да бъде пощаден“ — заповядвала Нейна милост. — „Изпратете го при мен, след като изпълните задачата, защото крайно се нуждаем от него.“

Майстер Норен, пазител на летописите на Девиче езеро твърди, че като прочел писмото, Негово благородие бил така потресен, че онемял от ужас и гласът му не се възвърнал докато не изпил три чаши вино. Тогава лорд Мутън повикал капитана на стражата, своите братя и първия си рицар сър Флориан Сивата стомана. На майстера също било заповядано да остане. След като се събрали всички, лордът прочел писмото и поискал съвет.

— Лесна работа — казал капитанът на стражата. — Принцът спи до нея, но е започнал да остарява. Трима мъже ще са достатъчни да го укротят, ако реши да се намеси, но с шестима ще е по-сигурно. Желаете ли милорд да го направим тази нощ?

— Шестима или шестдесет, той все още е Демън Таргариен, — възразил братът на лорд Мутън. — По-мъдро е привечер да му сложим сънна отвара във виното. Нека я намери мъртва, когато се събуди.

— Момичето все още е дете, колкото и тежки да са престъпленията ѝ — казал старият рицар сър Флориан, суров мъж с посивяла коса. — Старият крал никога не би поискал такова безчестно дело.

— Времената са тежки — рекъл лорд Мутън. — И кралицата ме е изправила пред тежък избор. Момичето е гост под покрива ми. Ако се подчиня, Девиче езеро ще е прокълнато завинаги. Откажа ли, осъдени сме на разруха.

Брат му отговорил:

— Може би ще загинем, каквото и решение да вземем. Принцът обича това смугло дете, а и драконът му е наблизо. Един мъдър лорд би убил и двамата, за да не може принцът да изгори Девиче езеро в гнева си.

— Кралицата е забранила косъм да падне от главата му — напомнил им лорд Мутън. — А убийството на двама гости в леглата им е двойно по-лошо от убийството на един. Ще съм два пъти проклет.

Сетне въздъхнал и казал:

— Ииска ми се да не бях чел писмото!

Тогава заговорил майстер Норен:

— А може би не сте го прочел.

За какво са говорили после, не се знае. Знаем, че майстерът, млад мъж на двадесет и две години отишъл при принц Демън и Коприва докато вечеряли и им показал писмото. След като го прочел, принц Демън казал:

— Думи на кралица, дела на мръсница.

Извадил меча си и попитал дали зад вратите чакат мъжете на лорд Мутън, за да ги задържат. Като чул, че майстерът е дошъл сам и скришом, прибрал меча и казал:

— Лош майстер си, но добър човек.

Заръчал му да си иде, и му заповядал до сутринта и дума да не изрича за станалото.

Не е записано как принцът и момичето му са прекарвали последната нощ под покрива на лорд Мутън, но на зазоряване се появили на двора заедно и принц Демън помогнал на Коприва да оседлае Овцекрад за последен път. Обичайно тя го хранела всеки ден преди да полети, защото когато драконите са с пълен стомах, по-лесно се подчиняват на волята на ездача си. В онази сутрин Коприва го нахранила с черен овен, най-големия в Девиче езеро, на когото тя сама била прерязала гърлото. Когато възседнала дракона, по кожените ѝ дрехи се стичала кръв, записал майстер Норен, „а по лицето ѝ се стичали сълзи.“

Мъжът и девойката не си казали и дума за сбогом, но когато Овцекрад ударил въздуха с кожените си кафяви криле и се издигнал в утринното небе, Караксес вдигнал глава и издал писък, който разбил всички прозорци в кулата на Джонквил.

Високо над града, Коприва насочила дракона към Рачешкия залив и изчезнала в утринните мъгли. Никой повече не я видял.

Демън Таргариен се върнал в замъка само за да закуси с лорд Мутън.

— За последен път ме виждате — казал на Негово благородие. — Благодаря ви за гостоприемството, кажете на всички, че отлитам към Харънхъл. Ако моят племенник Емонд се осмели да се изправи срещу мен, ще ме намери там, сам.

И така принц Демън излетял от Девиче езеро за последен път.

След като Демън бил далеч, майстер Норен отишъл при лорда си и му казал:

— Свалете веригата от шията ми и ми вържете ръцете. Трябва да ме предадете на кралицата. Като предупредих предателката и ѝ помогнах да избяга, сам станах предател.

Лорд Мутън отказал.

— Запази веригата си — казал Негово благородие. — Тук всички сме предатели.

И в същата нощ знамената на кралица Ренира, които се веели над портите на Девиче езеро били свалени, а на тяхно място бил издигнат златния дракон на Егон II.

* * *

Над обгорелите кули и разрушените цитадели на Харънхъл не се веели знамена, когато принц Демън се спуснал от небето и завзел замъка в свое име. Няколко скитника се били приютили в дълбоките изби и подземия, но звукът на крилата на Караксес ги накарал да избягат. След като изчезнал и последния от тях, Демън Таргариен обхождал сам огромните като пещери зали, а единствен другар му бил драконът.

Всяка вечер, когато паднел здрача, отбелязвал изминалия ден с резка върху язовото дърво в гората на боговете. Тринадесетте резки все още могат да се видят: стари рани, дълбоки и тъмни, но всички лордове управлявали Харънхъл след Демън твърдят, че всяка пролет раните кървят като свежи.

На четиринадесетия ден от бдението на принца, сянка, по-черна от буреносен облак преминала над замъка. Всички птици от гората на боговете излетели уплашени, а горещ вятър помел нападалите листа в двора. Накрая се появила Вхагар, а на гърба ѝ бил едноокият принц Емонд, в своята черна като нощ броня обкантена със злато.

Не бил сам. Алис Реките долетяла с него, дългата ѝ черна коса се развявала зад нея, а коремът ѝ бил издут от очакваното дете. Принц Емонд два пъти описал кръг около кулите на замъка и тогава приземил Вхагар във външния двор, на сто ярда от Караксес. Драконите се

изгледали със злост, Караксес разперил криле, изсъскал, а между зъбите му заиграл огън.

Принцът помогнал на жена си да слезе от гърба на Вхагар, сетне се обърнал към чичо си.

— Чичо, научих, че ни търсиш.

— Само теб — отговорил Демън. — Кой ти каза къде да ме намериш?

— Моята дама — отговорил Емонд. — Видя те в бурен облак, при планинско езеро в здрача, видя те в огъня, който запалихме, за да си приготвим вечерята. Моята Алис вижда много неща. Сглупил си да дойдеш сам.

— Нямаше да дойдеш, ако не бях сам — казал Демън.

— Сам си и ето, аз дойдох. Живял си твърде дълго, чичо.

— Поне в това сме единодушни — отговорил Демън.

После дал знак на Караксес да наведе врата си и сковано го възседнал, а младият принц целунал жена си, леко се прехвърлил на гърба на Вхагар, и внимателно прикрепил четирите къси вериги на седлото към колана си. Демън оставил своите да висят. Караксес отново изсъскал, изпълвайки нощта с пламъци, а Вхагар отговорила с рев. Едновременно драконите се втурнали към небето.

Принц Демън бързо повел Караксес нагоре, удряйки го с камшик със стоманени крайници, докато не се изгубили в облаците. Постарата и много по-едра Вхагар се издигала по-бавно и тромаво, описвайки все по-широки кръгове, докато се озовала заедно с ездача си над Божие око. Било късно и слънцето се канело да залязва. Езерото било спокойно, а повърхността му блестяла като лист от кована мед. Нагоре и все по-нагоре се издигали, търсейки Караксес, а Алис Реките ги наблюдавала от върха на кулата Кралска клада долу в Харънхъл.

Атаката била внезапна като мълния. Загърнат от блясъка на залязващото слънце, откъм сляпата страна на принц Емонд Караксес връхлетял Вхагар с пронизителен писък, който се чул нашир и дълж, Кървавият змей се блъснал в по-стария дракон с ужасяваща сила. Ревът им отеквал над Божие око, когато се вкопчили един в друг и започнали да се разкъсват, черни фигури на фона на кървавочервеното небе. Пламъците им били така ослепителни, че рибарите се страхували да не подпалят облаците. Драконите полетели към езерото в смъртоносна хватка. Кървавия змей бил сключил челюсти около врата

на Вхагар, а черните му зъби били потънали в месото на по-стария звяр. Дори когато Вхагар разпорила корема му с нокти и откъснала крилото му, зъбите на Караксес се забивали все по-дълбоко и разкъсвали раната, докато езерото под тях се приближавало със страшна скорост.

Според историята, това бил моментът, в който принц Демън Таргариен преметнал крак над седлото и скочил от единия дракон върху другия. В ръката си държал Тъмна сестра, мечът на кралица Висения. Емонд Едноокия ужасен погледнал нагоре и задърпал веригите, с които бил вързан към седлото, но Демън свалил шлема от главата на племенника си и забил меч си в ослепеното око на принца с такава сила, че острието излязло от задната страна на гърлото му. В следващия миг драконите се ударили в езерото и вдигнали воден стълб, за който казват, че бил висок колкото кулата Кралска клада.

Нито мъж, нито дракон можел да оцелее след такъв сблъсък, твърдели по-късно рибарите, свидетели на зрелището. И така било.

Караксес доживял само колкото да успее да допълзи до сушата. Бил изкормен, с едно откъснато крило, а водите на езерото димели около него. И все пак Кървавия змей намерил сили да се довлече на брега и да издъхне под стените на Харънхъл. Трупът на Вхагар потънал в дълбините, а водите над мястото, където издъхнала, кипели от горещата кръв извираща от зеещата на врата ѝ рана. Когато я намерили години по-късно след Танца на драконите, костите на принц Емонд облечени в броня били все още завързани към седлото му, а Тъмна сестра била забита в очната му кухня чак до дръжката.

Несъмнено принц Демън също е загинал. Останките му никога не били намерени, но в това езеро има странни подводни течения, както и гладни риби. Певците разказват, че старият принц оцелял след падането и отишъл при момичето си Коприва, за да прекара с нея остатъка от живота си. От подобни истории се създават великолепни балади, но не могат да се считат за достоверни.

Драконите загинали в танц над Божие око на двадесет и втория ден от петата луна на 130 година сл. З. Е. Демън Таргариен бил на четиридесет и девет години в деня на смъртта си, принц Емонд само на двадесет. Вхагар, най-внушителният от драконите на Таргариен след Балерион Черният ужас, бил на белия свят сто осемдесет и една години. Така загинала последната жива твар от дните на Завоеванието

на Егон, когато мракът и тъмнината погълнали прокълнатия замък на Черния Харън. Свидетелите на това събитие били така малобройни, че изминало доста време, преди света да узнае за последната битка на принц Демън.

* * *

В Кралски Чертог кралица Ренира ставала все по-самотна с всяко ново предателство. Подозираният в измяна Адам Веларион избягал, преди да успеят да го разпитат. Заповядвайки ареста му, кралицата изгубила не само дракон и ездач, но и кралската си Ръка... а и повече от половината от армията, която била отплавала от Драконов Камък, за да превземе Железния трон се състояла от мъже, заклетни на Дома Веларион. Щом станало известно, че лорд Корлис гние в тъмница под Червената цитадела, те започнали да напускат кралицата със стотици. Някои го правели през Площада на Обущаря, присламчвайки се към събралата се там тълпа, други се измъквали през страничните порти или дори през стените, с намерението да се върнат в Дрифтмарк. Но и на тези, които останали не можело да се има доверие.

В същия този ден, скоро след залеза, още едно нещастие постигнало двора на кралицата. Хелена Таргариен, сестрата, жена и кралица на Егон II, майка на децата му, се хвърлила през прозорец на Стегата на Мегор и загинала, пронизана от железните пики, които били наредени в сухия ров под стената. Тя била само на двадесет и една.

С падането на нощта по улиците и алеите на Кралски чертог, в гостилниците, бордеите и кръчмите, дори в свещените септи се разказвала по-мрачна история — кралица Хелена била убита, както и синовете ѝ преди това, гласели слуховете. Принц Дерон и неговите дракони скоро щели да бъдат при портите и заедно с тях щял настъпи краят на властването на Ренира. Затова старата кралица била решила, че младата ѝ сестра не трябва да живее, за да се наслаждава на провала ѝ и изпратила при Хелена сир Лутор Ларджент, който я хванал с огромните си груби ръце и я хвърлил върху пиките долу.

Слухът за „убийството“ на кралица Хелена скоро се разнесъл из половината Кралски чертог. Бързината, с която хората повярвали в него, показва, как рязко градът се бил обърнал срещу своята някога

любима кралица. Ренира била ненавиждана; Хелена — обичана. Жителите на столицата не били забравили и жестокото убийство на принц Джеерис, което извършили Кървавия и Сиренето. Краят на Хелена бил милостиво бърз: една от пиките била пронизала гърлото ѝ и тя умряла, без да гъкне. В момента на смъртта ѝ, в другия край на града, на Хълма на Ренис, нейният дракон Мечтан пламък издал рев, който разтресъл Драконова яма и успял да отскубне две от веригите, с които бил привързан. Кралица Алисънт, научавайки за смъртта на дъщеря си, разкъсала дрехите си и проклела своята съперница.

* * *

Тази нощ в Кралски чертог се надигнал кървав бунт.

Вълненията започнали по уличките на Квартала на Бълхите, където хората се стичали със стотици от дюкяните, кръчмите и плъшите ями — ядосани, пияни и уплашени. Оттам те се разпръснали из целия град, искайки справедливост за загиналите принцове и тяхната убита майка. Волски коли и фургони били преобръщани, магазини били плякосвани, домове — ограбвани и подпалвани. Златните плащове, които се опитали да спрат безредиците, били жестоко пребивани. Никой не бил пощаден: нито високопоставените, нито обикновените хора. Лордовете били замервани с боклуци, рицарите били свалени от седлата им. Лейди Дарла Дедингс, видяла как брат ѝ Давос, бил промушен в окото, когато се опитал да я защити от трима пияни коняри, които се опитали да я изнасят. Моряците, които не можели да се върнат по корабите си, атакували Речните порти и започнали яростна битка с Градската стража. За да бъдат разпръснати, се наложила намесата на сър Лутор Ларджънт и четиристотин копиеносеца. В това време портите били полуразрушени, а сто души били мъртви или умирали; една четвърт от тях били златни плащове.

На площада на Обущаря шумът от бунта можел да се чуе от всички страни. Силите на Градската стража се появили в пълно снаряжение: петстотин мъже в черни ризници, стоманени шлемове и златни плащове, въоръжени с къси мечове, копия и боздугани с шипове. Те се строили в южната част на площада, зад стена от щитове

и копия. Предвождал ги сър Лутор Ларджънт яхнал брониран кон и с дълъг меч в ръка. Само видът му бил достатъчен, стотици да се разпръснат към уличките, пресечките и алеите. Още няколкостотин побягнали, когато сър Лутор заповядал на златните плащове да тръгнат напред.

Но десет хиляди останали. Тълпата била толкова гъста, че дори тези, които биха избягали с радост, се оказали неспособни да помръднат от мястото си, стъпкани, премазани, притиснати от всички страни. Други се втурнали напред, хванати за ръце и започнали да крещат и проклинат, докато копията приближавали под бавните удари на барабана.

— Направете път, проклетите глупаци! — изревал сир Лутор. — Разотивайте се по домовете си! Никой няма да ви нарани! Разотивайте се!

Някои казват, че първият загинал бил пекар, който изгрухтял от изненада, когато острието на копие пронизало плътта му и той видял, как престилката му се оцветява в червено. Други твърдят, че е било малко момиче, което било премазано от бойния кон на сър Лутър. В отговор от тълпата полетял камък, който уцелил веждата на един от копиеносците. Раздали се крясъци и ругатни, прътове, камъни и нощни гърнета като дъжд се изсипали от покривите, а от другия край на площада някой започнал да пуска стрели. Факла била забита в един от стражниците и неговия златен плащ бързо пламнал.

Златните плащове били едри мъже, млади, силни, обучени, добре въоръжени и добре бронирани. Стената им от щитове ги провела около двайсет метра или малко повече и те изсекли кървава пътека през тълпата, оставяйки около себе си мъртви и умиращи. Но те били само петстотин, а бунтовниците — десетки хиляди. Паднал един от стражите, след него друг. И изведнъж от простолудието започнали да се промъкват през пролуките в строя, атакувайки с ножове и камъни и дори със зъби. Тълпата като рояк обкръжила стражите, атакувайки ги по фланговете и в гръб, по тях били хвърляни керемиди от покриви и балкони.

Схватката се превърнала в бунт, а бунтът преминал в клане. Заобиколени от всички страни златните плащове били така плътно притиснати, че не могли да използват оръжията си в блъсканицата. Много паднали, пронизани от своите мечове. Други били разкъсвани

на парчета, ритани до смърт с крака, тъпкани, посичани с мотики и касапски ножове. Дори страховитият сър Лутор Ларджънт не могъл да оцелее в клането. Мечът му бил изтръгнат от ръцете, Ларджънт бил свален от седлото, намушкан с нож в корема и пребит до смърт с паве. Неговият шлем и глава били така размазани, че когато на следващия ден дошли волски коли да съберат телата, успели да го разпознаят само по размера.

През тази дълга нощ хаосът владеел едната половина от града, докато странни лордове и рицари сеели анархия в другата. Странстващият рицар наречен сър Пъркин Бълхата короновал собственият си оръженосец Тристан, шестнадесетгодишен юноша, обявявайки, че е син на покойния крал Визерис.

Всеки рицар може да посвети друг в рицар. Когато сър Пъркин започнал да дава рицарски звания на всеки наемник, крадец или месарски чирак, който заставал под изпокъсаното знаме на Тристан, стотици мъже и момчета се явили, да му се врекат.

На разсъмване пожари горели из целия град. Площадът на Обуцаря бил осеян с трупове. Банди разбойници бродели в Квартала на Бълхите, разбивали дюкяни и жилища и пребивали всеки срещнат почтен човек. Оцелелите златни плащове се оттеглили в казармите, докато по улиците властвали канални рицари, мними крале и безумни пророци. Подобно на хлебарките, на които приличали, най-лошите от тях се разбягали преди съмване, върнали се в скривалища и мазета, да си отспят след пиянството, да си разделят заграбеното и да отмият ръцете си от кръвта. Златните плащове излезли при Старите и Драконовите порти под командването на сър Бейлон Бърч и сър Гарт Заешката уста и към средата на деня успели да възстановят някакво подобие на порядък по улиците на север и изток от хълма на Висения. Сър Медрик Мандърли, повел стотина воители от Бял пристан, направил същото в района североизточно от Високия хълм на Егон, надолу до Железните порти.

Останалата част от Кралски чертог оставала в хаос. Когато сър Торен Мандърли повел своите северняци надолу по Куката, те открили, че Рибния пазар и Речната улица са залети от каналните рицари на сър Пъркин. При Речните порти над назъбените стени се веело прокъсаното знаме на „крал“ Тристан, а на самите врати висели телата на капитана на стражата и тримата му сержанти. Остатъците от

гарнизона „Калните стъпала“ преминали на страната на сир Пъркин. Сър Торен изгубил една четвърт от хората си, докато си пробивал път обратно към Червената цитадела... и се отървал сравнително леко в сравнение със сър Лорънт Марбранд, който повел стотина рицари и въоръжени мъже в Квартала на Бълхите. Върнали се шестнадесет. Сър Лорънт, лорд-командира на Кралската гвардия на Ренира, не бил сред тях.

* * *

Към залез Ренира Таргариен осъзнала, че бедите се сипят от всички страни, и цялото ѝ царуване е сринато. Кралицата изпаднала в ярост, когато разбрала, че Девиче езеро било преминало към противника, девойката наричана Коприва била избягала, а възлюбеният ѝ съпруг я бил предал. Тя се разтреперила, когато лейди Мисария я предупредила, че след падането на мрака, предстоящата нощ ще бъде още по-страшна от предишната. На разсъмване в тронната зала имало около стотина души, но те се измъквали един след друг.

Кралицата се люшкала между гняв и покруса и толкова отчаяно се вкопчвала в Железния трон, че към залез и двете ѝ ръце били в кръв. Тя дала командването над златните плащове на сър Бейлон Бърч, капитана на стражата на Железните порти; изпратила гарвани с молби за помощ към Зимен хребет и Орлово гнездо; заповядала да бъде подготвен указ за обявяване извън закона и лишаване от всички права на дома Мутън от Девиче езеро; обявила младия сър Глендън Гуди за лорд-командир на нейната Кралска гвардия (макар че той бил само на двадесет и бил станал един от Белите плащове преди не повече от месец) — по-рано същия ден Гуди се отличил в боевете в Квартала на Бълхите. Именно той върнал тялото на сър Лорънт, като не дал на бунтовниците възможност да се гаврят с него.

Егон Младият постоянно се намирал около майка си, но рядко говорел. Тринадесетгодишният принц Джофри сложил доспехи на оръженосец и умолявал кралицата да му разреши да се добере на кон до Драконова яма и да оседлае Тиракセス.

— Майко, аз искам да се бия за теб, като братята си. Позволи ми да докажа, че съм смел, като тях.

Но неговите думи само затвърдили решението на Ренира.

— Те бяха храбри, а сега и двамата са мъртви. Милите ми момчета.

И за пореден път кралицата забранила на принца да напуска замъка.

Със залеза на слънцето цялата паплач на Кралски чертог отново излязла от своите къртичини, дупки и мазета. И те били много повече от предишната нощ.

При Речните порти сър Пъркин направил пир за своите канални рицари със заграбените провизии. А след това ги повел към крайбрежната улица, за да плякосат кейове, складове и всички кораби, които не били успели да излязат в морето. Макар че Кралски чертог се славел с дебелите си стени и укрепените си кули, те създавали защита за нападения отвън, не от вътрешната страна. Особено слаб бил гарнизонът на Божиите порти, тъй като неговият капитан и една трета от хората му били загинали със сър Лутор Ларджънт на площада на Обуцаря. Останалите, сред които имало много ранени, били лесно прегазени от ордите на сър Пъркин.

Преди да изтече и час, Кралските порти и Лъвските порти били отворени. От първите златните плащове избягали, а при вторите „лъвовете“ се смесили с тълпата. Три от седемте врати на Кралски чертог били отворени пред враговете на Ренира.

Въпреки това най-ужасната заплаха за властта на кралицата била във вътрешността на града. С падането на нощта на площада на Обуцаря се събрала нова тълпа, два пъти по-голяма и три пъти по-дръзка от предишната нощ. Също като презираната от тях кралица, тълпата с трепет се взираше в небето, опасявайки се, че драконите на крал Егон ще се появят преди разсъмване, с армия скоро след тях. Хората не вярвали вече, че кралицата ще може да ги защити.

И когато безумен еднорък пророк, наречен Пастира, започнал да проповядва срещу драконите — не само срещу тези, чието нападение те очаквали, но и против всички дракони навсякъде, тълпата, полуобезумяла, приела думите му.

— Когато дойдат драконите, — крещял пророка, — вашата плът ще се запали, ще закипи и ще се превърне в пепел! Жените ви ще затанцуват в огнени рокли, и ще крещят, докато горят, голи и непристойни в пламъците! И ще видите вие, как малките ви деца ще плачат и плачат, докато очите им не се разтопят и като желе не потекат по лицата им! Докато розовата им плът не почернее и не захрущи по костите им! Странникът ще дойде, ще дойде, ще дойде, за да ни накаже за греховете ни! И с молби не ще спрем неговия гняв, както не можем да загасим със сълзи пламъците драконови! Само кръвта е способна! Твоята кръв, моята кръв, тяхната кръв!

След това той посочил с чукана на десницата си и посочил към Хълма на Ренис зад гърба си, където под звездите чернеела Драконова яма.

— Ето я демонската обител, там горе! Това е техният град! Ако искате да бъде ваш, първо трябва да унищожите тях! Ако искате пречистване от греховете, първо в драконова кръв се потопете! Защото огньовете адски само кръвта може да потуши!

От десет хиляди гърла се изтръгнал вик: „Убийте ги! Убийте ги!“. И, като огромен звяр с десетки хиляди крака, стадото на Пастира потеглило. Те се бутали и блъскали, размахали факли и мечове, ножове и други груби оръжия, ходели и тичали по улиците и пресечките към Драконова яма. Някои размислили и незабелязано се измъкнали по домовете си, но на мястото на всеки избягал се появявали трима, които се присъединявали към драконоубийците. И когато тълпата достигнала Хълма на Ренис, числеността им се била удвоила.

* * *

На другия край на града, от върха на Високия хълм на Егон, кралицата, нейните синове и придворните наблюдавали нападението от покрива на Стегата на Мегор. Нощта била черна и облачна, а факлите толкова многобройни, че изглеждало сякаш всички звезди били слезли от небето, за да щурмуват Драконово гнездо. Още щом дошла вестта за придвижването на разярената тълпа, Ренира изпратила ездачи към сър Бейлон при Старата порта и към сър Гарт при Драконовата, със заповед да разгонят тълпата и да защитят кралските

дракони... но при този хаос в града не било сигурно, че ездачите са преминали. А дори и да преминели, верните златни плащове били останали твърде малко, за да имат някаква надежда за успех. Когато принц Джофри започнал да умолява майка си да му разреши да излезе с придворните рицари и воините от Бял пристан, кралицата отказала.

— След като са завзели онзи хълм, то нашият ще е следващия, — казала тя. — Ще ни потрябва всеки меч, за да защитим замъка.

— Но те ще убият драконите, — измъчено казал принц Джофри.

— Или драконите ще убият тях, — непреклонно отговорила майка му. — Нека горят. Кралството няма да ги ожалва дълго.

— Майчице, а ако убият Тираксес? — попитал принцът.

Но кралицата не го вярвала.

— Те са паплач. Пияници, глупаци и канални плъхове. Веднъж да усетят драконов пламък и ще избягат.

Тогава проговорил придворния шут Гъбарко:

— Може да са пияници, но пияните хора не познават страха. Глупаци, да, но глупак може да убие краля! Плъхове, също е вярно, но хиляда плъха ще повалят мечка! Виждал съм го веднъж, там в Квартала на бълхите...

Нейно Величество отново се обърнала към парапета.

Едва когато зрителите на покрива чули рева на Сиракс, открили, че принцът се измъкнал незабелязан.

— Не — раздал се гласът на кралицата, — забранявам, забранявам...

Но в същия миг, когато произнасяла думите си, нейната Сиракс се издигнала от двора, за половин удар на сърцето кацнала върху бойниците на замъка — и изчезнала в нощта. Синът на кралицата, с меч в ръката, бил вкопчен в гърба ѝ.

— След него! — извикала Ренира. — Всички мъже, всички момчета — на конете! На конете, след него! Върнете го, върнете! Той не знае! Сине, мой миличък... Сине!

Но вече било твърде късно.

Ние не претендираме да имаме понятие за връзката между дракон и ездач; над тази тайна мъдреците са размишлявали столетия. Ние знаем, обаче, че драконите не са коне, на които може да язди

всеки, който метне седло на гърба им. Сиракс принадлежала на кралицата и никога не познавала друг ездач. Въпреки, че видът и мирисът на принца ѝ били известни, и присъствието на някой познат, несръчно пипащ веригите ѝ, не я разтревожило, огромната жълта драконка не желала Джофри да я възсяда. Бързайки да излети, преди да успеят да го спрат, принцът скочил на Сиракс без седло и камшик. Вероятно неговото намерение било да полети върху Сиракс в битка, или, което е по-вероятно, да пресече града, за да се добере до Драконова яма и своя Тираксес. И може би е възнамерявал да пусне от Ямата и останалите дракони.

Джофри така и не стигнал до Хълма на Ренис. Във въздуха Сиракс се извивала под момчето, опитвайки се да се освободи от непривичния ездач. А летящите отдолу камъни, копия и стрели, които мятали бунтуващите се, още повече разярили дракона. Над квартала на Бълхите принц Джофри се изплъзнал от гърба на Сиракс и паднал на земята от височина двеста стъпки.

Принцът паднал до място, където се събират пет улички. Той се ударил в острия край на някакъв покрив, преди да се прекатури още четиридесет стъпки надолу. Съпровождал го дъжд от счупени керемиди. Разказвали, че при падането той си счупил гръбнака, и че парчетата кирпич се сипели върху него като ножове, че неговият собствен меч, излетял от ръката му и го пронизал в корема. В Квартала на Бълхите до ден-днешен твърдят, че дъщерята на свещар на име Робин взела наранения принц в своята прегръдка, за да даде на умирация утеха, но това е по-скоро легенда, отколкото истина. Мнението е, че с последния си дъх Джофри казал: „Майчице, прости ми“... Въпреки, че хората и до сега спорят за това, дали принцът говорел на своята майка-кралица, или се е молил на Небесната Майка.

Така загинал Джофри Веларион, принцът на Драконов камък и наследник на Железния трон, последния син на кралица Ренира от Ленор Веларион... или последният от нейните копелета от сър Харвин Стронг, в зависимост от това, в кое всеки предпочита да вярва.

* * *

По същото време, докато кръв течала по улиците на Квартала на Бълхите, на върха на Хълма Ренис, около Драконова яма, се разгаряла друга битка.

Гъбарко не грешал: пълчища прегладнели плъхове, стига да са достатъчно многобройни, наистина събарят и бикове, и мечки, и лъвовете. Не е важно, колко ще може да убие бикът или мечката — плъховете са винаги повече, ръфайки краката на голямото животно, впивайки се със зъби в корема му, катерейки се на гърба му. Така било и в тази нощ. Тези хора-плъхове имали копия, дълги брадви, боздугани с шипове и петдесетина други видове оръжия, включително дълги лъкове и арбалети.

Подчинилите се на повелята на кралицата, златни плащове от Драконовите порти тръгнали от казармите си да защитят хълма, но не успели да преминат през тълпата и се върнали обратно. Вестоносецът, изпратен към Старите порти, така и не се добрал. Драконова яма също била охранявана от стражи, но техният брой не бил голям и те били пометени и изклани, когато тълпата разбила вратите (огромната главна порта, обкована с бронз и желязо, би издържала, но сградата имала още няколко малки входове) и нахлула през прозорците.

Възможно е нападателите да са се надявали да заварят драконите спящи, но грохотът от щурма бил направил това невъзможно. Тези, които оживели, за да разправят по-късно за случилото се, разказват за вопли, крясъци, за мириса на кръв във въздуха, за врати от дъб и желязо разбивани на трески от грубо изработени тарани и ударите на безчислени брадви.

Великият майстер Мункун по-късно написал: „Рядкост е, толкова много хора да отиват на своята погребална влада с такава настървеност, но безумието било обхванало всички“.

В Драконова яма имало четири дракона. И в мига, когато първите нападатели се втурнали на пясъка, всичките четири били будни, раздразнени и сърдити.

Няма съгласие между хронистите за това, колко мъже и жени са загинали в тази нощ под огромния купол на Драконова яма: двеста или две хиляди. На всеки загинал се падали по десет обгорели, но оцелели. Драконите в Ямата се оказали в капан. Ограничени от стените и купола, оковани с тежки вериги, те не могли да отлетят, нито да използват крилетата си, за да избегнат атаките, нито да се спуснат от

високо върху противниците си. Вместо това им се налагало да се борят за живота си с рога, нокти и зъби, мятайки се насам и натам, като бикове в пльшите ями на Квартала на Бълхите... но тук биковете били огнедишащи. Драконова яма се превърнала в огнен ад, където горящи хора се клатушкали и крещели в дима, плътта падала от почернелите им кости, но след всеки загинал нови десет се появявали, крещейки, че драконите трябва да умрат. И един по един те умрели.

Първа паднала Шрикос. Тя била убита от дървар, известен като Хоб Секача, който скочил на шията ѝ и със замах забил брадвата си в черепа на звяра, докато Шрикос се извивала и ревяла, опитвайки се да го изхвърли. Хоб ѝ нанесъл седем удара, и всеки път замахвайки с брадвата, изкрещявал името на някой от Седемте. Седмият удар, ударът на Странника, бил ударът, който минал през люспите и костите, в мозъка на Шрикос и я убил.

Записано е, че Моргул е бил убит от Горящия рицар, огромен груб мъж в тежка броня, който с копие в ръката безразсъдно се хвърлил право в драконовия пламък пронизвайки окото на звяра многократно, дори когато огънят разтопил стоманената му броня и започнал да поглъща плътта му.

Тираксес, драконът на принц Джофри, както ни разказват, отстъпил в своето логовище. Той опекар толкова много кандидати за драконоубийци, хвърлили се след него, че скоро заради купчината тела станало невъзможно да бъде достигнат. Но трябва да бъде напоменено, че във всяка от тези направени от човешка ръка пещери имало два входа: единия водел към пясъка на ямата, а втория — към склона на хълма. Скоро бунтовниците разбили „задния вход“, с вой преминали през дима с мечове, копия и брадви. Когато Тираксес се обърнал, неговите вериги се преплели, пристягайки го в стоманена паяжина, която фатално ограничила движенията му. Половин дузина мъже (и една жена) по-късно ще твърдят, че именно те са нанесли на звяра смъртоносния удар.

Последен от четите дракона в Ямата не загинал толкова лесно. Легендата твърди, че Мечтан огън се освободила от две от своите вериги след смъртта на кралица Хелена. От останалите окови тя се освободила сега, откъсвайки скобите от стените, когато тълпата тръгнала към нея, след това решително се хвърлила със зъби и нокти, раздирайки хората на части и откъсвайки техните крайници, докато

бълвала ужасния си огън. Когато я обкръжили, тя излетяла и започнала да кръжи над пещерите на Драконова яма, внезапно снижавайки се, за да атакува хората отдолу. Тираксес, Шрикос и Моргул умъртвили мнозина, в това няма ни най-малко съмнение, но Мечтан огън погубила повече отколкото тримата останали заедно.

Стотици бягали в ужас от нейния огън... но стотици други били пияни или луди или обзети от смелостта на самия Воин. Дори под самия връх на купола Мечтан огън оставала лесна цел за стрелци с лъкове и арбалети — накъдето и да се обърнела, стрелите летели към нея, от толкова близко разстояние, че някои дори пробивали люспите ѝ. Където и да се опитвала да се спусне, хората вкупом я нападали и гонели обратно във въздуха. Два пъти тя полетала към големите бронзови врати на Драконова яма, но само за да открие, че те са затворени, залостени и охранявани от редици копия.

Нямайки възможност да се скрие, Мечтан огън отвърнала на атаката, без да щади своите мъчители. Пясъкът на ямата бил осеян с овъглени тела, а въздухът бил просмукан с дим и миризма на горяща плът, но копията и стрелите продължавали да летят. Краят настъпил, когато арбалетна стрела попаднала в окоето на женския дракон. Полуослепялата и обезумяла от дузина по-леки рани, Мечтан огън разпънала крилетата си и излетяла право към огромния купол в последен отчаян опит да пробие в открито небе. Вече отслабеният от струите драконов пламък, купол се разпукал от мощта на удара. И миг по-късно половината от него се срутила, погребвайки под тонове каменни отломъци и дракона, и драконоубийците.

Щурмът на Драконова яма приключил. Четири от драконите на Таргариен били мъртви, макар и на чудовищна цена. Но личният дракон на кралицата оставал още жив и свободен... и когато обгорените и окървавени хора, оцелели след касапницата в Ямата, препъвайки се, напусkali димящите руини, Сиракс се спуснала отгоре им.

По целия град се понесло ехото на хиляди вопли и викове, смесени с драконски рев. На върха на Хълма на Ренис жълта огнена корона била увенчала Драконова яма, сияеща толкова ярко, сякаш изгрявало слънцето. Даже кралицата се разтреперила от видяното и на страните ѝ заблестели сълзи. Мнозина от свитата на Ренира, които били с нея на покрива, избягали, опасявайки се, че огънят скоро ще

обхване целия град, дори и Червената цитадела намираща се на върха на Високия хълм на Егон. Други се хвърлили в септата на замъка, да се молят за спасение. А самата Ренира здраво прегърнала, своя последен жив син, Егон Младия. Тя го притискала към гърдите си... до този ужасен миг, когато паднала Сиракс.

Свободна от окови и ездач, Сиракс лесно можела да се спаси от безумието. Небето било нейно. Тя можела да се върне в Червената цитадела или въобще да напусне града, отлитайки на Драконов камък. Дали шума или огъня я привлекли към Хълма на Ренис, ревовете и писъците на умиращите дракони, мириса на горяща плът? Ние не можем знаем, както не можем да знаем и защо Сиракс избрала да се нахвърли върху тълпата, разкъсвайки хора със зъби и нокти и изстребвайки ги с дузини, когато лесно можела да ги изпепели с огъня си отгоре, където в небето нито един човек не можел да я нарани. Ние можем да предадем само това, което се е случило.

Има много противоречиви истории за смъртта на дракона на кралицата. Някои вярват, че е била дело на Хоб Секача и неговата брадва, макар че това почти сигурно е грешно. Нима би могъл наистина един и същи човек да убие два дракона в една и съща нощ по един и същи начин? Някои говорят за безименен копиеносец, „подгизнал от кръв великан“, който скочил от срутения купол върху гърба на дракона. Други разказват, как рицар, на име сър Уорик Уитън, разсякъл крилото на Сиракс с меч от валирианска стомана. Стрелец с арбалет на име Бийн впоследствие си приписвал убийството, хвалейки се в много гостилници и винарни, докато на един привърженик на кралицата не му омръзнал дългият език на самохвалкото и му го отрязал. Истината никой никога няма да научи — освен това, че Сиракс в тази нощ загинала.

Загубата на дракона и сина оставили Ренира Таргариен, пребледняла и безутешна. Тя се оттеглила в покоите си, докато сподвижниците ѝ се съветвали. Кралски чертог бил загубен, се съгласили всички; градът трябва да бъде изоставен. Насила убедили Нейно величество да напусне на разсъмване на настъпващия ден. Калните порти били в ръцете на враговете ѝ, а всички кораби на реката били изгорели или потънали. Ренира с малка свита избягала през Драконовите порти, възнамерявайки да се придвижва покрай брега към Дъскъндейл. Кралицата била съпроводжана от братята Мандърли,

четирима оцелели кралски гвардейци, сър Бейлон Бърч с двадесет златни плаща, четири придворни дами и нейният последен останал жив син, Егон Младия.

* * *

По същото време в Тъмбълтън се случили множество събития, и точно натам сега ще насочим нашия поглед. Когато вестта за безредиците в Кралски чертог достигнала лагера на принц Дерон, много от по-младите лордове ставали все по-нетърпеливи да започнат настъпление към града. Главните сред тях били сър Джон Рокстън, сър Роджър Корн и лорд Ънуин Пийк. Но сър Хобърт Хайтауър съветвал да бъдат внимателни. А Двамата изменници отказвали да се присъединяват, към каквито и да е атаки, докато условията им не бъдат изпълнени. Улф Белия, ще припомним, искал да му предоставят великият замък в Планински рай с всички негови земи и приходи, докато Коравия Хю Чука искал за себе си нищо по-малко от корона.

Тези конфликти достигнали точката си на кипене, когато Тъмбълтън научил със закъснение за смъртта на Емонд Таргариен в Харънхъл. От крал Егон II нямало ни вест ни кост, откакто Кралски чертог бил паднал във властта на неговата полусестра Ренира, а много се опасявали, че кралицата го е погубила тайно и е укрила трупа му, за да не бъде осъждана като родоубийца. С гибелта на брат му Емонд, зелените останали без крал и без водач. Следващ в линията за наследяване бил принц Дерон. Лорд Пийк заявил, че трябва веднага да провъзгласят момчето за принц на Драконов камък; а тези, които вярвали в смъртта на Егон II искали да го короноват.

Двамата изменници също усещали нуждата от крал... но Демън Таргариен не бил кралят, който желали.

— Имаме нужда от силен мъж да ни води, не от момче, — заявил Коравия Хю Чука. — Тронът трябва да бъде мой!

Когато Храбрия Джон Рокстън поискал от него да узнае с какво право претендира да се нарича крал, лорд Чука отвърнал:

— Със същото право като Завоевателя. Дракон.

И наистина, със смъртта на Вхагар, най-старият и най-голям дракон в цял Вестерос вече бил Вермитор, някога язден от Стария крал, а сега от Коравия Хю, копелето.

Вермитор бил три пъти по голям от Тесарион, която пък била яздена от принц Дерон.

Всеки, който ги бил зървал заедно, не можел да не забележи, че Вермитор бил по-страховития звяр.

Макар претенцията на Чука да била неуместна за човек с толкова ниско потекло, той имал безспорно някаква таргариенска кръв и се бил доказал като свиреп в битка и великодушен с тези, които го следват. Проявявал този тип щедрост, която привлича хората към водача, както трупът привлича мухите. А тези хора били несъмнено най-лошия вид: наемни мечове, рицари-разбойници и всякаква паплач, мъже с покварена кръв и неясен произход, които обичали битката заради самата нея и живеели от насилие и грабежи.

Лордовете и рицарите от Староград и Предела обаче били обидени от арогантността на претенцията на Изменника, а самият принц Дерон Таргариен най-силно. Той така се разгневил, че плиснал чаша вино в лицето на Коравия Хю. Лорд Белия видял в това единствено безсмислена загуба на добро вино. Лорд Чука казал:

— Малките момчета трябва да са по-възпитани, когато мъжете говорят. Мисля, че баща ти не те е бил достатъчно често. Внимавай, да не поправа този пропуск.

Двамата изменници си тръгнали заедно и започнали да правят планове за коронацията на Чука. Когато били видени на следващия ден, Коравия Хю носел корона от черно желязо за ярост на принц Дерон и неговите благородни лордове и рицари.

Един от тях, сър Роджър Корн се осмелил да събори короната от главата на Чука.

— Короната не прави човек крал — казал той, — трябва да сложиш подкова на главата си, ковачо.

Това била глупава постъпка. На лорд Хю не му било забавно. По негова команда хората му повалили сър Роджър на земята, а копелето на ковача заковал не една, а три подкови в черепа на рицаря. Когато приятелите на Корн опитали да се намесят, били извадени кинжали и изтеглени мечове, което оставило трима мъже мъртви и дузина ранени.

Това било повече отколкото лордовете поддържащи принц Дерон можели да понесат. Лорд Ънуин Пийк и Хобърт Хайтауър (последният не особено охотно) свикали единадесет други лорда и оземлени рицари на таен съвет в избата на един от хановите в Тъмбълтън, за да обсъдят как биха могли да обуздаят арогантността на двамата драконови ездачи. Заговорниците се съгласили, че ще е по-лесно да се разправят с Белия, защото бил по-често пиян, отколкото трезвен и никога не бил показвал особена воинска доблест. Чука изглеждал по-опасният, напоследък той бил заобиколен ден и нощ от блюдолизци, лагерни подлизурковци и наемници жадуващи благоразположението му. Нямало да им бъде много от полза да убият Белия, а да оставят Чука жив, отбелязал лорд Пийк; необходимо било Коравия Хю да умре пръв. Дълго и шумно лордовете спорели в хана на име „Кървавите шипове“ докато обсъждали как най-добре биха могли да постигнат това.

— Всеки човек може да бъде убит, — обявил сър Хобърт Хайтауър, — но как да се справим с драконите?

Взимайки предвид размириците в Кралски чертог, сър Тайлър Норкрос казал, че и само Тесарион щял да им бъде достатъчен да им помогне да си върнат Железният трон. Лорд Пийк отговорил, че победата би била по-сигурна с Вермитор и Среброкрила. Марк Амброуз предложил първо да завземат града и след като са сигурни в победата, тогава да се разправят с Белия и Чука. Но Ричард Родън настоял, че в този начин на действие няма чест.

— Не можем да искаме от тези хора да проливат кръвта си с нас, а след това да ги убием.

Храбрия Джон Рокстън успокоил спорещите.

— Ще убием копелетата сега, — казал той. — След това, нека най-смелите от нас ще вземат драконите им и полетят с тях в битка.

Никой от намиращите се в избата не се съмнявал, че Рокстън говорел за себе си.

* * *

Въпреки, че принц Дерон не присъствал на заседанието на Съвета на Шиповете (както съзаклятниците били наречени), те не

желаели да действат без неговото съгласие и благословия. Оуен Фосоуей, лорд на Сайдърхол бил изпратен под прикритието на нощта да събуди принца и да го доведе в избата. Там заговорниците го информирали за техните планове. Някога благия принц не само не се поколебал, когато лорд Ънуин Пийк му подал указите за екзекуция на Хю Чука и Улф Белия, но и охотно поставил печата си върху тях.

Хората могат да обмислят, да плетат интриги и да съставят планове, но също така трябва и да се молят, защото никой човешки план не е устоял срещу капризите на боговете. Два дни по-късно, в същия ден, в който Шиповете били планирали да ударят, писъци и вопли разбудили Тъмбълтън още по тъмно. Пред стените на града горели лагерите. Колони от бронирани рицари се изсипвали от север и запад с ейки смърт и унищожение. От небето валял дъжд от стрели и дракон се спускал над града страховит и ужасяващ.

ЧАСТ IV

Така започнала Втората битка при Тъмбълтън.

Драконът бил Морски дим, а ездачът му сър Адам Веларион, решен да докаже, че не всички копелета са обърни-плащове. Какъв подобър начин да направи това от превземането на Тъмбълтън от ръцете на Двамата изменници, чието предателство опетнило и него? Певците казват, че сър Адам бил полетял от Кралски чертог към Божие око, където се приземил на свещения Остров на ликовете и там се бил съветвал с горските чеда. Учените обаче, трябва да се придържат към наличните факти, а това, което знаем, е, че сър Адам бил полетял бързо и надалеч, отбивайки се в големи и малки замъци, чиито лордове били верни на кралицата, за да успее да събере армия.

Много битки и схватки били водени вече по земите, през които протича Тризъбеца, нямало крепост или село, което да е заплатило кървава дан... но Адам Веларион бил непреклонен, решителен и красноречив, а речните лордове знаели много и много за ужасите, които били сполетели Тъмбълтън. Когато сър Адам бил готов да нанесе удар върху града, имал близо четири хиляди мъже зад гърба си.

Огромната войска лагеруваща при стените на Тъмбълтън била по-многобройна от нападателите, но тя била вече твърде дълго на едно място. Дисциплината била отпусната, били плъзнали болести; смъртта на лорд Ормунд Хайтауър ги оставила без водач, а лордовете, които искали да командват на негово място не се спогаждали. Били толкова погълнати от своите конфликти и съперничества, че били забравили за истинските си врагове. Нощната атака на сър Адам ги заварила напълно неподготвени. Преди мъжете на принц Дерон да разберат, че има битка, враговете били вече сред тях посичайки ги, докато излизали олюлявайки се от палатките си, докато оседлавали конете си, докато се опитвали да поставят броните си, докато закопчавали коланите за мечовете си.

Най-опустошителен от всичко бил драконът. Морски дим се спускал многократно, отново и отново, бълвайки пламъци. Скоро

стотина шатри били обхванати от огъня, в това число и прекрасните копринени павилиони на сър Хобърт Хайтауър, лорд Ънуин Пийк и на самия принц Дерон. Градът също не бил помилван. Тези магазини, домове и септи, които останали след първото нападение, били погълнати от драконовия огън.

Дерон Таргариен спял в шатрата си, когато започнала атаката. Улф Белия бил в Тъмбълтън спящ след пиянска нощ в превзета от него кръчма, наречена „Похотливият язовец“. Коровия Хю Чука бил също зад стените на града, в леглото на вдовицата на някакъв рицар убит по време на първата битка. И трите дракона били извън града, в полетата отвъд лагерите.

Въпреки, че били направени опити да се събуди Улф Белия от неговия пиянски сън, това се оказало невъзможно. Позорно той се търколил под масата и хъркал докато траела битката. Коровия Хю Чука реагирал по-бързо. Полуоблечен той се втурнал надолу по стълбите към двора, искайки чука, доспехите и коня си, за да може да излезе от града и оседлае Вермитор. Хората му се втурнали да изпълняват заповедите, дори когато Морски дим подпалил конюшните. Но лорд Рокстън бил вече на двора.

Когато забелязал Коровия Хю, Рокстън съзрял своя шанс и казал:
— Лорд Хю, моите съболезнования.

Чука се обърнал намръщено.

— За какво? — попитал той.

— Вие загинахте в битка, — отговорил Храбрия Джон изтегляйки Оставящият сираци и забивайки го дълбоко в корема на Чука, преди да разпори копелето от слабините до гърлото.

Дузина от мъжете на Коровия Хю дотичали навреме да го видят как умира. Дори острие от валирианска стомана като Оставящият сираци не е достатъчно, когато човек е сам срещу десет. Храбрия Джон Рокстън убил трима, преди да бъде убит на свой ред. Говори се, че той умрял, когато кракът му се подхлъзнал на купчина от вътрешностите на Хю Чука, но може би в тази подробност има твърде много ирония, за да е истина.

Съществуват три противоречащи си описания на смъртта на принц Дерон Таргариен. Най-известното твърдение е, че принцът препъвайки се излязъл от шатрата си с подпалена нощна риза, само за да се натъкне на мирския наемник Черния Тромбо, който размазал

лицето му с един удар на шипестия си боздуган. Тази версия била предпочитана от Черния Тромбо, който я разказвал надлъж и нашир. Втората версия почти не се отличава от първата — в нея принцът бил убит с меч, а не с боздуган и неговият убиец не бил Черния Тромбо, а друг неизвестен войник, който дори не разбрал кого е убил. В третата история, смелото момче известно като Дерон Дръзкия дори не успяло да излезе от горящия си павилион, който се бил сринал върху него.

В небето отгоре, Адам Веларион можел да види как битката под краката му се превръща в разгром. Двама от тримата драконови ездаци били мъртви, но той нямало как да знае това. Без съмнение обаче, можел да види вражеските дракони свободни от веригите си, отвъд градските стени, където можели да летят и ловуват, когато решат. Среброкрила и Вермитор често сплитали телата си един около друг в полетата на юг от Тъмбълтън, докато Тесарион спяла и се хранела в лагера на принц Дерон на запад от града, на не повече от сто ярда от неговия павилион.

Драконите са създания от огън и кръв и всичките три били събудени от битката кипяща около тях. Говори се, че арбалетчик пуснал стрела към Среброкрила, а четиридесет конни рицари приближили Вермитор с мечове, копия и брадви, надявайки се да убият звяра докато е още полузаспал и на земята. Те заплатили с живота си за това безразсъдство. Някъде от полето, пицейки и бълвайки пламък, във въздуха се вдигнала Тесарион и Адам Веларион обърнал Морски дим, за да я пресрещне.

Драконовите люспи са в голяма степен устойчиви на огън (макар и не напълно); те защитават по-уязвимата плът и мускули намиращи се отдолу. С възрастта драконовите люспи стават по-плътни и твърди, предоставяйки още по-голяма защита, както и пламъците им стават по-горещи и силни (ако пламъците на новоизлюпено могат да запалят слама, то пламъците на Балерион или Вхагар в пълната им сила, могат да разтопят стомана и камък). Когато два дракона се срещнат в смъртоносна схватка, те често използват и оръжия различни от пламъци: нокти черни като желязо, дълги като мечове и остри като бръснач, челюсти толкова мощни, че могат да пробият стоманена броня, опашки като камшици, за чиито удари е известно, че могат да разпилеят фургони на трески, да строшат гръбнака на боен дестриер и да изхвърлят хора на петдесет стъпки във въздуха.

Битката между Тесарион и Морски дим била различна.

Историята нарича борбата между крал Егон II и неговата сестра Ренира Танцът на драконите, но само в Тъмбълтън драконите наистина танцували. Тесарион и Морски дим били по-пъргави във въздуха, отколкото техните по-стари събратя. Отново и отново те се устремявали един към друг, само за да се отклонят в последния момент. Извисявали се като орли, спускали се като ястреби, щракайки с челюсти и ревейки, бълвайки огън, но така и не се приближавали. Веднъж Синята кралица се скрила в облаците, само за да се появи миг по-късно, изскачайки откъм гърба на Морски дим и обгорела опашката му със струя кобалтов пламък. Междувременно Морски дим се въртял, преобръщал се и се отдръпвал. В един момент бил под своя враг, а в следващия се извил в небето и се оказал зад Тесарион. Все по-високо и по-високо се издигали двата дракона, докато стотици ги наблюдавали от покривите на Тъмбълтън.

Един от тях по-късно казва, че техният полет приличал повече на брачен танц, отколкото на битка.

Може би е било така.

Танцът свършил, когато Вермитор се вдигнал с рев към небесата.

Почти стогодишен и голям, колкото двата млади дракони взети заедно, бронзовият дракон с огромните жълто-кафяви криле бил разярен, когато полетял, а кръвта му димяла от дузина рани. Без ездач, той не можел да различи приятел от враг, затова изливал гнева си върху всички, бълвал пламък наляво и надясно, като се нахвърлял дивашки на всеки, който посмеел да хвърли копие към него. Един рицар се опитал да се спаси с бягство, но Вермитор го сграбчил в челюстите си въпреки, че конят му галопирал. Лордовете Пайпър и Дедингс заедно с техните обгорени скуайъри, слуги и заклетите щитове се намирили на върха на нисък хълм, когато Бронзовият гняв ги забелязал. Миг по-късно Морски дим се хвърлил върху него.

От четирите дракона на полето в този ден, само Морски дим бил с ездач. Сър Адам Веларион бил дошъл да докаже своята вярност, разбивайки Двамата изменници и техните дракони, а под него имало един, който атакувал мъжете присъединили се към него за тази битка. Той би трябвало да се е чувствал задължен да ги защити, въпреки че сигурно в сърцето си е знаел, че Морски дим не би могъл да устои срещу по-старият дракон.

Това не било танц, а бой до смърт. Вермитор летял на не повече от двадесет стъпки над битката, когато Морски дим го блъснал отгоре, запращайки го пищящ в калта.

Мъже и момчета бягали в ужас или били премазвани, докато двата дракона се въртели и разкъсвали един друг. Опашки замахвали и криле биели във въздуха, но двата звяра били така сплетени, че не били способни да се освободят. Бенджикот Блекууд наблюдавал схватката яхнал коня си на петдесет ярда от мястото. Размерът и теглото на Вермитор били твърде големи, за да може Морски дим да се справи, казва лорд Блекууд много години по-късно, и сигурно сребристосивият дракон щял да бъде разкъсан на парчета... ако в този момент Тесарион не се била спуснала от небето, за да се присъедини към битката.

Кой може да познава сърцето на дракона? Било ли е просто жажда за кръв, това, което е подтикнало Синята кралица да атакува? Дали тя е дошла да помогне на един от бойците? Ако е така, на кого?

Някой ще потвърди, че връзката между дракона и ездача е толкова дълбока, че звярът споделя любовта и омразата на господаря си. Но кой бил съюзникът тук и кой врагът? А различава ли драконът без ездач приятел от враг?

Ние никога няма да разберем отговорите на тези въпроси. Всичко, което историята ни казва, е, че три дракона се биели сред кал и кръв, и дим при Втория Тъмбълтън. Морски дим загинал първи, когато Вермитор впил челюстите си във врата му и откъснал главата му. След това бронзовият дракон опитал да отлети, все още държейки трофея в челюстите си, но раздраните му криле, не можели да го повдигнат. Само след миг той рухнал и умрял. Тесарион, Синята кралица доживяла до изгрева. Три пъти се опитала да се вдигне в небето и три пъти не успяла. В късния следобед изглеждала изнемощяла от болки, така че лорд Блекууд извикал най-добрия си стрелец, познат като Били Барли, който заел позиция стотина ярда по-далеч (извън обхвата на драконовите пламъци) и пуснал три стрели с дългия си лък, в окото на Тесарион, докато лежала безпомощно на земята.

Привечер сражението приключило. Въпреки, че речните лордове били загубили по-малко от сто мъже, докато избили повече от хиляда

от Староград и Предела, Втория Тъмбълтън, не се считал за пълна победа на нападателите, тъй като не могли да превземат града. Стените на Тъмбълтън били непокътнати и след като хората на краля се прибрали зад тях и залостили портите, силите на кралицата не можели да пробият, поради липсата на обсадни оръдия и дракони. Дори и така, те все пак устроили голяма касапница на техните объркани и дезорганизирани врагове, запалили шатрите им, изгорили или пленили почти всички техни фургони с фураж и провизии, унищожили три четвърти от бойните им коне, убили принца им и два от кралските дракони били мъртви.

На сутринта след битката завоевателите на Тъмбълтън погледнали от градските стени, само за да открият, че враговете им са заминали. Мъртвите били пръснати из целия град, а сред тях били проснати телата на трите дракона. Един останал: Среброкрила, яздена някога от Добрата кралица Алисан. Тя се била издигнала в небето, когато касапницата започнала, кръжала над бойното поле с часове, реейки се в горещия въздух издиган от пожарите отдолу. Едва по тъмно, тя се спуснала на земята до убитите си братовчеди. По-късно певците ще разказват как тя три пъти повдигала крилете на Вермитор с носа си, като че ли да го накара да полети отново, но това е по-скоро легенда. Изгряващото слънце щяло да я намери вяло прелитаща по полето, хранеща се с обгорените останки на коне, хора и волове.

* * *

Осем от тринайсетте „Шипа“ били мъртви, сред които лорд Оуен Фосоуей, Марк Амброуз и Храбрия Джон Рокстън. Ричард Родън бил улучен със стрела в шията и щял да умре на следващия ден. Четирима от съзаклятниците останали, сред тях сър Хобърт Хайтауър и лорд Ънуин Пийк. И макар Коравия Хю Чука да бил мъртъв и с него умрели мечтите му за кралство, вторият Изменник оставал. Улф Белия се бил събудил от пиянския си сън и установил, че е последният драконов ездач и притежател на последния дракон.

— Чука е мъртъв и вашето момче също — предполага се, че е заявил на лорд Пийк. — Аз съм всичко, което ви е останало.

Когато лорд Пийк попитал за намеренията му, Белия отговорил:

— Ще тръгнем в поход, точно както искахте. Вие вземете града. Аз ще взема проклетия трон, става ли?

На следващата сутрин той призовал сър Хобърт Хайтауър, за да обсъдят подробностите по превземането на Кралски чертог. Сър Хобърт донесъл със себе си като дар две бурета с вино, едно с дорнско червено и едно с арборско златно. И макар да нямало вино, което да не му харесва, Улф Пияндето се славел като любител на по-сладките вина. Без съмнение сър Хобърт се е надявал сам да пие киселото червено, докато Улф се налива с арборско златно. И все пак нещо в поведението на Хайтауър предизвикало подозрението на Белия (той се потял, заеквал и бил излишно любезен, както по-късно свидетелства скуайърът, който им прислужвал). Предпазливо, Чука се разпоредил да оставят дорнското червено за по-късно и настоял сър Хобърт да сподели с него арборското златно.

Историята може да каже малко добри неща за сър Хобърт Хайтауър, но никой не може да оспори обстоятелствата около неговата смърт. Вместо да предаде своите съучастници „шипове“, той оставил скуайърът да напълни чашата му, изпил до дъно и поискал още. След като видял, че Хайтауър пие, Улф Пияндето оправдал прякора си, пресушавайки три чаши, преди да започне да се прозява. Отровата във виното била упойваща. Когато лорд Улф отишъл да спи, за да не се събуди никога, сър Хобърт скочил на кралата си и се опитал да повърне, но било твърде късно. Сърцето му спряло да бие след час.

По-късно лорд Ънуин Пийк предложил хиляда златни дракона на всеки рицар с благородно потекло, който успее да подчини Среброкрила. Трима се отзовали. Когато на първия била откъсната ръката, а вторият бил обгорен до смърт, третият размислил. По това време войската на Пийк, останки от огромната армия, която принц Дерон и лорд Ормунд Хайтауър довели от Староград се била разпиляла. С десетки, дезертърите напускали Тъмбълтън с цялата плячка, която можели да носят.

Примирен с поражението, лорд Ънуин призовал своите лордове и сержанти и наредил отстъпление. Обвиненият обърни-плащ Адам

Веларион, роден като Адам от Корпус, бил спасил Кралски чертог от враговете на кралицата... с цената на собствения си живот.

* * *

Но кралицата не знаела нищо за неговата храброст. Бягството на Ренира от Кралски чертог било съпроводено с трудности. При Росби портите на крепостта били залостени, когато приближила. Младият лорд Стокуорт ѝ предложил гостоприемството си, но само за нощ. Половината от златните ѝ плащове дезертирали по пътя, а една нощ лагерът ѝ бил нападнат от разбойници. Макар нейните рицари да били отблъснали нападателите, сър Белон Бърч бил покосен от стрела, а сър Лайънъл Бентли, младия рицар от Кралската гвардия получил удар в главата, от който шлемът му се пропукал. Той починал бълнувайки на следващия ден.

Кралицата побързала към Дъскъндейл.

Домът Дарклин бил сред най-силните поддръжници на Ренира, но цената на верността им била висока. Само ходатайството на сър Харолд Дарк могло да убеди лейди Мередит Дарклин да допусне кралицата в замъка си (Дарк били далечни родственици на Дарклин, а сър Харолд бил служил някога като скуайър на покойния сър Стефон) и то само при условие, че няма да остане дълго.

Кралица Ренира нямала нито злато, нито кораби. Хвърляйки сър Корлис в тъмниците, тя изгубила своята флота и от страх за живота си побягнала от Кралски чертог без пукнат грош. Отчаяна и уплашена Нейна светлост ставала все по мрачна и посърнала. Не можела нито да яде, нито да спи. Не понасяла да е разделена от принц Егон, последният ѝ жив син. Ден и нощ момчето стояло край нея „като малка бледа сянка“.

Ренира се принудила да продаде своята корона, за да плати пътуването си с браавоския търговски кораб Виоланд. Сър Харолд Дарк настоявал тя да потърси убежище при лейди Арин в Долината. Сър Медрик Мандърли пък убеждавал Ренира да придружи него и брат му сър Торен до Бял пристан. Нейна светлост отказала и на двамата. Тя била решена да се върне на Драконов камък. Казвала на

верноподаниците си, че там ще намери драконови яйца. Тя трябвало да се сдобие с друг дракон или всичко било изгубено.

Силен вятър принудил Виоланд да се приближи до бреговете на Дрифтмарк повече отколкото се харесвало на кралицата. Три пъти се разминавали съвсем близо с корабите на Морския змей, но Ренира се погрижила да остане скрита. Накрая браавоският кораб акостира в пристанището под Драконов връх с вечерния прилив. Кралицата била изпратила гарван да извести за пристигането ѝ и заварила ескорт, който я очаквал да слезе от кораба заедно със сина си Егон, придворните дами и тримата рицари от Кралската гвардия — всичко, което било останало от свитата ѝ.

Навън валяло, когато свитата слязла на брега и пристанището било почти пусто. Дори крайбрежните бардаци изглеждали тъмни и изоставени, но Нейна светлост не забелязала. С премаляло тяло и душа разбита от предателството, Ренира Таргариен искала само да се върне в резиденцията си, където мислела, че със сина си ще бъдат в безопасност. Изобщо не подозирала, че ѝ предстои последното и най-тежко предателство.

Ескортът ѝ, наброяващ четиридесет души, бил командван от сър Алфред Брум, един от мъжете, които останали на острова, когато Ренира повела атаката си към Кралски чертог. Брум бил най-старшият от рицарите на Драконов камък — постъпил на служба още при управлението на Стария крал и очаквал да бъде повишен в кастелан, когато Ренира тръгнала на война, за да вземе Железния трон. Но вечно намръщеният и кисел сър Алфред Брум не умеел нито да извиква привързаност, нито да вдъхва доверие. Затова кралицата предпочела по-сърдечният сър Робърт Куинс.

На въпроса защо сър Робърт не я посреща лично, сър Алфред отговорил, че кралицата ще види „дебелият ни приятел“ в замъка. И тя го видяла... въпреки че овъгленото тяло на Куинс било изгорено до неузнаваемост и повесено от бойниците на портата редом със стюарда, оръжейника и капитана на стражите. Разпознали го единствено по размерите — сър Робърт бил ужасно дебел.

Казват, че кръвта се отдръпнала от лицето на кралицата, когато видяла телата, но младият принц Егон пръв осъзнал какво всъщност означават.

— Майко, бягай! — извикал той.

Но било твърде късно. Мъжете на сър Алфред се спуснали върху кралските стражи. Преди сър Харолд Дарк да успее да извади меча си от ножницата, брадва разцепила главата му, а копие проболо сър Адриан Редфорт в гърба. Единствено сър Лорет Лансдейл бил достатъчно бърз да защити кралицата съсичайки двама нападатели, преди самият той да бъде убит. Така загинал последният рицар от Кралската гвардия. Когато принц Егон грабнал меча на сър Харолд, сър Алфред отблъснал острието с презрение.

* * *

Момчето, кралицата и придворните дами били подкарани с върховете на копията през портите на Драконов камък към вътрешния двор. И там се озовали лице в лице с един мъртъв мъж и един умиращ дракон.

Люспите на Слънчев огън все още блестели на слънцето като ковано злато, но по начина, по който лежал на разтопения черен валирийски камък в двора било ясно, че е прекършен, той — най-великолепният дракон летял в небесата на Вестерос. Крилото му, разкъсано от Мелеис, стърчало под странен ъгъл, а пресните рани по гърба му пушели и кървели при всяко негово движение. Слънчев огън бил свит на кълбо, когато първоначално кралицата и хората й го видели. Когато помръднал и вдигнал глава, по врата му се открили рани, там, където другия дракон бил късал парчета от плътта му. По корема имало места, където струпеи на рани замествали люспите му, а на мястото на дясното му око имало празна дупка, покрита с черна засъхнала кръв.

Въпросът бил, както със сигурност се е запитала и Ренира, как се е случило всичко това.

* * *

Сега знаем много и много неща, които тогава не били известни на кралицата. Лорд Ларис Стронг, Кривото стъпало, бил този, който незабелязано измъкнал краля и децата му от града, когато драконите на

кralицата се появили в небето над Кралски чертог. За да не ги види никой, лорд Ларис ги извел вместо през градските порти, през някой от тайните проходи на Мегор Жестокия, които само той знаел.

Лорд Ларис бил този, който заповядал бегълците да се разделят, така че ако някой попадне в плен, другите да се спасят. Сър Рикард Торн получил заповед да заведе двегодишният принц Мелор при лорд Хайтауър. Принцеса Джеера, мило и скромно момиче на шест, била поверена на грижата на сър Уилис Фел, който се заклел да я отведе невредима до Бурен край. Никой от тях не знаел къде се намирали другите, така че не можел да ги предаде, ако сам той е заловен.

И само лорд Ларис знаел, че кралят, сменил фините си дрехи с рибарско наметало с петна от сол, бил скрит сред товара от треска на една рибарска лодка, под грижите на един незаконороден рицар от Драконов камък. Кривото стъпало очаквал, че щом Ренира научи за бягството на краля, ще прати хора да го преследват. Но лодките не оставят следи по водата и малко преследвачи биха помислили да търсят Егон на острова на сестра му, защитен в собствената ѝ крепост.

И там щял да остане Егон, скрит и в безопасност, притъпяващ болката си с вино и криещ изгарянията си под дебелилото наметало, ако Слънчев огън не бил стигнал до Драконов камък. Можем да се запитаме, като мнозина други, какво го довело обратно до Драконов връх. Дали раненият дракон, със заздравяващото си счупено крило, бил воден от някакъв първичен инстинкт, който го карал да се върне на родното си място при димящата планина, където се бил излюпил? Или пък чувствал присъствието на крал Егон въпреки голямото разстояние и бурните морета, и бил долетял, за да бъде отново с ездача си? Някои дори казват, че Слънчев огън усещал отчаяната нужда на господаря си. Но кой би дръзнал да каже, че познава сърцето на един дракон?

След злочестата атака на лорд Уолис Мутън, която принудила дракона да напусне полето от пепел и кости при Гарванов покой, Слънчев огън изчезнал от погледа на историята за повече от половин година. В залите на Краб и Брун се разказвали истории, в които се предполагало, че за известно време драконът може да е намерил убежище в тъмните борови гори и пещерите на нос Краклоу. Въпреки, че счупеното му крило било заздравяло достатъчно, за да може да лети, било зараснало под лош ъгъл и оставало слабо. Слънчев огън

вече не можел да се извиси, нито да остава във въздуха за дълго и били нужни много усилия да прелита дори кратки разстояния. И все пак някак успял да прекоси залива на Черна вода... защото точно Слънчев огън видели моряците на Несария да напада Сив дух. Сър Робърт Куинс обвинявал Канибал... но Том Пелтека, който слушал повече отколкото говорел, наливал волантинците с ейл и отбелязвал всяко споменаване на златните люспи на нападателя. Много добре знаел, че Канибал е черен като въглен. И така двамата Том и техните „братовчеди“ (наполовина истина, защото само сър Марстън бил от тяхната кръв, копеле на сестрата на Том Рошавата брада и рицаря, който отнел девствеността ѝ) потеглили с малкия си кораб да търсят убиеца на Сив дух.

Изгореният крал и осакатеният дракон намерили нова цел един в друг. От скривалище на пустите източни склонове на Драконовата планина Егон тръгвал всеки ден по изгрев, излизайки в небето за пръв път след Гарванов покой, докато двамата Том и братовчед им Марстън Водите се върнали на другата страна на острова да търсят хора, съгласни да им помогнат да превземат замъка. Дори на Драконов камък, дългогодишното седалище на кралица Ренира, успели да намерят много, които имали причини, добри или лоши, да мразят кралицата. Някои скърбели за братя, синове и бащи, убити в Битката при Гърлото. Някои се надявали на плячка или издигане в службата. Докато други смятали, че правото на сина е преди това на дъщерята и правото на Егон е по-силно.

Кралицата била взела най-добрите си хора със себе си в Кралски чертог. На острова си, пазен от корабите на Морската змей и високите си валирийски стени, Драконов камък изглеждал непристъпен, така че гарнизонът, който Нейна светлост оставила бил малък, съставен от хора, от които нямало друга полза — посивели мъже или още зелени момчета, куците, бавните и сакатите, мъже, които се възстановявали от раните си, мъже със съмнителна вярност и смелост. Начело на тези хора Ренира поставила сър Робърт Куинс, способен мъж, но остарял и надебелял.

Куинс бил твърд поддръжник на кралицата, всички признават, но някои от мъжете, които командвал не били толкова лоялни. Таели омраза и недоволство за истински или въображаеми неправди. Сред тях изпъквал сър Алфред Брум. Брум охотно се съгласил да предаде

кralицата си в замяна на обещание за титла, земи и злато, ако Егон II си върне трона. Дългата му служба в гарнизона позволявала да посочи на хората на краля силните и слабите страни на Драконов камък, кои стражи могат да бъдат купени и спечелени за каузата и кои трябвало да бъдат убити или затворени.

* * *

Когато дошъл моментът, превземането на Драконов камък отнело по-малко от час. Мъжете вербувани от Брум отворили задна вратичка в часа на призраците, за да позволят на сър Марстън Водите, Том Пелтека и хората им да се промъкнат в замъка незабелязано. Докато една група нападатели превземали оръжейната, а друга заловила верните на Драконов камък стражи и майстори на оръжието, сър Марстън изненадал майстер Хънимор в гарванарника, за да не може нито един гарван да излети с новината за случващото се в замъка. Сър Алфред повел мъжете, които нахлули в покоите на кастелана, за да изненадат сър Робърт Куинс. Докато Куинс се мъчел да стане от леглото си, Брум забил копие в огромния му блед корем. Удар толкова силен, че копието преминало през гърба на сър Робърт, пронизало пълния с пера и слама матрак и се забило в земята отдолу.

Само една част от нападението не минала по план. Когато Том Пелтека и главорезите му разбили вратата на спалнята на лейди Бела, за да я отведат като затворник, момичето се измъкнало през прозореца, изпъзляло по покривите и надолу по стените докато стигнало до двора. Хората на краля се били погрижили да пратят хора да пазят помещенията, където държали драконите, но Бела била израснала на Драконов камък и знаела пътища, които не били известни на тях. Когато преследвачите ѝ я настигнали, тя вече била оседлала и освободила Лунен танц от веригите.

И когато крал Егон II излетял със Слънчев огън над обвития в дим Драконов връх и се спуснал, очаквайки да се появи триумфиращ в замъка и в безопасност сред своите собствени хора, докато поддръжниците на кralицата били избити или в плен, във въздуха го посрещнала Бела Таргариен, неустрашимата като баща си дъщеря на принц Демън и лейди Лена.

Лунен танц била млад светлозелен дракон, с перлени рога, гребен и кости на крилата. Като изключим големите ѝ крила, тя не била по голяма от боен кон, а тежала дори по-малко. Била много бърза обаче и Слънчев огън, въпреки че бил много по-голям, все още имал проблем с кривото си крило, а и имал пресни рани оставени от Сив дух.

Срещнали се в тъмните часове преди зората, сенки в небето, които осветявали нощта с огъня си. Лунен танц избягвала пламъците на Слънчев огън, избягвала челюстите му, стрелкала се под грабливите му нокти и обстрелвала по-големия дракон отгоре, отваряйки голяма димяща рана по целия му гръб и разкъсвайки раненото му крило. Хората гледащи отдолу казвали, че Слънчев огън се люшкар като опиянен във въздуха, борейки се да се задържи високо, докато Лунен танц нападала отново и отново, бълвайки огън. Слънчев огън ѝ отговорил с нажежена струя златист пламък, толкова ярка, че осветила двора като второ слънце, пламък, който улучил Лунен танц право в очите. Въпреки, че вероятно е била ослепена Лунен танц хвърлила яростно към Слънчев огън преплитайки се в него с криле и нокти. Докато падали, Лунен танц не спирала да впива зъби в шията на Слънчев огън, късайки парчета от плътта му, а по-възрастният дракон забивал ноктите си в корема ѝ. Били обвити в огън и дим, ослепени и кървящи. Крилата на Лунен танц махали яростно докато се опитвала да се откъсне, но единственото, което постигала било да забави падането им.

Хората в двора се разбягали търсейки защита, когато драконите паднали на твърдия камък, все още сражавайки се. Бързината на Лунен танц не била от полза на земята срещу размера и тежестта на Слънчев огън. Зеленият дракон скоро се отпуснал неподвижен. Златният дракон наддал победен рев и се опитал да полети отново, но рухнал на земята, докато гореща кръв се изливала от раните му.

Крал Егон бил скочил от седлото още докато драконите били на двадесет стъпки от земята, строшавайки и двата си крака. Лейди Бела останала върху Лунен танц до самия край. Изгорена и пребита, девойката намерила сила да освободи веригите на седлото и да изпъзми встрани докато драконът ѝ се свил на кълбо в последните си предсмъртни гърчове. Когато Алфред Брум извадил меча си, за да я

съсече, Марстън Водите избил острието от ръцете му. Том Пелтека отнесъл момичето при майстера.

* * *

Така крал Егон II спечелил потомственото седалище на Таргариен, но цената, която платил била висока. Слънчев огън нямало да лети никога повече. Той останал в двора, където бил паднал, хранейки се с трупа на Лунен танц и после с труповите на овцете, които му носели хората от гарнизона. А Егон II изживял остатъка на дните си в страхотна болка. Въпреки че този път, трябва признаем, Негова светлост отказал маковия сок. „Няма да тръгна отново по този път“, казал.

* * *

Не след дълго, докато кралят лежал в голямата зала на Каменния тъпан, с превързани и шинирани крака, първият гарван на кралица Ренира пристигнал от Дъскъндейл. Когато Егон научил, че неговата сестра се връща с Виоланд, заповядал сир Алфред Брум да подготви „подобавашо посрещане“ за завръщането ѝ у дома.

Всичко това ни е известно сега. Но кралицата не знаела нищо, когато стъпила на брега право в капана приготвен от брат ѝ.

Ренира се засмяла, когато видяла развалината, която бил Слънчев огън, златния дракон.

— Кой е сторил това? — попитала. — Трябва да му благодарим.

— Сестро — извикал кралят от балкона.

Не можел да ходи, нито да стои прав, затова го носели в стол. Хълбокът му, счупен при Гарванов покой оставил тялото на Егон свито и разкривено, някога красивото му лице било подпухнало от маковия сок, белези от изгаряне покривали половината му тяло. Въпреки това Ренира го познала веднага и казала:

— Скъпи братко. Надявах се да си мъртъв.

— След теб — отговорил Егон. — Ти си по-голямата.

— Радвам се, че помниш това — отговорила Ренира. — Изглежда, че сме твои затворници. Но не мисли, че ще ни задържиш дълго. Моите верни лордове ще ме намерят.

— Ако претърсят седемте ада — може би — отвърнал кралят, докато хората му изтръгвали Ренира от ръцете на сина ѝ. Някои казват, че сър Алфред Брум я сграбчил за ръката, други твърдят, че били двамата Том, бащата Рошавата брада и сина Пелтека. Сър Марстън Водите бил там също, заметнат с бял плащ, защото крал Егон го включил в Кралската си гвардия заради доблестта му.

И все пак нито Водите нито някои от другите рицари, които били в двора не изrekli и дума на протест, когато кралят дал своята сестра на дракона си. Казват, че отначало Слънчев огън не пожелал това, което му предлагат, докато сър Брум не убол гърдите на кралицата с кинжала си. Миризмата на кръв събудила дракона, който подушил Нейна светлост и после я окъпал в пламък толкова внезапно, че плаща на сър Алфред се подпалил, докато той отскачал встрани. Ренира Таргариен имала време да вдигне глава към небето и да изкрещи едно последно проклятие към своя брат преди челюстите на Слънчев огън да се склучат около нея, откъсвайки ръката ѝ от рамото.

Златният дракон погълнал кралицата на шест залъка, оставяйки само левия ѝ крак под пищяла „за Странника“. Синът на кралицата гледал ужасен, неспособен да помръдне. Ренира Таргариен, Радостта на кралството и кралица за половин година си отишла от този скръбен свят на двадесет и втория ден от десетата луна на 130 година сл. 3. Е. Тя била на тридесет и три години.

Сър Алфред Брум настоявал да убият и принц Егон, но крал Егон забранил. Само на десет, момчето все още можело да бъде ценен заложник, заявил той. Въпреки че сестра му била мъртва, все още имала поддръжници, с които Негова светлост трябвало да се справи, преди да помисли да седне на Железния трон отново. Така че поставили окови на врата, китката и глезена на принц Егон и го отвели в подземията под Драконов камък. Придворните дами на покойната кралица, заради благородната си кръв, получили килии в кулата на Морския дракон, където да очакват да бъдат откупени.

— Времето да се крием свърши — заявил крал Егон II. — Пуснете гарваните да известят всички, че самозванката е мъртва и техният истински крал идва за бащиния си трон.

* * *

Но дори за истинските крале имало неща, които е по-лесно да кажеш, отколкото да направиш.

В дните след смъртта на своята сестра кралят все още бил вкопчен в надеждата, че Слънчев огън ще събере сили, за да полети пак. Вместо това драконът отслабвал все повече и скоро раните по врата му започнали да разпръскват зловоние. Дори димът, който издишвал бил зловонен и преди края си драконът спрял да се храни. На деветия ден от дванадесетата луна на 130 година сл. З. Е. великолепият дракон, който бил гордостта на крал Егон, издъхнал на двора на Драконов камък, където бил паднал. Негова светлост плакал.

Когато скръбта му отминала, крал Егон II повикал поддръжниците си и започнал да прави планове за завръщането си в Кралски чертог, за да вземе отново Железния трон и да бъде отново с лейди майка си, овдовялата кралица, която най-последно триумфирала над съперницата си, дори и само заради това, че я е надживяла.

— Ренира никога не е била кралица — заявил кралят и заповядал от тук нататък във всички хроники и правни документи, неговата сестра да бъде наричана само „принцеса“, а титлата кралица да бъде използвана само за майка му Алисънт и неговата покойна съпруга и сестра Хелена, „истинските кралици“. И така било записано.

* * *

И все пак триумфът на Егон бил колкото кратък, толкова и горчив. Ренира била мъртва, но каузата ѝ не изчезнала с нея и нови „черни“ армии се вдигали още преди кралят да се е завърнал в Червената цитадела. Егон II седнал на трона отново, но никога не се възстановил от раните си, нито познал радост и мир. Останал на трона само половин година.

Как паднал Вторият Егон и бил наследен от Третия, обаче е предмет на друг разказ.

Войната за трона продължавала, но съперничеството, започнало, когато на един дворцов бал една принцеса се облякла в черно, а една

кralица в зелено, било приключило и с това завършва тази част от историята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.